LOUISE LAWSON
ALCRIS

Lasà-mà s' te iubesc

Capitolul 1

Alicia îl văzu pentru prima dată pe Devereaux Rafferty, în timpul unei serate. Era vorba despre una din acele reuniuni de artişti, dezaprobate de mătuşa sa, Elizabeth, care-i numea „boemii“ timpului său. Fără să fie o adevărată orgie, această petrecere n-avea nimic în comun cu cele care se dădeau în mediul Aliciei!

Perechile se legănau în sunetul muzicii, într-o ceaţă groasă de fum. Alicia începuse să se plictisească, dar brusc, îl văzu...

- Cine este? îl întrebă pe însoţitorul său, un coleg de la Arte Frumoase, care încerca s-o seducă, pe ea sau mai degrabă milioanele familiei Carrington.

Nu-şi mai amintea numele lui, ceea ce îi punea mai mult sau mai puţin pe picior de egalitate, deoarece tot ce ştia acesta despre ea, era doar numele.

- Cine?

Urmări privirea Aliciei îndreptată spre un bărbat rezemat cu nonşalanţă de un şemineu vopsit, pe peretele din spate.

Acesta asculta o femeie mică si slabă, cu părul negru tuns scurt si o expresie sarcastică, fără să înceteze să-şi lase privirea să rătăcească asupra mulţimii, cu ochi amuzaţi.

- Cum! exclamă colegul Aliciei. Nu ştii? Dar este Dev Rafferty!

Devereaux Rafferty? Tânărul student la Arte Frumoase avea dreptul să pară surprins. Dacă te interesa arta, cum se putea să nu-l cunoşti pe Devereaux Rafferty? Talentul său remarcabil, inovator, lansa pictura într-o direcţie complet nouă. Criticii îl detestau şi-l adorau în acelaşi timp. Refuza să respecte regulile jocului, nevrând să-i denigreze pe vechii maeştri, nici să discute noile maniere. Avea geniu şi i se iertau excentricităţile. Alicia, care ştia totuşi destule lucruri despre Dev Rafferty, nu-l văzuse încă niciodată.

Nu era deloc cum şi-l imaginase. Se aştepta la o persoană corpolentă şi cu aspect impunător. Rafferty era ca un dansator, înalt şi clădit armonis. Avea părul şaten ondulat, tenul luminos şi trăsături de o perfecţiune clasică, obrajii supţi şi pometi proeminenţi. Figura inteligentă, aproape frumoasă, evoca o personalitate puternică şi un temperament năvalnic.

- Vrei să te prezint? propuse studentul pe un ton ironic.

- Da, răspunse ea simplu.

Uimit, o conduse totuşi prin mulţime, până la Dev Rafferty.

- Dev, strigă, împingând-o în faţa lui. Iată una din înflăcăratele dumitale admiratoare.

Alicia era înaltă şi ochii i se aflau aproape la acelaşi nivel cu cei ai pictorului. Erau verzi, remarcă ea şi uşor migdalaţi, ceea ce-i dădea o ciudată expresie zeflemitoare.

- Alicia Carrington, reluă colegul, insistând asupra numelui de familie. Dăruită de zeul Artei, dar nu ca artistă...

- Şi desigur nici ca model, spuse cu răceală însoţitoarea lui Rafferty.

Această răutate gratuită o şocă pe Alicia. Nevenindu-i să-şi creadă urechilor, privi cu atenţie chipul arogant, fermecătorii ochi de culoarea lavandei şi sprâncenele ridicate ironic. Fără să vrea, tânăra fată roşi.

- Oh, nu ştiu, spuse amabil Rafferty, cu o voce gravă, caldă, zâmbindu-i Aliciei. Este o figură pe care mi-ar plăcea s-o pictez. Trăsăturile cizelate remarcabil, denotă mult caracter.

N-avea aerul unui bărbat milostiv, care suportă proştii din obligaţie. Dimpotrivă, bunătatea sa avea ceva autentic, spontan. Ca şi acea ripostă instinctivă la răutatea pe care o inspirase Alicia. Cinci minute mai târziu, pictorul părăsea serata împreună cu însoţitoarea sa cu limbă de viperă. Probabil nu se mai gândea la incident, dar Alicia nu-l putea uita.

Alicia era matinală. în timpul săptămânii, era obligată să se trezească devreme. Sâmbăta şi duminica, oricare ar fi fost distracţiile de cu o seară înainte, se trezea de asemenea devreme pentru a porni să facă o

plimbare cu calul său. Tinerei fete îi plăcea pacea şi liniştea acestor prime ore ale dimineţii, înainte de a se trezi mătuşa. Era singurul său răgaz, momentul de preţioasă singurătate.

Dar în acea dimineaţă, când intră în sufragerie, sora sa Jacqueline - venită să-şi petreacă weekendul, era în curs de-a lua micul dejun.

Alicia îşi stăpâni un gest de ciudă. îşi pregătise bucuria de a savura această clipă de linişte, gândindu-se la serata din ajun. Totuşi, de când Jacqueline se căsătorise cu Victor, Alicia n-o vedea prea des şi-şi reproşă că prezenţa sa inoportună o iritase.

- Bună, exclamă Jacquelin când Alicia se aşeză în faţa ei. Mă mir să te văd în picioare atât de devreme.

îşi examina sora cu o atenţie rece, care o puse imediat pe Alicia în defensivă. Deşi Jacqueline avea câţiva ani mai mult decât ea, o intimidase întotdeauna prin dezinvoltura şi spiritul său sarcastic.

- De ce? mormăi Alicia servindu-se cu cafea.

- Ei bine, nu se pare că lucrurile s-au schimbat de când am părăsit casa, replică Jacquelin.

Alicia ridică din umeri. Tăcerea sa îmbufnată şi aerul posomorât nu reuşeau niciodată să-i enerveze sora care, după o scurtă pauză, sparse cu bruscheţe oul tare. Alicia o privi cu neîncredere.

Jacqueline era frumuseţea familiei. Moştenise de la mama lor părul negru şi ochii de un albastru profund, trăsăturile aristocratice ale familiei Seversly. Alicia avea de asemenea ochii albaştri, dar de un albastru comun.

Părul îi era de o nuanţă şatenă banală şi nu-şi dădea osteneala să meargă la mari coafori, ca Jacqueline. îl purta foarte lung, aproape până la talie, ceea ce fusese mereu motiv de dispute cu familia. Văzând-o îndepărtându-şi în spatele urechii o şuviţă lungă şi dreaptă, Jacqueline exclamă cu o voce iritată:

- Oare ce aştepţi pentru a-l tunde?

- îmi place aşa.

- Ştii, este foarte drăguţ să treci prin această revoltă puerilă şi ridicolă, când eşti adolescentă, dar ai douăzeci şi trei de ani! La vârsta ta, eram căsătorită.

- Ei şi?

- Şi? Şi este timpul să te comporţi ca o femeie de vârsta ta. Ce este cu povestea asta cu diploma?

- îmi continuu studiile de câţiva ani.

- Da, dar totuşi! Nimeni n-a luat-o în serios. Educaţia în sine nu este un lucru rău, dacă nu este însoţită de celelalte. modul de a te îmbrăca, de exemplu, viaţa ta „mondenă“ la acele serate la care Dumnezeu ştie ce găseşti, droguri, sex.

Alicia înălţă capul, puţin amuzată de tonul scandalizat al surorii sale, dar vioiciunea îi dispăru din ochi, când Jacqueline adăugă:

- Mătuşa Elizabeth este foarte îngrijorată în ceea ce te priveşte.

- Greşeşte.

- Nu, este foarte normal. Se teme că n-a ştiut să se descurce cu tine. Altfel, de ce ţi-ai respinge familia şi numele?

- Nu le resping! protestă Alicia ridicând vocea fără să vrea.

- Nu? Crezi sincer că o „Carrington“ trebuie să-şi târască numele prin toate micile cluburi mediocre, printre toate străduţele sordide şi pe la toate seratele dubioase din Londra? Oare astfel ai fost crescută?

- Te înşeli, strigă Alicia. Nu-mi trăiesc numele nicăieri. Nu fac nimic ce ar dezonora nobilul nume de Carrington.
Oamenii pe care îi frecventez sunt amuzanţi, unii cel puţin şi au talent. Sunt mai interesanţi decât prieteni plictisitori şi plini de ifose cu care ieşi tu!

- Şi pariez că te simţi ca peştele în apă cu toţi oamenii de talent, o ironiză Jacqueline cu un aer atât de batjocoritor, încât Alicia roşi.

- De-abia îmi dau atenţie, mărturisi.

- Formidabil! Pe scurt, eşti musca de pe perete, care acceptă plăcerea privind cum trăieşte cealaltă jumătate de lume!

Alicia fu prea rănită pentru a replica. De altfel, ştia că sora sa şi mătuşa Elizabeth nu-i voiau decât binele. după ideea lor.

Tânăra fată avu mult timp să se gândească la numeroasele deosebiri existente între Jacqueline şi ea. Se întrebase deseori ce-i descumpănea şi-i agasa familia. în cele din urmă, ajunse la concluzia că mătuşa se simţea mai în largul său cu Jacqueline, pentru că aveau acelaşi caracter. în timp ce Alicia, impulsivă şi exagerat de sensibilă, scăpase înţelegerii sale, dându-i impresia că fusese incapabilă să-i acorde fiicei fratelui

său dispărut, întreaga siguranţă şi afecţiune de care avea nevoie. Alicia nu-i purta pică, nu era nici măcar geloasă pe Jacqueline. Ştia că, undeva, existau oameni, sau cel puţin o altă persoană, ca ea. Simţea dorinţa de a comunica, de a-şi împărtăşi sentimentele şi ideile, ceea ce era inadmisibil pentru mătuşa şi pentru sora sa. Tânăra fată era convinsă că nu va găsi niciodată pe cineva ca ea, în importantul mediu monden din care făcea parte familia Carrington.

Dar, la urma urmei, nimic nu-i garanta că va descoperi ceea ce căuta la serate ca cea din ajun. Fusese mai interesantă decât cele cu care fusese obişnuită Alicia în adolescenţă, dar tânăra fată recunoştea în mod cinstit că asta se întâmpla probabil pentru că această lume era nouă pentru ea. Bogaţi sau săraci, oamenii semănau aproape pretutindeni, aveau mintea îngustă şi inflexibilă, chiar şi în atitudinile lor „libere“.

Nu toţi.

Alicia se gândi la Dev Rafferty cu un tremur în stomac. Acel bărbat era deosebit. îşi aminti cât de prompt îi venise în ajutor, cu câteva cuvinte plăcute şi simţi o căldură în suflet. Intervenţia i se păruse cu atât mai amabilă cu cât ea nu acordase deloc atenţie duelului verbal. Fusese luată complet pe nepregătite de ostilitatea de neînţeles a acelei femei, frumoasă, dar cu adevărat odioasă. în timp ce Dev Rafferty avea aerul unui bărbat capabil să se apere în orice împrejurări.

Alicia îşi înghiţi cât mai rapid posibil fulgii de ovăz şi, după ce se scuză, alergă să se refugieze în grajd.

în căldura familiară a boxelor, putu lăsa garda jos şi să dea curs liber temerii sale. Nu trebuia să facă impresie bună în faţa unui cal. Tânăra fată simţea în ce direcţie bătea vântul. „Scena“ de familie nu era departe. Nu mai avusese loc de câţiva ani. Chiar şi hotărârea sa de a intra la Arte Frumoase nu provocase decât câteva reflecţii sarcastice. Dar necazurile ameninţau. Viaţa de studentă îi va fi curând violent criticată, pentru că persista să-şi manifeste dorinţa de a părăsi casa şi a avea un studio al ei. Ultima altercaţie pe acest subiect avusese deja loc, iar eforturile îi fuseseră zădărnicite - cum vor fi cu siguranţă iar - prin faptul că mătuşa strângea băierile pungii. Până când îşi va lua diploma şi va găsi de lucru, era prinsă în cursă.

Prinsă în cursă! Mătuşa Elizabeth va considera această expresie melodramatică, dar acesta era adevărul, gândi Alicia punând tristă şaua pe calul său roib, dresat pentru sărituri. Fără un miracol, la douăzeci şi trei de ani, se putea aştepta la încă doi ani de închisoare.

- Hei! Carrington!

Chemarea fu însoţită de o smucitură brutală a părului, în timp ce Alicia ieşea dintr-o sală de curs. Era cavalerul său de la serata de sâmbătă.

Nu fu prea mirată. Tânăra fată îl remarcase în clasă, când încerca să atragă atenţia unei blonde indiferente, în ciuda apelurilor vitale la linişte ale colegilor. în timp ce lua automat notiţe despre mişcarea nihilistă în artă, Alicia se întrebase dacă el îl cunoştea bine pe Deveraux Rafferty. îi spusese „Dev“, dar, în acest mediu, lipsa de

protocol nu însemna nimic. însă îi venea greu să stabilească o legătură între Rafferty şi un tânăr atât de nedelicat. Totuşi cine ştie?

- Carrington! o ironiză el înfăşurându-i părul în jurul degetelor. M-ai lăsat baltă.

- Au! făcu Alicia în mod reflex, ştiind că asta aştepta.

- Nu-mi place să fiu lăsat baltă, insistă el trăgând-o din nou de păr.

Alicia oftă şi reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

- Să faci cunoştinţă cu Rafferty, ce treabă grozavă! Ai o datorie, Carrington, o datorie enormă!

- Hm... cred că blocăm uşa, spuse răbdătoare Alicia.

- Ei şi? Ascultă-mă puţin, păpuşă!

Văzând zâmbetul stupid şi mulţumit al acestui tânăr, Alicia începu să se enerveze. Prefăcându-se impresionată de demonstraţia de dominare masculină, deschise ochii mari şi murmură:

- Ascult.

- Este de preferat, pentru că ceea ce vei auzi, cred că-ţi va plăcea. Va face să bată mai tare inima ta de fetiţă. Mă întreb, de ce oare sunt atât de amabil cu tine. în sfârşit, vei muri de dorinţă să mergi la galeria Maxwell. El are vernisajul expoziţiei.

- El. care el?

- Proasto! Devereaux. Se află la Maxwell, înconjurat de curtea sa. Americani, admiratoare bogate, dar şi de Carringtoni!

- Astăzi?

Alicia îşi dădea deja programul peste cap.

- Perfect. Ei bine, ce vrei pentru asta? Notiţele de la

curs?

Smulse paginile din caiet şi i le înmână, fără vorbă. El îi
dădu drumul la păr, pentru a le lua, râzând răutăcios.

- Nu-i o problemă pentru tine, nu-i aşa? N-ai decât să arăţi un act de identitate şi uşile locului sfânt se vor deschide. N-am dreptate?

- Mulţumesc!

Fără să-i răspundă la sarcasm, Alicia alergă de-a latul peluzei, strângându-şi cărţile la piept, surdă la râsul zgomotos al tânărului bărbat.

O uluia propria surescitare. Depăşise vârsta slăbiciunilor de şcolăriţă pentru eroi. Oricum, îşi azvârli cărţile în maşină şi se duse direct la galeria Maxwell, fără să treacă pe acasă pentru a se schimba. Nu se gândi nici o clipă la blugi si la puloverul gros, la cursul de desen si nici la masa de prânz.

Dar când sosi la galerie, încordată, simţindu-se puţin ridicolă, se izbi de un obstacol neprevăzut. Recepţionera era nouă si o măsură din cap până în picioare cu scepticism, neîncrezătoare în faţa ţinutei sale lipsită de eleganţă.

- îmi pare rău, este un vernisaj particular, îi declară cu un zâmbet artificial.

- Domnul Maxwell este aici? întrebă Alicia, puţin scoasă din sărite.

Recepţionera ridică sprâncenele pensate cu grijă. Alicia se simţi rosind, vârî mâinile în buzunarele puloverului si spuse cu fermitate:

- Mergeţi, vă rog, să-l anunţaţi că la biroul de recepţie se află Alicia Carrington.

Se gândi că Jacqueline ar fi vorbit cu mai multă autoritate, dar secretara pricepu totusi siguranţa sa. întinse mâna spre un buton si Alicia simţi un mic acces de satisfacţie.

în spatele ei, se deschise o uşă albă si domnul Maxwell în persoană întră în hol, râzând de ceea ce-i spunea însoţitorul său. Zărind-o pe Alicia, exclamă cu încântare:

- Draga mea domnişoară Carrington!

Draga sa domnişoară Carrington de-abia remarcă zâmbetul foarte fericit al domnului Maxwell. Ea privea fără surprindere în spatele directorului obez al galeriei, bărbatul înalt si suplu care-l însoţea, simţind pur si simplu o încredere oarbă în destin.

- Bună ziua, spuse ea, zâmbindu-i lui Dev Rafferty.

Acesta înclină politicos capul. Era îmbrăcat în pantaloni din
catifea reiată, de culoarea ciocolatei si un pulover din casmir crem care-i punea în evidenţă verdele primăvăratic al ochilor si reflexele roşcate ale părului. Era exact cum si-l amintea si-i fu greu să-si întoarcă privirea. Totusi, anii de educaţie îi veniră în ajutor. Ii zâmbi cu timiditate domnului Maxwell, spunând:

- Recepţionera dumneavoastră m-a informat că aveţi un vernisaj particular.

- Intr-adevăr. Vom fi încântaţi dacă veţi binevoi să fiţi alături de noi. Dar oare unde-mi este capul? Devereaux Rafferty, domnisoara Alicia Carrington.

- Ne-am cunoscut, răspunse Alicia.

Rafferty îsi încruntă usor sprâncenele, cu un aer mirat.

- Imi pare rău.

- La serata de sâmbătă.

Alicia avea obiceiul să treacă neobservată, dar era pentru prima dată când se felicita pentru asta; era mai bine să fie uitată decât să lase doar amintirea milioanelor familiei Carrington.

- Ah da, desigur! exclamă Dev cu un zâmbet pocăit, dar fermecător. Am o memorie îngrozitoare.

Tânăra fată nu era sigură, dar recunostea în asta o manifestare de amabilă delicateţe. Devereaux avea o expresie răbdătoare. Alicia presupunea că era obisnuit să fie sâcâit de tinere admiratoare.

- Sunteţi studentă? o întrebă.

Ea dădu din cap si se strădui să nu se strâmbe când domnul Maxwell explică plin de entuziasm:

- Şi una dintre clientele noastre cele mai generoase! O adevărată mecena.

Mai făcu bucuros câteva comentarii cărora Alicia le răspunse automat, apoi îşi luă pictorul vedetă pentru un prânz întârziat. Alicia intră în sala de expoziţie. Mai multe persoane veneau şi plecau discret, oprindu-se în faţa tablourilor pentru a le discuta meritele în şoaptă. Razele reci ale soarelui de ianuarie treceau prin vitralii. Alicia strânse braţele în jurul său, pentru a-şi stăpâni un fior, care nu era doar fizic şi se apropie de un perete. în timp ce examina prima pânză, îşi dădu seama de privirile curioase ale câtorva iubitori de artă şi regretă că nu se schimbase. Avea aerul unei puştoaice.

Dar după câteva clipe, Alicia îşi uită jena. Fireşte, mai văzuse opere de Rafferty, totuşi era altceva de când se interesa de personalitatea artistului. Puternic impresionată, tânăra fată se strădui totuşi să studieze pânzele cu o detaşare critică. în mod indiscutabil, pictorul avea un stil admirabil, la jumătatea drumului între modern şi tradiţional, fără nici o legătură precisă cu vreo şcoală. Un impresionist al noului val? Chiar şi mătuşa Elizabeth i-ar fi recunoscut meritele, ceea ce era revoluţionar pentru un artist modern care se respecta.

Pictura aceasta îţi făcea foame, îşi spuse Alicia în lipsă de alte cuvinte. Foame de-a vedea, de-a simţi, de-a atinge. Foame de-a trăi. Da, probabil era cea mai

puternică impresie pe care o producea opera sa, o emoţionantă vitalitate. în firea rezervată şi introspectivă a Aliciei, se trezea ceva la tonurile subtile de umbră şi lumină, la culorile aproape dureros de îndrăzneţe. Răspunzând stimulării creierului, inaima îi bătea mai repede. Tablourile acestea erau atât de frumoase! Ce geniu! Ce bărbat minunat trebuia să fie pentru a putea simţi astfel viaţa şi a o transpune pe o pânză!

Dacă ar cunoaşte măcar pe cineva ca el! Dacă l-ar cunoaşte cel puţin pe el! Dar era ridicol! Devereaux Rafferty n-avea de-a face cu mici studente banale. Femeile pe care le frecventa erau probabil ca cea al cărui portret îl privea, însoţitoarea sa din acea seară. Deşi era fascinant, te făcea să te simţi puţin stingher. Modelul, în rochie lungă verde, era aşezat în umbră, cu chipul încântător înălţat ca pentru a fi sărutat. Această femeie părea sinuoasă, seducătoare, dar ochii îi păreau atât de reci şi de calculaţi sub pleoapele grele şi fără culoare. Avea aerul unui şarpe, a unei cobre pe jumătate vrăjită. Alicia remarcă puţin amuzată, că asemănarea era accentuată în partea inferioară a corpului, pictată în tuşe fluide, aproape languroase. Rochia verde se desfăşura şi se pierdea în umbră ca nişte inele ce se micşorau. Trecură mai multe minute, timp în care Alicia o studie.

- Şi ce credeţi despre energie şi atenţie în arta contemporană? întrebă cineva în spatele ei, pe un ton afectat.

- Nu ştiu, răspunse o voce gravă, cunoscută. Mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la asta.

Alicia făcu stânga-mprejur în clipa în care criticul de artă îl privea pe Rafferty cu gura căscată. Privirea plictisită a pictorului o întâlni pe a Aliciei şi gura îi tremură uşor. Se întoarse grăbită spre portret.

Câteva secunde mai târziu, Dev reveni lângă ea. Alicia stătea foarte dreaptă, străduindu-se să-şi ascundă plăcerea.

- Vă place? o întrebă indicând pânza cu bărbia.

- Este foarte bun, îi răspunse, fără să-şi ia privirea de la tablou.

- O copilă bine crescută! exclamă el râzând. Nici mie nu-mi place. Da, poate pe moment.

- Şi ei? I-a plăcut? murmură Alicia.

- Ea s-a amuzat, îi răspunse.

Dar îşi vârî mâinile în buzunar, apoi surprinzând privirea pe furiş a Aliciei, zâmbi vioi.

- Ştiţi, ar trebui să vă tundeţi părul.

Tânăra fată clipi din pleoape.

- Adevărat?

Ochii verzi aveau o expresie critică, dar impersonală.

- Are o lungime stânjenitoare. întrerupe linia trupului. Vă ascunde silueta şi chipul, ceea ce este păcat, spuse ridicându-i încet câteva şuviţe. Vedeţi, ar trebui să-l tundeţi aproximativ până aici.

Alicia dădu din cap şi el lăsă mâna în jos; încă zâmbea, dar vorbea foarte serios.

- Presupun că l-aţi lăsat să crească dintotdeauna?

Alicia râse. Interlocutorul său făcea în aşa fel încât să fie în acelaşi timp indiferent şi prietenos, cu toate că ceea ce spunea n-avea nimic insultător, nici indiscret. N-avea nimic arogant, dădea pur şi simplu un sfat bun.

- Ei bine, de acord, spuse ea ascultătoare.

Amândoi izbucniră în râs, dar în ochii verzi exista o scânteiere care o tulbură pe Alicia. O notă în râsul său. Rafferty era bun, dar ar fi putut foarte bine să devină sarcastic.

Alicia avu brusc impresia că acest bărbat era capabil, fără nici cel mai mic efort, să fie foarte rău, chiar crud. Se întoarse încă o dată, nervoasă.

în acea clipă li se alătură domnul Maxwell şi-l conduse pe Rafferty pentru a răspunde la întrebările criticului de artă de la Times. Alicia se gândi că întârziase destul. După ce cumpără o pictură marină pe care o admirase, plecă aruncându-i lui Dev Rafferty, absorbit de conversaţie, o scurtă privire pe care acesta n-o văzu.

A doua zi dimineaţă, înainte de a-şi pierde curajul. Alicia îi telefonă coaforului la care mergeau Jacqueline şi Elizabeth, pentru a fixa o întâlnire.

Fu mai puţin traumatizant decât crezuse. De ani de zile, Andre visa să aibă în mâinile sale de artist pletele tinerei domnişoare Carrington. Acum, în sfârşit, era la bunul său plac şi nu pierdu timpul. După câteva tăieturi de foarfecă, alarmante, Alicia avu o tunsoare dreaptă, semilungă şi părul tern, inert, acoperea solul. Domnul

Andre îi încurajă mulţumirea calmă propunându-i un breton. Era atât de entuziasmat încât tânăra fată, cedând spiritului de aventură, acceptă imediat propunerea.

Fu încântată de rezultat. Bretonul îi îmblânzea figura pătrată şi-i punea în evidenţă ochii. Şuviţele mai scurte îi accentuau fineţea pometilor. Efectul era aproape magic. Se hotărî să-i acorde încredere domnului Andre care estima că nişte reflexe ca de soare vor da strălucire culorii şatene. Fu miraculos. Mulţumindu-i cu efuziune coaforului, Alicia părăsi salonul simţindu-se renăscută. Avea impresia că era alta, o tânără fată îndrăzneaţă şi aventuroasă.

Niciodată în viaţă nu-şi schimbase ceva în înfăţişare la insistenţa unui bărbat. Nu căuta să-l impresioneze pe Dev Rafferty, pe care nu-l va mai vedea probabil niciodată, ci se gândea mai degrabă să-i placă unuia ca el. Numai în două întâlniri foarte scurte, el reuşise s-o facă nervoasă pe ea însăşi şi pe viaţa sa. I se părea că ştie totul despre Dev Rafferty, doar pentru că îi contemplase opera. îl admira enorm, cu încrederea sa trufaşă, îndrăzneaţă şi libertatea sa. I-ar fi plăcut să fie ca el într-o zi şi i se părea că tăierea părului era primul pas în direcţia bună.

Mătuşa îi domoli uşor bucuria aprobând complet transformarea.

- Foarte bine, copila mea, declară în timp ce Alicia se învârtea cuminte în faţa ei. Andre a făcut o treabă excelentă.

închizând registrul de socoteli pe care-l cerceta cu conştiinciozitate în fiecare zi, mătuşa Elizabeth continuă pe un ton decisiv:

- Sunt încântată să te văd interesată de înfăţişarea ta, Alicia. Este dovada unui amor propriu sănătos.

Alicia îşi încrucişă cu atenţie mâinile pe genunchi, ghicind în vocea mătuşii că nu era un simplu comentariu, ci un preludiu. Privirea îi rătăci uşor în jurul salonului. Cu siguranţă nu era o încăpere intimă, îi lipseau nişte colţuri confortabile, dar salonul era răcoros şi relativ plăcut, în felul său imaculat.
Dacă avea mobile puţine, toate erau de calitate: antichităţi din secolul al XIX-lea adunate de străbunicii Aliciei. Aceasta găsea încăperea prea întunecată si, fireşte, trebuia să fie atentă să nu răvăşească sau să răstoarne ceva. Singurul aspect modern era televizorul, pe o masă mică aurie, cu picioarele rotunjite, în faţa unei canapele din catifea.

- Acum, eşti femeie, Alicia. In câţiva ani, te vei bucura de moştenirea ta. Cred că e inutil să-ţi spun că acest gând mă nelinişteşte de un anumit timp. Eşti destul de iresponsabilă pentru vârsta ta şi o avere mare, dacă nu este administrată cu prudenţă, poate duce la o catastrofă. Banii vor face din tine o ţintă pentru oameni dubioşi. Nimic din viaţa ta trecută, alegerea prietenilor, lipsa de ambiţie, nu mă linişteşte asupra acestui lucru.

Alicia îşi spuse că discursul avea probabil un scop. In mod vizibil, mătuşa voia să abordeze un subiect precis.

Puţin stânjenită, aştepta urmarea, cu mâinile aşezate pe braţele fotoliului.

- Sper să începi să te maturizezi puţin şi vei abandona unele dintre ideile tale cele mai copilăreşti şi mai enervante.

- Şi eu sper asta, mormăi Alicia.

- Cred că viaţa ţi se va părea mai uşoară dacă vei renunţa la realităţile de răzvrătită.

- Nu vreau să mă răzvrătesc! protestă tânăra fată.

- Oricum, nu despre asta voiam să-ţi vorbesc, o întrerupse mătuşa. Jacqueline a propus o croazieră în Antile, în aprilie. Cred că ne-ar face bine la toate să evadăm timp de cincisprezece zile.

- Nu pot lipsi de la cursuri atât de mult timp, obiectă Alicia. Dar nimic nu vă împiedică să mergeţi amândouă, adăugă ea prompt.

Tăcerea care se lăsă fu zdrobitoare. Chipul mătuşii Elizabeth se posomorî, ca şi când Alicia făcuse o glumă de prost gust.

- înţeleg, spuse aceasta pe un ton oarecum ameninţător.

- Nu pot să lipsesc tocmai înainte de examene.

- Spune mai degrabă că nu vrei.

- Ei bine, de acord, nu vreau! exclamă Alicia. Am muncit prea dur şi foarte mult timp.

- Sunt sigură că-ţi dai seama că ai o atitudine egoistă.

De bine de rău, Alicia reuşi să-şi stăpânească mânia.

- îmi. pare rău că asta crezi, dar puteţi face foarte

bine această croazieră fără mine. Am douăzeci şi trei de ani şi.

Un gest al mâinii mătuşii o făcu să tacă.

- Comportamentul tău arată limpede că nu eşti destul de responsabilă pentru a fi lăsată fără supraveghere mai multe săptămâni.

Alicia se ridică, tremurând de o furie pe care şi-o stăpânea cu greu.

- îmi pare rău că ai această părere.

Mătuşa lăsă capul în jos şi deschise din nou registrul de socoteli. Alicia părăsi în grabă salonul şi urcă să se refugieze în camera sa.

De la fereastră, privind cerul gri, se întreba cu deznădejde cum să facă pentru a trăi în viitorii doi ani? Era foarte nostim să te gândeşti la un nou început, să vrei să fii constructivă şi hotărâtă, dar nu era de ajuns! Tristă, încercă să-şi închipuie cum s-ar fi purtat Devereaux Rafferty cu mătuşa Elizabeth. în zadar, deoarece tânăra fată era sigură că el nu cunoştea pe nimeni care să-i semene. Şi-l închipuia fără nici o legătură de familie. Părea complet, absolut independent.

Oare cum deveneau oamenii astfel? Aveau caracterul înnăscut? sau rezulta din mediul lor? Totuşi, Jacqueline crescuse în aceeaşi lume cu ea şi nu era deloc timidă, nici supusă. Alicia îşi lăsă capul în mâini, apăsându-şi degetele pe ochii care-i ardeau. Ideea de a coborî la cină o îmbolnăvea. Nu se putea îndrepta spre nimeni. N-avea nici un prieten căruia să-i ceară sfatul. Ar

fi fost altfel, dacă ar fi cunoscut pe cineva ca Dev Rafferty, se gândi. De exemplu, ar fi avut atât de mult de învăţat. S-ar simţi mai curajoasă doar dacă l-ar vedea.

Dar în viaţa Aliciei Carrington nu exista un Dev Rafferty. Iar dacă Elizabeth îşi impunea voinţa, nu va exista niciodată! Pentru că tânăra fată ştia că ruda sa nu se va opri aici. Aceasta nu fusese decât o discuţie preliminară. Mătuşa Elizabeth se pregătea să lanseze o ofensivă în regulă, referitoare la croaziera în Antile. Nu se va opri decât când îi va lua bilet nepoatei sale. Alicia gemu şi se aruncă pe patul din mătase roz. Nu plângea, fiind puţin predispusă să-şi lase lacrimile să curgă. Dar îşi afundă faţa în perna răcoroasă şi pentru a-şi îmbunătăţi starea moralului, căuta nişte mijloace de a-l întâlni din nou pe Dev Rafferty.

Odinioară, ar fi fost simplu, i-ar fi putut fi protectoare, să-i comande. înălţă capul. Să comande? De ce nu? Nu era o idee stranie. Probabil făcea tablouri la comandă. Alicia îşi ţinu respiraţia şi inima îi palpită la această perspectivă. Cel puţin aceasta va fi ocazia de a-i vorbi din nou. Se îndreptă dându-şi distrată părul pe spate, surprinsă că era atât de scurt. In definitiv, n-avea nimic de pierdut dacă încerca. Revenindu-i speranţa, se ridică şi începu să se schimbe pentru cină.

Aliciei îi trebui o săptămână să adune suficient curaj pentru a se duce să-i ceară lui Devereaux Rafferty să-i picteze portretul. Ceea ce o decise fu sosirea picturii marine pe care o cumpărase la Maxwell. Aproape uitase

frumuseţea seducătoare a acestui peisaj cu nisipul pal şi mătăsos, stâncile brun-albastre sfâşiate şi o mare gri care reflecta un cer plumburiu. Tânăra fată îl puse pe Joseph grădinarul să agaţe tabloul în faţa patului, pentru a-l putea vedea în fiecare dimineaţă la trezire. Nu-i trebui decât o dimineaţă pentru a regăsi acea foame lacomă de viaţă pe care o inspira această pictură.

Renunţând la timiditatea stângace, se duse la galerie să-l vadă pe domnul Maxwell, pentru a o ajuta să-l găsească pe Rafferty.

Imediat, fu evident că el se îndoia de reuşita planului Aliciei. O ascultă cu obişnuita atenţie, clătină din cap, dar când aceasta tăcu, îi spuse pe un ton nesigur:

- Da, desigur, ar fi o investiţie minunată şi un cadru superb pentru mătuşa dumneavoastră. Dar Rafferty pictează rareori portrete, dragă domnişoară Carrington şi acum, face şi mai rar pânze la comandă.

- Credeţi că n-are rost să-i cer? întrebă Alicia, dezamăgită.

- Pe legea mea. este greu de spus. în unele privinţe este capricios, ca toţi marii artişti. Şi apoi, nu costă nimic să încercaţi, încheie cu zâmbetul său fermecător.

După ce-i dădu numărul de telefon şi adresa lui Dev Rafferty, tânăra fată plecă radioasă, cu foaia mică de hârtie pe care era numele preţios, aranjată cu grijă în buzunar.

N-avea un plan foarte exact. Totuşi, i se părea mai abil să-i facă o vizită artistului. La drept vorbind, dorea

să-l vadă, nu să-i audă vocea în depărtare, la telefon. în aceeaşi zi, înainte de a avea timp să-şi schimbe părerea, se prezentă la adresa indicată.

Rafferty avea un apartament la ultimul etaj al unei case mari, vechi, în stil victorian. Clădirea era imensă şi oarecum deteriorată de vreme, una dintre ultimele din epoca sa, înghesuită între magazine şi zgârie-nori. Forma un fel de mică enclavă a bătrânei Londre, luptând să nu dispară. Nu era un cartier bun; cu animaţia zgomotoasă şi străzile blocate de circulaţie. Acest decor nu se potrivea cu ideea pe care şi-o făcuse despre Dev Rafferty.

Tânăra femeie urcă repede până în vârful scării mari, apoi bătu la uşă, prea absorbită de mirosurile şi de tot acest ansamblu straniu, pentru a fi nervoasă. Interiorul era întunecat şi plin de curenţi de aer, iar afară vuia circulaţia. De la unul din etajele inferioare urca o aromă de curry.

Nu răspundea nimeni. Alicia bătu încă o dată, mai tare şi în cele din urmă uşa se deschise.

- Da?

Nu era greu de înţeles. Alicia îl avea în faţa ochilor în halat de cameră aproape lung, de culoare verde închis şi măsurând-o puţin nerăbdător.

- Domnule Rafferty, se bâlbâi ea, sunt Alicia Carrington. V-am cumpărat pictura marină la expoziţia de la Maxwell, acum câtva timp.

Uitase că avea o prezenţă atât de zdrobitoare.

Confuză, se întrebă cum de avusese tupeul să vină.

- îmi amintesc, spuse el. Mica fată cu plete în stil victorian.

Zâmbea uşor, dar privirea rămase dură. Alicia avu impresia că era furios şi se stăpânea cu dificultate. îl măsură cu un aer confuz.

- îmi place bretonul, exclamă el.

Dar în acea clipă, brusc în interiorul apartamentului se trânti o uşă şi, cu coada ochiului, Alicia văzu un obiect trecând prin spatele capului lui Rafferty, pentru a se sfărâma de perete. La acest zgomot, acesta se întoarse şi dispăru pe o uşă. Alicia auzi o voce feminină furioasă, înăbuşită, fără să poate distinge cuvintele. Dar cea a lui Rafferty fu absolut clară:

- Nu te reţin. Sări aşadar pe fereastră!

Uşa se trânti din nou, făcând pereţii să vibreze, apoi Rafferty reveni. Văzându-i ochii mari şi miraţi, îi explică ironic:

- Are tendinţa de a fi cam capricioasă înainte de cafeaua de dimineaţă.

Totuşi, Alicia simţi că pentru el, probabil situaţia nu era nostimă.

- Pot să revin mai târziu, îi propuse bătând în retragere.

- Oh, nu!

O urmă pe palier în timp ce-şi strângea distrat cordonul halatului de cameră. Aliciei îi veni ideea că poate nu purta nimic pe dedesubt. în timp ce el închidea uşa, îşi coborî privirea la picioarele goale.

- Vom putea sta de vorbă în atelierul meu, îi explică Rafferty.

Aliciei îi reveni imediat încrederea. în spatele unui culoar întunecat, deschise uşa unei săli spaţioase, aerisite. Soarele se filtra prin vitralii; un miros de terebentină luă cu asalt nările Aliciei. într-un colţ se aflau stivuite pânze noi, iar pe şevalete, sau rezemate de pereţi, se uscau pânze pictate. Cârpe multicolore, carnete de schiţe erau răspândite aproape peste tot, dar această dezordine n-avea nimic respingător. Aliciei îi plăcu imediat, deoarece evoca productivitate şi confort.

Rafferty traversă atelierul şi se duse să închidă cu cheia o uşă care dădea probabil în apartament. îi aruncă Aliciei o privire puţin mâhnită. Aceasta fu fericită că nu căuta nişte scuze care ar fi stânjenit-o din nou.

- Sunteţi căsătoriţi de mult timp? îl întrebă politicoasă, pentru a rupe tăcerea.

- Nu suntem căsătoriţi.

Văzând-o schimbându-şi expresia, o ironiză:

- Numele vi se potriveşte.

Ea îşi aminti că-i spusese că Alicia era un prenume victorian.

- Sunt surprinsă că se poartă astfel, deoarece nimic nu vă împiedică să plecaţi.

Amuzamentul pictorului spori.

- Cred că ar trebui să-i vorbiţi, comentă împingând spre ea un scaun. Ei bine, Alicia Carrington, ce pot face pentru dumneavoastră?

Aceasta se aşează docilă şi ridică ochii spre interlocutorul său. O cercetă cu un interes evident, fără

enervare, însă cu curiozitate. Alicia bănuia că, dacă era victima adoraţiei supărătoare pe care i-o consacrau admiratoarele, era milos, dar foarte ferm.

- Aş vrea să-mi faceţi portretul, pentru aniversarea din martie a mătuşii Elizabeth. Am vorbit despre asta cu domnul Maxwell. M-a informat, ca să spun astfel, că nu faceţi niciodată portrete; m-am gândit totuşi că poate o dată.

- Zău? De ce?

Alicia zâmbi, fericită să-şi poată juca atuul.

- Mi-aţi spus că v-ar plăcea să-l faceţi.

- Am spus eu asta? Când? o întrebă întorcându-i zâmbetul.

- La petrecerea aceea la care ne-am cunoscut. Aţi precizat că am o statură bună şi caracter.

- Zău? Ei bine, este adevărat. Aveţi un chip interesant, cu toate că nu ştiţi să-l puneţi în valoare.

O măsură pe Alicia cu un aer meditativ şi o privire insistentă. Se scurseră secunde lungi în timp ce reflecta.

- De ce nu? spuse brusc.

Alicia rămase cu gura căscată.

- Vreţi să spuneţi că acceptaţi?

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Tânăra fată era năucită. Observându-i uluiala, Rafferty ridică sprâncenele.

- Pe legea mea, de ce nu, dacă preţul este bun? exclamă cu ironie.

La asta, Alicia roşi puţin, în timp ce el continua s-o măsoare cu răceală. După un timp, adăugă mai puţin dur.

- Da, mi-ar plăcea să vă pictez chipul.

Tânăra fată îl privi timid şi apoi întoarse capul. Domnul Maxwell o lăsase să înţeleagă că integritatea lui artistică îl împiedica pe Rafferty să lucreze la comandă. în cazul de faţă, nu părea atât de strict asupra principiilor sale, dar presupunea că trebuia să trăiască. Ghici instinctiv că ar respinge orice sugestie de nobleţe sau virtute.

- Preţul n-are importanţă, îi spuse, sperând că asta nu va părea prea arogant.

- Iată ceva tentant; totuşi, cred că vom putea ajunge la o înţelegere exactă.

îşi frecă obrazul în timp ce o cercetă intens, iar Alicia se grăbi să întrebe:

- Când vreţi să vin să pozez?

- Ei bine. Luni? La ora zece?

- Foarte bine. Am un curs la ora trei. Veţi termina la timp?

întrebarea păru să-l amuze pe pictor.

- Vom termina la timp, o asigură serios.

- Mulţumesc.

Alicia avu din nou senzaţia că-şi bătea joc de ea şi se ridică, întinzând mâna. Pictorul o luă zâmbind. Ea îi simţi puterea mâinii, deşi era subţire şi fină.

- Eu sunt cel care vă mulţumeşte, îi răspunse politicos.

Cu aceste cuvinte, o conduse. Alicia ieşi în întunericul de
pe culoar, spunându-şi că avusese foarte mult noroc. Luni i se părea îngrozitor de departe, dar cel puţin va

exista o luni. Era conştientă că o urmări cu privirea până la palier.

- Şi pentru Dumnezeu, îmbrăcaţi ceva mai colorat şi mai vesel, îi strigă, în timp ce pornea pe scară.

- Aşa voi face! îl asigură veselă, cu inima uşoară.

Capitolul 2

Alicia întârziase cinci minute. Ajunse gâfâind la atelier şi găsi uşa deschisă. Cu o ceaşcă în mână, Dev Rafferty privea prin fereastră strada animată.

- îmi pare teribil de rău, gâfâi ea.

Dev se întoarse, cu sprâncenele ridicate. Chipul posomorât
i se lumină imperceptibil. Tânăra fată se grăbi să-i explice:

- Este din vina veterinarului.
- Ce este din vina veterinarului?
- întârzierea.
- Aţi întârziat? mormăi el, aruncând o privire pe ceas. Da, într-adevăr.

în acea clipă Alicia înţelese că expresia dură n-avea nici o legătură cu ea. îşi aşeză sacoşa lângă un perete şi aşteptă cu un aer jenat. Brusc, Dev îi zâmbi.

- Ce aveţi?
- Ce să am?
- Păreţi pierdută.
- Nu. nu, credeam că sunteţi supărat pe mine pentru că am întârziat.
- Cum? Cinci minute?

Râse, apoi după ce-i examină ţinuta, oftă cu resemnare. Alicia nu prea avusese de ales şi era sigură că fusta albastru marin şi bluza roz pal nu răspundea aşteptărilor lui Rafferty. încercă să se scuze.

- Nu mă preocup prea mult de îmbrăcăminte.
- Este evident. Cine îţi alege hainele? Şi mai întâi, ce vârstă ai?

- Douăzeci şi trei de ani, îi răspunse, în defensivă.

- Douăzeci şi trei de ani? Dumnezeule, de-abia îţi dădeam nouăsprezece!

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Poate sunt puţin în urmă pentru vârsta mea, reluă Alicia. Cea mai mare parte a tinerelor fete de.

- Cea mai mare parte a tinerelor fete de vârsta dumitale n-ar fi venit aici. Dar dumneata ai făcut-o, pentru că eşti altfel. Nu pictez pe oricine, îi declară cu o aroganţă reconfortantă. Asta înseamnă. Hm. Nu te vom prezenta posterităţii în această ţinută.

- Aş putea să mă întorc acasă să mă schimb.

- Şi ce vei îmbrăca?

- Ei bine, am o bluză crem.

- Nu! Ştiu ce-ţi trebuie. Vino cu mine.

Sceptică, dar curioasă, Alicia îl urmă pe scara întunecoasă, apoi pe trotuarul însorit. Mergea în urmă, cu paşi mici şi grăbiţi, în timp ce el mărşăluia cu paşi mari spre prăvălia unui negustor anticar, în care intră fără să ezite. Alicia îşi croi drum prin magazinul incomod şi-l găsi pe Dev Rafferty în conversaţie cu patronul.

- Ah, iată-te, îi spuse, ca şi când era acolo de ore.

Păstrară tăcerea până când proprietarul prăvăliei se întoarse din încăperea din spate cu un braţ de mătase violetă. Dev o luă, o scutură ca un scamator şi despături o rochie minunată. Mătasea era puţin uzată, dar pe ansamblu, veşmântul era în bună stare. Stilul era clar victorian, cu guler montant, mâneci lungi cu bordură din dantelă fină şi corsajul încheiat cu nasturi mici din sidef.

- S-ar putea să fie cam scurtă, dar nu vom avea

nevoie decât de partea de sus. Din fericire, eşti suplă, murmură Dev Rafferty fără s-o privească.

Dând din cap, Alicia îşi luă portofelul.

- Lasă, îi spuse el cu autoritate.

- Dar.

- Nu fi stupidă!

- Este pentru portretul meu!

Alicia îl privi pe negustor cu un aer ruşinat. Rafferty îi aruncă o privire iritată.

- Să spunem că este un fel de cadou. Acum, taci.

în consecinţă, aşteptă în tăcere în timp ce el plăti rochia şi cumpără de asemenea o panglică violetă. Nimeni nu-i făcuse vreodată un cadou, cu excepţia Crăciunului sau a aniversărilor şi niciodată în mod atât de spontan. Oricum, niciodată nu primise nimic de la cineva mai puţin bogat decât ea. Considera extraordinar că artistul insistase să-i ofere un lucru, de altfel inutil, ştiind că avea atât de mulţi bani. în general, marea majoritate a oamenilor găsea absolut firesc să plătească ea.

Când Dev Rafferty îi înmâna pachetul, în sufletul Aliciei apăru ceva. Era o senzaţie necunoscută, pe care dacă ar fi observat-o, cu siguranţă mătuşa Elizabeth ar fi considerat-o îngrijorătoare.

Rochia îi venea aproape perfect; deşi cam scurtă, era destul de largă la talie, şolduri şi piept. Mânecile nu erau destul de lungi, dar lui Rafferty îi plăceau încheieturile subţiri şi bronzate ale mâinilor modelului său, apărând

din volanele de dantelă. O făcu pe Alicia să se aşeze lângă fereastră, cu braţele odihnindu-se pe marginea albă.

- Acum, priveşte peste umăr, îi ordonă.

Alicia se supuse. Poza nu era comod de menţinut.

-îndreaptă-te!... Da, aşa. Bine. Relaxează-te. îţi vom aranja părul.

- Părul?

Alicia se rezemă cu recunoştinţă în timp ce el căuta un pieptene într-un sertar în dezordine. Apoi începu s-o coafeze cu o mână uşoară. Degetele îi erau extrem de uşoare pe ceafa tinerei fete. Aceasta închise ochii şi lăsă capul în faţă. Mângâierea banală făcea ca spatele să-i fie străbătut de fiori încântători.

- Să nu adormi! exclamă Dev cu o voce ironică.

îi adusese părul într-o parte şi-l legase cu panglica violetă, astfel încât să-i cadă pe umăr. Când el se dădu înapoi, Alicia simţi o urmă de regret.

- Pozează.

Alicia se îndreptă, întoarse capul şi ridică bărbia, cum îi indicase el. Fu recompensată cu un zâmbet fermecător.

Prima oră trecu încet şi avu dreptul la cinci minute de odihnă. în timpul celor două ore următoare, Rafferty lucră în tăcere. La un moment dat, smulse o foaie din carnetul de schiţe şi o făcu ghem. Alicia ştia că era o prostie să devină bănuitoare, dar fără să vrea, tensiunea îi sporea. Muşchii începuseră să protesteze. Această lungă imobilitate forţată o apăsa tot mai mult.

- Nu mişca, bombăni în mod automat pictorul.

Strânse din dinţi şi menţinu poza. După un sfert de oră, Rafferty oftă şi spuse brusc:

- Acum, dacă vrei, poţi să te ridici.

Dacă voia? Dacă putea! îşi întinse membrele anchilozate şi se puse repede pe picioare.

- Cât este ceasul? întrebă distrat Rafferty, cu degetele încă ocupate.

Alicia se uită la ceasul rezemat de fereastră şi exclamă:

- Două şi un sfert! Trebuie să plec.

îşi smulse panglica din păr, apoi se răsuci pentru a-şi descheia rochia la spate. Pictorul îşi puse la loc carnetul de schiţe.

- Aşteaptă.

Desfăcu nasturii mici cu o rapiditate de expert, iar mâinile călduţe îi atinseră uşor pielea. încă o dată, Alicia se simţi înfiorându-se în mod ciudat.

- Va trebui să-ţi plătesc orele suplimentare, o anunţă Dev, prozaic.

- Eu sunt cea care vă plăteşte.

El izbucni în râs.

- Ei bine, va trebui să plăteşti orele suplimentare.

Tânăra fată râse de asemenea şi alergă până la uşa apartamentului, pentru a se schimba acolo. Când se întoarse să-şi ia cărţile, el era aşezat cu picioarele pe birou şi scaunul răsturnat înapoi şi se întindea.

- Ei bine, pe joi! îi spuse veselă.

Dev îi răspunse distrat, cu o înclinare a capului. Alicia plecă, în mod straniu, dezamăgită.

Rafferty era un bărbat greu de cunoscut, când posac şi enervat, când ironic şi închis în sinea sa, când amabil şi vesel. Ştia să fie ironic, dar niciodată caustic; iritabil fără a fi rece, arogant, dar întotdeauna fără aere de superioritate. Nu părea să-l deranjeze nici unul dintre defectele Aliciei, care le exaspera pe mătuşa Elizabeth şi pe Jacqueline. Nu insista asupra punctualităţii şi nu-i reproşa stângăcia sau conversaţia deloc strălucitoare. Tot ceea ce-l interesa, era pictura. Arta! Alicia presupunea că Dev Rafferty avea şi defecte, dar erau minore pe lângă calităţi. Aştepta cu nerăbdare fiecare şedinţă de pozat şi se lamenta văzând orele trecând atât de repede. Spera totuşi să afle secretul personalităţii sale încrezătoare ascultându-l şi observându-l cu atenţie, dar caracterul lui nu părea s-o influenţeze.

Aliciei i-ar fi plăcut să rămână după timpul de pozare. Totuşi, îi era teamă să nu-l deranjeze. Aşa că, îndată ce şedinţa se termina, se grăbea să se schimbe şi să plece.

Pe Magda Morrison, frumoasa cu caracter irascibil cu care Dev trăia, n-o văzu niciodată. Lucrurile îi erau întotdeauna împrăştiate peste tot în apartament, când Alicia se ducea acolo să-şi îmbrace rochia. în cele din urmă înţelese că Magda, care era sculptor, avea un atelier al ei, în oraş.

într-o zi, când ajunse puţin înainte, tânăra fată găsi atelierul pustiu, uşa de comunicare deschisă şi auzi voci

din apartament.

- Sun sătulă până peste cap de arta ta! ţipa Magda. Şi eu sunt artistă. îţi imaginezi că nevoile tale sunt întotdeauna pe prim-plan? Şi ale mele? Puţin îţi pasă! Nu te-ai gândit niciodată la nimeni, decât la tine!

- Mai tare, Magda! bombăni Dev. Oamenii din faţă nu te aud foarte bine.

- Dumnezeule! Atitudine burgheză acum! Ce vor crede vecinii! Ce urmează? Vei deveni profesor la Royal Academy?

- Ah, du-te naibii!

Vocea obosită a pictorului se apropiase.

îngrozitor de jenată, Alicia căuta să-şi facă simţită prezenţa. îşi aruncă pe jos sacoşa grea, îşi drese glasul, dar zgomotul fu acoperit de un pocnet de uşă.

Dev Rafferty intră în atelier. Privirea îi căzu asupra Aliciei, roşie de ruşine.

- Ce. Când ai sosit?

- Acum un minut. Eu. Iertaţi-mă. V-am auzit vocile fără să vreau.

- Cum oare ai fi putut evita asta?

Râse cu asprime, apoi se apropie de birou, deschise un sertar şi îl închise din nou cu putere. Furia mişcărilor îi făcu aproape frică Aliciei.

- Preferaţi să revin mai târziu?

- De ce? Ea va lipsi toată după-amiaza şi o parte din noapte.

Alicia se întreba cum să interpreteze acel subînţeles?

Brusc, se simţi inexplicabil de deprimată. Pe neaşteptate, Dev adăugă:

- Şi mâine, totul va fi uitat.

- Ah?

Un timp, el bătu distrat cu degetele în birou, apoi înălţă capul şi exclamă nerăbdător.

- De ce ai rămas împlântată acolo? Du-te şi te schimbă!

- Iertaţi-mă.

Alicia îşi reveni şi trecu repede alături. Când reveni în atelier, Dev era în faţa şevaletului şi îşi pregătea paleta. Tânăra fată se duse şi se aşeză la fereastră, luând poza fără să spună o vorbă.

Fu o şedinţă lungă. Părea că nimic nu-l mulţumea pe artist. Nu înceta s-o sâcâie şi s-o ocărască.

- îndreaptă-te! Până la urmă, ce se întâmplă cu faţa-dumitale? Trăsăturile îţi sunt alungite. Relaxează-te! Ridică bărbia. Dacă nu cer prea mult, am putea avea ceva asemănător cu o expresie? Mi-ar conveni oricare.

Alicia strânse din dinţi şi se strădui să asculte, dar nu-i ieşea nimic. în cele din urmă, exasperat, Dev scurtă şedinţa, iar tânăra fată, simţindu-se vinovată, plecă în grabă.

Când se întoarse în atelier, Dev privea afară prin fereastra şiroind de ploaie. Aruncă o privire peste umăr şi mormăi:

- Mai bine rămâi puţin şi bea ceva cald. Măcar până se potoleşte ploaia.

Era invitaţia atât de sperată pe care Alicia o aştepta de mult timp, dar văzând dispoziţia lui Dev Rafferty, şovăi:

- Dacă nu vă deranjez.

- Ai putut observa că am fost deja deranjat, bombăni el schiţând un zâmbet obosit.

Alicia îl urmă aşadar în bucătăria în care vesela murdară stătea stivă şi masa era acoperită cu hârtii. Alicia fu uşor şocată. în penumbra după-amiezii, resturile unui mic dejun aveau un aspect sordid.

- Da, asta-ţi schimbă probabil atitudinea, comentă Dev observându-i surpriza. Este întotdeauna instructiv să vezi cum trăieşte cealaltă jumătate a lumii.

După toate aparenţele, îşi bătea joc de ea. Dar Alicia nu se putu împiedica să nu roşească. Cuvintele însoţitorului său îi dădeau impresia că este o copilă răsfăţată.

- Este cu siguranţă plăcut să ai un apartament propriu.

- La treizeci şi patru de ani, noutatea îşi pierde din importanţă, îi răspunse cu un aer amuzat.

Cu aceste cuvinte, degajă masa şi o şterse cu grijă. Luă nişte ceşti dintr-un dulap şi puse apoi o cratiţă cu lapte pe aragaz. Era una dintre frânturile de informaţii pe care le culesese Alicia: îi plăcea ciocolata cu ceai şi nu cafea. Ştia de asemenea că detesta televizorul, că citea cu lăcomie, că era alergic la pisici şi avea oroare de tutun, deşi Magda fuma. Fiecare mică informaţie pe care o descoperea era înscrisă în albumul său de amintiri.

- Dacă nu vrei, de ce mai locuieşti cu familia, Alicia?

o întrebă în timp ce ea se aşeza.

- Nu voi intra în posesia averii decât la douăzeci şi cinci de ani, sau dacă mă mărit înainte. Până atunci, mătuşa Elizabeth strânge băierile pungii. îmi dă bani de buzunar, dar nu vrea să locuiesc singură în altă parte.

- Ah, bani! Răul necesar!

- Nu pot găsi de lucru în timp ce-mi fac studiile, iar aceste studii înseamnă o bună folosire a timpului. Aşa că, trebuie să aştept, încheie oftând.

- Mătuşa dumitale te-a crescut?

- Da. Părinţii mei au murit când eram încă un bebeluş. Mătuşa Elizabeth ne-a primit la ea pe sora mea, Jacqueline, şi pe mine. Jacqueline s-a căsătorit acum câţiva ani şi acum nu mai sunt decât eu.

- Avem un punct comun. Părinţii mei au murit când aveam treisprezece ani, comentă Dev simplu.

Alicia se gândi că probabil era deosebit de greu să-ţi pierzi părinţii la acea vârstă sensibilă.

- Erau artişti? îl întrebă.

El râse scurt.

- Oh, da! Ea era franţuzoaică, el irlandez. Amândoi se amăgeau cu un frumos număr de iluzii romantice. Trăiau ca nişte personaje de film din anii treizeci, ca nişte artişti fericiţi şi fără un ban. Erau totul unul pentru celălalt şi dedicaţi în întregime viziunii lor artistice.

Exista în aceste reflecţii un cinism care o surprinse pe Alicia: se părea că pictorul le purta pică părinţilor că fuseseră fericiţi în sărăcie.

- Ei bine, iată, asta este în sânge.

- Viziunea artistică?

- Eşecul, îi răspunse râzând de expresia sa. Oare nu

este decepţionant să-ţi dai seama că cel adorat are picioare de lut?

Până în acea clipă, Alicia nu bănuise că admiraţia pentru el era atât de evidentă, bătătoare la ochi pentru alţii, că se putea glumi puţin, ca şi când era absolut firesc să-l iubească. Un val de umilinţă îi înfierbântă obrajii şi Alicia se ridică, tremurându-i picioarele.

- Cred că ploaia s-a oprit.

- Nu fi copilă. Nu ţi-ai băut ciocolata.

îi vorbea cu o voce dojenitoare, ca unei fetiţe, fără s-o privească, şi asta o enerva.

- Trebuie să plec, îi răspunse.

Dev se întoarse, surprins de asprimea tonului.

- Ce se întâmplă?

- Nimic. Am o întâlnire.

- Ah, bine, făcu el, acceptând, spre marea mirare a Aliciei, această explicaţie. Dar te va aştepta cinci minute, timp în care îţi vei bea ciocolata caldă.

Aduse ceştile şi, copleşită de posibilele semnificaţii ale minciunii sale, Alicia se aşeză şi bău docilă, cu ochii în jos.

Dev Rafferty nu se grăbea. Privea prin fereastra de deasupra chiuvetei de la bucătărie. Cu inima strânsă, Alicia se întrebă cum se desfăşurau dimineţile, când era aşezat aici, la masă cu Magda. Nu-i plăcea această femeie, dar înţelegea că un bărbat ca Dev Rafferty avea nevoie de compania unei persoane atât de uluitoare şi originale ca ea.

- Vremea îmi aminteşte de Scoţia, murmură el, după câteva secunde.

Alicia fusese de câteva ori în Scoţia să vâneze cocoşi

sălbatici. îşi imagina că Dev Rafferty păstrase probabil cu totul alte amintiri.

- Aţi fost deseori acolo? îl întrebă după ce mânia i se domoli puţin.

- O singură dată, vara, când aveam aproximativ vârsta dumitale. M-am dus în vizită la un prieten pentru a picta peisajele din Higlands! Locuiam la o fermă veche şi trăiam cu plăcinte de ovăz şi păstrăvi. Se pare că de ani de zile, aceea fusese cea mai ploioasă vară!

După anumite lucruri pe care i le spusese, Alicia ştia că vizitase lumea întreagă: sudul Franţei, Egiptul, Irlanda,
Spania, Grecia. Locuri fascinante, extraordinare, despre care Alicia auzise doar vorbindu-se. îşi promise ca într-o zi, când va primi moştenirea, să călătorească la fel de mult. Dar mai trebuia să aştepte. Nu-i folosea la nimic să plece cu Elizabeth şi cu Jacqueline; pentru ele, a călători în străinătate însemna să se bronzeze pe marginea piscinei unui pachebot de croazieră, timp de şase săptămâni.

- Trebuie să fi fost plăcut, murmură Alicia cu un oftat de nostalgie.

- Plăcut? Da, fără îndoială, îi răspunse privind-o cu intensitate.

„Plăcut“ era probabil un termen prea prozaic, se gândi Alicia. Acest cuvânt paşnic şi plictisitor îi evoca lui doar atitudinile burgheze de care-şi bătea joc Magda. Devereaux Rafferty nu era o persoană pentru care ceva să fie „plăcut“. Tânăra femeie simţi brusc că propria „bună-cuviinţă“ o apăsa greu. Se ridică, lăsând cu bruscheţe ceaşca.

- Trebuie să plec.

încă o dată, însoţitorul său avu o expresie amuzată; Alicia ar fi jurat că o credea evident nervoasă din cauza pretinsei întâlniri. îi era ciudă că lua aceste aere superioare. O însoţi până pe palier şi spunându-i la revedere, îi ordonă să ruleze încet prin ploaie, ca şi când era o adolescentă imprudentă.

Alicia conduse, dimpotrivă, mai repede decât de obicei, poate pentru a-şi uşura necazul. Când ajunse la Carrington House, inima i se strânse. Contemplă cu tristeţe faţada cu obloane albe, care brusc, i se păru într-un stil teribil de pompos.

Pentru prima dată, vizita la Dev Rafferty o deprimase, fără să ştie de ce. Apoi îşi spuse visătoare, că era aşa deoarece o făcuse să-şi simtă singurătatea. Printr-o scurtă reflecţie distrată, îi dezvăluise ce credea despre ea. N-o privea ca pe o prietenă, ci ca pe o copilă ce se închină unui idol. Era deprimant. Totuşi, ce sperase oare? Că viaţa i se va schimba dacă-l făcea să-i picteze portretul?

Luna februarie, cenuşie şi ploioasă, fu luminată pentru Alicia doar de zilele din atelierul lui Dev Rafferty. Portretul progresa repede, aproape prea repede după gustul ei. Şedinţele cu Dev deveniseră centrul universului său organizat.

Uneori, Alicia avea impresia că duce o viaţă dublă. La suprafaţă, rămăsese Alicia Carrington, o tânără fată care avea un nume şi o avere, asumându-şi responsabilităţile stării sale, chiar fără plăcere şi nici cu iscusinţă. Totuşi, se însufleţea realmente când se aşeza în atelier şi-l

asculta pe artist vorbind despre pictură, sau povestind anumite întâmplări din trecutul său. Nu-şi amintea nici un loc în care să se fi simţit atât de confortabil şi nici o persoană pe care s-o fi admirat atât de mult.

Aproximativ cincisprezece zile mai târziu, după ce dădu câteva tuşe finale operei sale, Dev Rafferty ridică ochii de pe şevalet şi-i ordonă:

- Vino să vezi.

Ascultătoare, Alicia se ridică, merse cu paşi mici până la el, stânjenită de rochie şi se opri încremenită de stupoare.

- Este magnific.. dar asta nu sunt eu!

- Eşti chiar dumneata! protestă Dev, ofensat.

Alicia examina nehotărâtă portretul. Strâmbă din nas. Era ea şi totuşi nu era. Acea fată tânără avea un aer maliţios, aproape ispititor. Era foarte frumoasă. Alicia se aplecă mai mult pentru a vedea ce anume făcuse Dev Rafferty deosebit. Trupul era al său, suplu, bronzat şi încordat sub mătasea violetă. Părul era al său, dar nu coafura, care părea în acelaşi timp dezordonată şi provocatoare. Faţa era indiscutabil a sa, cu ochii mari, albaştri, nasul mic drept, bărbia voluntară şi acea gură roz.

- M-aţi machiat! îl acuză deodată.

într-adevăr, ochii, obrajii, buzele erau puse în valoare de culori delicate. Genele, mai închise la culoare, scoteau în evidenţă albastrul ochilor.

- Licenţă artistică, declară pictorul. Dacă vrei, pot atenua culorile.

- Oh nu, şopti ea. îmi place portretul ăsta. Oare aşa

mă vedeţi?

- Mmm?

Dev părea stingherit şi privea fix tabloul, ca şi când căuta un răspuns.

- Dacă m-aş machia, murmură Alicia, cu ochii pe profilul frumos al lui Dev, credeţi că voi fi la fel de frumoasă ca această tânără fată?

- Această tânără fată eşti dumneata! exclamă pictorul cu enervare, întorcându-se spre ea.

Ochii verzi, ciudaţi, se adânciră în privirea limpede a Aliciei. Ca hipnotizat, aproape împotriva voinţei lui, aplecă puţin capul. Buzele i se aşezară blând peste ale Aliciei; fu un sărut uşor, plăcut, dar marcat de curiozitate. O senzaţie stranie o cuprinse pe tânăra fată. Realmente i se muiaseră picioarele şi inima îi palpita. „Este adevărat ceea ce se citeşte în romane“, îşi spuse fericită.

- Cred că sosesc la fix, făcu o voce batjocoritoare în spatele lor.

Dev Rafferty se îndepărtă imediat şi o zări pe Magda, sprijinită de uşa atelierului. Aliciei îi tremurau genunchii şi se aşeză pe colţul biroului. Respira greu, dar nu ştia dacă era din cauza sărutului sau a ruşinii.

- Te-ai întors deja? întrebă Dev liniştit, vârându-şi cu nonşalanţă mâinile în buzunare.

- Nu destul de curând, se pare, ripostă Magda.

Intră şi se apropie încet de tablou. Zâmbea, dar în ochii violeţi avea o strălucire care nu-i plăcea deloc Aliciei. Tânăra fată se simţi cuprinsă de mânie când Magda se opri şi-şi aplecă puţin capul într-o parte,

pentru a examina pânza.

- Ei bine, ei bine, murmură măsurând-o pe Alicia din cap până în picioare. Realitatea nu vă flatează.

Alicia înţelese de ce o pictase Dev pe această femeie ca pe un şarpe. Era mică, foarte frumoasă. şi teribil de veninoasă. în acea clipă îi cerceta pe amândoi cu o totală încredere în sine.

- Gândindu-mă bine, chiar nu sunt surprinsă, adăugă ea.

în pantaloni de catifea neagră şi bluză din satin stacojie,
nou-venita reuşise s-o facă pe Alicia să pară ridicolă şi obosită în costumul vechi.

- îmi pare rău, bâigui aceasta fără să se gândească.

Apoi şi-o reproşă. Desigur, Magda avea dreptul să fie furioasă, dar ea nu trebuia să fie atât de servilă. Magda îşi permise un zâmbet înţepat.

- Draga mea micuţă, nu m-am gândit nici o clipă că ai putea fi răspunzătoare de toate astea, îi replică.

Mângâind cu privirea chipul incapabil al lui Dev, reluă:

- Şterge-o!

în mod stupid, o secundă, Alicia crezu că i se adresase lui Dev. Apoi, revenindu-şi din transă, puse mâna pe lucrurile sale.

- Du-te să te schimbi alături, îi spuse Dev cu o voce calmă, preîntâmpinându-i fuga nebunească, în rochia violet dintr-o altă epocă.

Alicia se grăbi să iasă din atelier, îşi scoase nervoasă rochia, fără să se preocupe că o rupe şi-şi îmbrăcă blugii, cu tâmplele zvâcnind. Emoţiile sale în haos total,

nu-i permiteau să gândească. Era încă la fel de tulburată când se întoarse în încăperea vecină. Magda era aşezată cu nonşalanţă pe un scaun şi Dev privea pe fereastră. La intrarea ei, acesta se întoarse.

- Vino mâine, pe la ora trei, îi spuse pe cel mai firesc ton din lume, persiflând cu un zâmbet stingherea la Aliciei.

Uşurată, tânăra fată îi zâmbi la rândul său. în acea clipă, surprinse figura întunecată, împietrită a Magdei şi-i îngheţă inima. Avu impresia îngrozitoare că lasă ceva nepreţuit şi fragil la uşa unui duşman. Ieşirea din atelier fu o performanţă dintre cele mai dificile.

Capitolul 3

Alicia petrecu o noapte lungă şi agitată, întorcându-se pe toate părţile şi încercând să-şi scoată din minte toate aceste imagini tulburătoare. Retrăia fără încetare clipa în care Dev o sărutase şi inima îi palpita la această amintire. Rememora neobosit apariţia Magdei, cu obrajii arzători. Era rea şi ce clişeu sordid! Surprinsă în atelier, în timp ce artistul o săruta, de amanta acestuia.

Dimineaţa nu se mai termina, dar în cele din urmă, sosi ora de a se duce la şedinţa de pozat, ceea ce-i făcu inima să bată mai puternic de teamă şi surescitare în acelaşi timp.

îşi parcă maşina, evită un ziar ud, dus de vânt pe trotuar şi intră în imobilul întunecos. Un miros de friptură şi o muzică rock o întâmpinară în timp ce urca rapid scara.

Ajungând la ultimul etaj, fu dezamăgită să vadă uşa atelierului închisă. Bătu discret, cu timiditate, fără răspuns. încercă să răsucească mânerul şi uşa se deschise. Intră.

După toate aparenţele, nimic nu se schimbase din ajun, doar că acum era singură. Ziua cenuşie şi rece se filtra prin vitralii, risipind uşor umbrele. Atelierul era îngheţat. Alicia se înfioră, apoi se încordă văzându-şi portretul. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se apropie încet. Pânza fusese despicată în două bucăţi şi bucăţile răsucite în mod lamentabil. Capul fusese tăiat, cu furie, la nivelul umerilor. Totuşi, chipul pictat zâmbea la fel de discret. Aliciei i se făcu greaţă.

- La naiba! mormăi Dev în spatele ei.

Tânăra fată se întoarse. Il văzu în uşa de comunicare, cu o mină obosită şi trăsăturile încordate.

- Voiam să te pregătesc înainte.

- Cum a îndrăznit să facă aşa ceva? exclamă Alicia, furioasă.

- Dacă asta te poate alina, află că eu am fost cel vizat, nu tu.

- Ce jalnică alinare! ţipă ea, tremurând de mânie, privind pânza.

- înţeleg că este decepţionant pentru tine.

- Femeia asta este periculoasă!

O urmă de zâmbet flutură pe buzele lui Dev.

- Dacă se prezintă ocazia. Orice-ar fi, n-ai de ce să te nelinişteşti. A plecat, cu tot calabalâcul.

Furia Aliciei se potoli, înlocuită imediat de o nouă emoţie, nu prea uşor de definit.

- Adevărat?

- Am aruncat-o afară. când am descoperit asta!

- Pe fereastră, sper, bombăni Alicia.

Dev nu luă în seamă remarca şi încheie simplu:

- Din păcate, asta nu repară stricăciunile.

Luă de pe şevalet pânza bună de aruncat. Niciodată nu-l văzuse Alicia atât de furios. Totuşi, era sigură că se stăpânea.

- Oare. nu l-ai putea picta din nou? îndrăzni ea.

- Nu fi proastă! Drept cine mă iei? Un pictor prost, care lucrează pe bandă? O maşină?

- Iartă-mă, nu m-am gândit. Desigur, este imposibil. Ei bine, atunci. ar fi mai bine să plec.

- Ce tot îndrugi acolo? interveni Dev, sincer mirat.

- N-am nici un motiv să rămân plantată în faţa acestui tablou făcut bucăţi! îi replică Alicia puţin prea repede.

- Voi picta altul! Alicia înălţă capul cu trăsăturile iluminate de speranţă. însoţitorul său o întrebă uluit:

- Oare ce credeai?

- Credeam că. nu vei mai vrea să-ţi pierzi timpul cu mine.

- Nu mai spune! Şi de ce?

- Pentru că te plictiseşte probabil să pictezi încă o dată aceeaşi persoană. pe mine.

- îmi place să-ţi pictez chipul, îi declară pe un ton categoric. Altfel, n-aş fi acceptat niciodată să-ţi fac portretul.

- Ah?... Cum.

Tânăra femeie îşi aţinti privirea asupra pantofilor şi-şi drese vocea.

- Ce ai, Alicia?

Avea o voce glumeaţă, indulgentă. îndrăzni o scurtă privire în direcţia lui. O cerceta cu un zâmbet preocupat.

- Pot încerca să ghicesc?... Este pentru că te-am sărutat?

Fu mâhnită că amintea de sărut. Oarecum, asta îi diminua
importanţa.

- Ţi se vor potoli temerile dacă-ţi dau cuvântul că voi

păstra distanţa? o întrebă cu o amabilitate ironică.

Tonul o exaspera pe Alicia. Oare nu înţelegea? Dar poate era mai bine astfel. Era mai demn să se comporte ca o fecioară ofensată decât ca o sclavă ce-l idolatriza. Mai demn de o Carrington.

- Nu este necesar, îi spuse.
- N-am vrea ca iubitul să fie gelos, nu-i aşa?
- Iubitul. Ah! exclamă Alicia amintindu-şi de minciuna sa. Oh, întâlnirea aceea nu mi-a oferit nimic.
- îmi pare rău.

Interlocutorul său afişa din nou acea expresie de bunătate enervantă. Pentru a-l şoca, declară:

- Nu, nu voia decât banii mei.
- Cum?
- Da. întotdeauna ghicesc asta. Ştii, sunt un foarte bun judecător al caracterelor.

Dev Rafferty o privi cu atenţie. în ochii lui era o licărire care o stânjeni pe Alicia.

- Zău? Ei bine, bravo! Acum, să vedem cum ne vom îmbrăca pentru acest portret.

O împinse uşor spre apartament, să meargă să se schimbe.

Cam după o săptămână după ce Dev Rafferty începuse al doilea portret al Aliciei, mătuşa Elizabeth începu o nouă ofensivă a luptei pentru croaziera în Antile.

într-o zi, în timpul prânzului, aborda subiectul întrebând cu o voce ce se voia rezonabilă:

- De ce este atât de importantă pentru tine obţinerea acestei diplome, Alicia? De ce neapărat în

acest an?

- Mi-ar plăcea să termin. Am întârziat deja destul. Şi apoi, va trebui să repet toate cursurile.

- înţeleg. Şi cu ce coincide această urgentă dorinţă de a termina? Ai intenţia să-ţi cauţi imediat de lucru?

- Ei bine. da.

- Ah? De ce ai avea nevoie de o slujbă?

- îmi doresc să fiu independentă.

- Independentă, de ce?

Aici era toată problema. Alicia căuta în zadar un răspuns, sub privirea severă şi pătrunzătoare a mătuşii.

- Financiar, eşti deja independentă, sau cel puţin vei fi la douăzeci şi cinci de ani. Ai oare intenţia să renunţi la avere?

- Nu.

- în cazul acesta, n-ai nici intenţia de a renunţa la numele şi la familia ta?

- Bineînţeles că nu! exclamă Alicia care avea impresia că era un nefericit acuzat în faţa unui procuror nemilos.

- Aşadar, nu de toate astea vrei să te detaşezi?

- Nu. Pur şi simplu mi-ar plăcea să fac ceva. Să mă lansez într-o carieră care. să mă pună oarecum în valoare.

Mătuşa Elizabeth luă un aer dispreţuitor.

- Nu cariera este cea care dă valoare oamenilor. O ai, sau nu, este nativă! Te consideri oare o persoană fără valoare?

- Da. vreau să spun, nu. Ah, nu ştiu! Am impresia că nu am nici un scop în viaţă.

Mătuşa îşi lăsă brusc lingura.

- Scopul tău este să-ţi îndeplineşti datoria faţă de numele Carrington. Vei considera că ai valoare dacă-ţi vei asuma responsabilităţile, cum a făcut-o Jacqueline la vârsta ta. Dacă ai fi fost căsătorită, obligaţiile ţi-ar fi devenit o carieră care ţi-ar fi ajuns din plin!

- Oare cine m-ar lua de soţie? exclamă Alicia.

- Ce vrei să spui cu asta? Eşti o Carrington.

- Şi ce legătură are asta cu croaziera în Antile? ţipă tânăra fată, în desperare de cauză.

Mătuşa se ridică, roşie de mânie.

- Nu-ţi voi tolera nici o impertinenţă, Alicia! exclamă furioasă, de la celălalt capăt al mesei lungi.

Aliciei îi tremurau genunchii.

- Nu vreau să fiu impertinentă, numai că nu voi face această croazieră. Ţin să-mi termin studiile.

- Poţi părăsi această încăpere, Alicia, spuse aspru mătuşa.

Alicia îi aruncă o lungă privire arzătoare, făcu stânga-mprejur
şi alergă spre uşă.

- Dumnezeule, este incredibil! tună şi fulgeră Dev, aşezându-şi penelul în cutie. Spune-i să se ducă naibii.

Alicia pufni în râs, imaginându-şi scena. Mânia lui Dev, chiar dacă era mai mult generală decât personală, o încălzea. Tânăra fată sosise la şedinţă foarte crispată şi fuseseră de ajuns câteva întrebări iscusite pentru ca să i se destăinuie. Scutură din cap cu regret.

- Nu pot.

Uitând de portret, el o măsură cu mâinile în şold. Alicia inspiră adânc.

- în sfârşit, cum sunt incompetentă şi atât de puţin seducătoare, ea mă va ajuta să găsesc bărbatul care-mi trebuie pentru a-mi da un scop în viaţă, îi explică, imitând tonul ironic al lui Dev.

- Ce grozăvie! Totuşi, nu te poate căsători cu forţa!

Avea un aer dur, în stare să ţină piept oricui, cu părul căzut pe frunte şi strălucirea pătrunzătoare din ochii verzi. Alicia râse, uşor jenată. însoţitorul său scoase un mormăit exasperat şi se apropie de fereastra în faţa căreia era aşezată.

- Să nu-ţi fie teamă de mătuşa ta, Alicia. Nu te poate obliga să faci ceea ce nu vrei!

- Dar poate are dreptate, murmură Alicia. De ce să-i rezist? Poate viaţa va fi mult mai simplă astfel.

- Ce vrei să spui?

- Nu ştiu. Ele sunt fericite!

Dev scutură din cap.

- Pentru că fac ceea ce le place. Tu vei fi constrânsă să te supui.

Alicia suspină de durere. Lui îi era uşor să gândească în acest mod. N-avea nevoie de nimic şi de nimeni. Nu şi-l putea închipui pe Dev Rafferty acţionând sub constrângere. Tânăra fată se întoarse cu tristeţe spre fereastră. în acea clipă simţi pe umeri mâinile lui Dev, care o scuturau uşor.

- Revino-ţi în fire, fetiţo!

Mâinile îi erau calde, reconfortante, dar Dev o trata ca pe o copilă capricioasă, cu indulgenţă şi bruscheţe.

- Nu sunt o fetiţă! protestă înfruntându-l.

- Nu. Este greu de spus ce eşti cu exactitate.

- Orice aş fi, n-am nimic seducător. Ele au dreptate, spuse Alicia cu amărăciune. Cine m-ar vrea, fără milioanele familiei Carrington?

- Mulţi bărbaţi, o asigură mângâindu-i distrat ceafa. Eşti plină de farmec.

- Adevărat? Mă găseşti fermecătoare?

- Desigur.

Clipi din pleoape, luată prin surprindere.

- Foarte fermecătoare, îi şopti el.

îşi aplecă încet capul şi o sărută uşor pe buze. Când se îndreptă, inima Aliciei bătea să-i spargă pieptul. Tulburată, îl privi cu emoţie. Nimeni n-o sărutase vreodată în acest fel, ca şi când era o femeie dorită. Desigur, niciodată un bărbat ca Dev. Acest sărut scurt, se potrivea perfect cu tot ceea ce-şi imagina despre adevărata dragoste. Dev o observa cu un zâmbet uşor, ca cel al unui medic estimând progresul unei paciente.

- Dev! exclamă, surprinsă de o idee bruscă. Oare tu mă iubeşti?

Acesta dădu drumul umerilor şi expresia îi deveni nehotărâtă, neîncrezătoare.

- Dacă te iubesc? Dragostea este o vorbă foarte mare, care vrea să însemne multe lucruri.

Alicia ştia instinctiv că el nu va rosti acest cuvânt cu uşurinţă. Dar prea visase ades să-l adudă!

- Mă iubeşti? insistă, aproape ca şi când, doar prin voinţa sa spera să-l oblige să încuviinţeze.

- îmi placi foarte mult, exclamă el cu prudenţă, fără

să accepte.

Dar pentru Alicia, aceasta fu practic o mărturisire.

- Mă placi destul pentru a te căsători cu mine? îl întrebă în grabă, prinzându-i mâna, asemenea unei copile care doreşte să atragă atenţia.

- Cum?

Brusc, părea alarmat.

- Dacă mă placi.

- Ei bine, Alicia, eu nu.

- Tu nu. ce? tocmai mi-ai spus că mă placi mult. Atunci? Asta nu-ţi este de-ajuns?

- Ba da, dar.

- Şi eu te plac, mărturisi ea cu hotărâre. Te iubesc din prima zi.

Dev schiţă o mică grimasă.

- Mătuşa Elizabeth vrea să mă căsătoresc.

- Am impresia că nu corespund întru totul soţului pe care ţi l-ar fi ales ea.

- Eşti cel pe care îl aleg eu.

- Dar de-abia ne cunoaştem!

- Ştim că ne iubim.

Tânăra fată aşteptă un timp, înainte de a adăuga foarte şoptit:

- Nu-i aşa?

Dev deschise gura, o închise fără să spună nici un cuvânt, privind-o pe Alicia, cu întrebarea din ochii mari albaştri şi îi zâmbi nehotărât şi nelinişti t.

- Ei bine. da, îi spuse cu o voce ciudată.

- O iubeşti pe Magda? îl întrebă ea brusc.

- Nu!

- Nu voi fi posesivă. Cred că oamenii căsătoriţi ar trebui să-şi păstreze libertatea. Eu ţin la a mea. Ştiu că suntem obişnuiţi cu moduri diferite de viaţă, dar asta n-are importanţă! M-am săturat de existenţa mea. îmi place mai mult a ta. Eu nu. ştii. nu voi aştepta să-ţi petreci tot timpul cu mine. Vei avea tot atâta independenţă ca acum, în sfârşit, aproape.

Se înroşi şi fu uimită să-l vadă de asemenea roşind uşor.

- Asta va fi bine şi pentru arta ta, adăugă cu vehemenţă, după trecerea momentului de stânjeneală. Vei putea călători, avea o casă cu un atelier, tot ce vei vrea.

- Nu-i nevoie să-mi lauzi marfa, bombăni el întorcându-se.

Alicia ezită, apoi întrebă cu jumătate de voce, temându-se
să nu-i rănească mândria:

- Te sperie banii?

- Nu! Deloc!

- Atunci, ce? Dacă nu-s banii, nici grija de a-ţi pierde libertatea, nici lipsa dragostei..

Cu trăsăturile impenetrabile, îşi aţinti privirea asupra ei, brusc rece şi distant.

- Eşti sigur că mă iubeşti? insistă Alicia, frământată din nou de tăcerea sa.

- Te iubesc.

Se întrerupse şi păru că ascultă ecoul cuvintelor într-un fel de apatie. Le repetă apoi cu mai multă forţă.

- Da, te iubesc.

- Atunci, de ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

- Explică-mi ceva: ce-ţi va aduce această căsătorie?

- Pe tine, răspunse Alicia simplu, ceea ce-l făcu pe pictor să roşească din nou.

- Eu nu sunt chiar o afacere. Ce altceva?

Tânăra fată păru derutată şi se gândi o clipă.

- Ei bine. O casă a mea, a noastră, în care voi face ceea ce vreau. îmi voi putea termina studiile şi obţine diploma. Voi fi în sfârşit liberă! Cu banii mei, voi realiza tot ceea ce visez de atât de mult timp. Şi mai mult decât orice, te voi avea ca prieten şi.

Nu-şi putu termina fraza.

- Ca amant? o termină Dev pentru ea.

Imaginile pe care le evoca acest cuvânt făcură inima Aliciei să palpite. Incapabilă să-l privească în faţă, dădu din cap.

- Eşti sigură că vrei să te căsătoreşti cu mine? o întrebă încet, ridicându-i bărbia.

- Da. Dar tu?

- Ah da!

Se aplecă şi puse din nou stăpânire pe buzele ei, ca şi când pecetluia un pact.

Când Alicia sosi la Carrington House, fericirea ameţitoare începu să facă loc nervozităţii. Prezenţa Rollsului Jacquelinei şi al lui Victor pe alee, îi spori şi mai

mult agitaţia. Brusc, îşi aminti că sora şi cumnatul cinau în acea seară acasă. îşi spuse cu curaj că era mai bine. Astfel, va da o mare lovitură.

Deja în întârziere, urcă repede să se schimbe înainte de a coborî în salon, unde ceilalţi beau liniştiţi un pahar înainte de cină. Când intră, toţi se întoarseră.

- Ah, Alicia! în sfârşit, spuse mătuşa cu răceală.

Victor Smith-Lawes se ridică politicos. Era un bărbat corpolent, înalt, greoi, de circa patruzeci de ani. Avea părul blond, ochii albaştri foarte şterşi şi o faţă rumenă, care-i displăcea Aliciei. Personalitatea sa se potrivea cu aspectul: greoaie şi prosperă. Alicia încercase să capete o afecţiune pentru el, dar o iritau manierele sale arogante. Din fericire, acesta o adora pe Jacqueline; era aproape singura calitate pe care Alicia binevoia să i-o recunoască.

îl sărută pe Victor pe obraz şi înconjură canapeaua de brocart pentru a depune un mic sărut pe cel al surorii sale. Jacqueline era mai încântătoare ca niciodată, în rochia neagră cu bretele, care-i punea în evidenţă strălucirea de porţelan a pielii.

- Bună seara, Alicia, murmură aceasta. Ce te-a reţinut atât de târziu?

- Vă voi anunţa pe toţi imediat, răspunse Alicia cu o voce care i se păru nefirească, protocolară.

Se duse şi-şi salută mătuşa care se aşezase, foarte dreaptă în jupa de tweed gri şi corsajul de mătase albă.

- Ce vrei să spui Alicia? o întrebă când aceasta se aplecă pentru a-i săruta obrazul parfumat.

La aceste cuvinte, Alicia se îndreptă, se dădu puţin

înapoi şi rămase în faţa celor trei, cu mâinile încrucişate.

- Mă voi căsători.

Se lăsă o tăcere zdrobitoare.

Mătuşa Elizabeth păli în ciuda machiajului şi mâinile i se crispară pe braţele fotoliului. Jacqueline şi Victor aveau aceeaşi expresie năucită. Timp de câteva lungi secunde, nimeni nu vorbi. Toţi o priveau pe tânăra fată, aflată în faţa lor, ca şi când n-o văzuseră niciodată.

- Ce este cu povestea asta? întrebă Elizabeth.

Auzind acea voce dură, Alicia uită toate hotărârile de moderaţie şi de calm.

- Mă voi căsători, atâta tot, replică. Luna aceasta. Aşa că vă veţi putea oricum face croaziera în Antile.

- Dar cu cine? exclamă Jacqueline. Pe cine cunoşti suficient pentru a te căsători?

Alicia ridică bărbia, imediat în defensivă.

- Este o lună de când îmi pictează portretul. Se numeşte Devereaux Rafferty.

- O lună! îl cunoşti doar de-o lună? exclamară Jacqueline şi Victor în acelaşi timp.

- îl cunoşteam înainte. îl vedeam la serate, la expoziţii, răspunse cu curaj Alicia, jenată că trebuia să mintă.

- Cine este acest bărbat? bombăni mătuşa Elizabeth, afectând cuvintele.

îi aruncă o privire lui Victor care depărtă braţele în semn de ignoranţă.

- V-am spus, se numeşte.

- Care este familia sa? De unde vine? Nu ştim nimic despre el! insistă mătuşa, roşie de mânie.

- îl cunosc eu, replică Alicia, străduindu-se să vorbească liniştită şi cu autoritate. Este tot ce contează. Are treizeci şi patru de ani, cu unsprezece mai mult decât mine. Victor are cu patrusprezece mai mult decât Jacqueline.

încerca să schimbe discuţia, dar nu reuşea.

- Victor nu este un nimeni, de nicăieri, declară Jacqueline, cu ochii aţintiţi asupra soţului său, care încuviinţă.

- Nici Dev! îi cunosc antecedentele. A avut părinţi perfect legitimi. Ceea ce vreţi să spuneţi, este că nu are avere. Şi aveţi dreptate! Dar nu este un vânător de zestre! La început, nici măcar nu voia să mă ia de soţie!

- Minunat!

Mătuşa îşi duse o mână tremurând' la ochi. Părea că se micşorase brusc, se şubrezise. Alicia făcu o nouă încercare.

- Mă iubeşte, dar nu voia să ne căsătorim. pentru că ştia care va fi reacţia oamenilor.

- Mi se pare că şi-a abandonat foarte repede scrupulele, spuse Victor ironic.

- L-am convins eu!

Aliciei îi era greu să rămână calmă şi rezonabilă, în timp ce vorbeau astfel despre Dev. Cea mai mare dorinţă era să le strige că o privaseră de anumite lucruri, însă n-o vor lipsi de viitorul ei. Strânse din pumni până la durere, pentru a se sili să-şi păstreze sângele-rece, ştiind bine că o criză de nervi nu va rezolva nimic.

- Dacă este atât de cinstit şi deasupra oricăror bănuieli, de ce nu l-am cunoscut? întrebă mătuşa. De ce nu este acum, aici?

- Numai astăzi ne-am dat seama cât ne iubim. Şi a vrut să mă însoţească, dar l-am refuzat. Ştiam care va fi atitudinea voastră în faţa acestei veşti.

- Şi te miră? Nu ştiam nici măcar că-ţi făceai portretul! exclamă Jacqueline.

Victor dădu din cap cu gravitate, ca şi când acesta era esenţialul problemei.

- Era pentru aniversarea mătuşii Elizabeth, mormăi Alicia. O surpriză.

- Nu, declară mătuşa cu o voce tristă. Nu, nu este o surpriză. Am ştiut întotdeauna că vei face asta. Ah, nu pot să suport să te privesc!

Jacqueline şi Victor părură oarecum şocaţi de violenţa acestui strigăt duşmănos şi schimbară o privire. Alicia păli. încet, făcu stânga-mprejur, traversă vestibulul şi urcă în camera sa, de-abia ţinându-se pe picioare. Se aruncă pe pat, scuturată de suspine ciudate, fără lacrimi. Cu faţa în mâini, revăzu scena din salon. Şi atunci începu să plângă, dar se opri imediat. Nu, nu le va permite s-o facă să verse lacrimi, pentru că se căsătorea cu Dev.

Nu de la ei primise tandreţe, răbdare, bună dispoziţie. Se gândi la Dev cu un elan de gratitudine pasională, de adoraţie. Era atât de inteligent, avea atât de mult talent, era atât de frumos! Şi totuşi o iubea pe ea, pe Alicia.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, mătuşa Elizabeth coborî foarte devreme pentru micul dejun. Era impecabilă, dar era trasă la faţă şi apariţia atât de dimineaţă în bucătărie, o făcu pe Alicia să presupună că nu dormise noaptea. Redutabila domnişoară bătrână privea cu dezgust mâncarea aşezată pe masă. Se mulţumi să-şi bea cafeaua cu aerul unei persoane care avea nevoie de toată energia pentru a duce la bun sfârşit o misiune greu de suportat.

- Te gândeşti serios să te căsătoreşti cu acel bărbat? o întrebă după o lungă tăcere, în timp ce Alicia îşi termină fiertura din fulgi de ovăz.

Tânăra fată tresări uşor şi dădu din cap, evitând să-şi privească mătuşa.

- în acest caz, nu crezi că ar trebui să-l aduci aici şi să-l prezinţi în mod oficial? Vom face pe cât posibil, o impresie bună. Vei putea discuta meniul cu bucătăreasa. Invită-l vineri.

Alicia răspunse cu o nouă mişcare din cap. Nu-ndrăznea să-şi înfrunte mătuşa în timp ce se arăta atât de împăciuitoare. Se aşteptase la un discurs de felul: „Du-te, nu te mai cunosc“. Fu ea însăşi surprinsă de uşurarea pe care o simţi. Oare, chiar şi acum, părerea familiei sale avea o atât de mare importanţă?

- Ce pregătiri aţi făcut? o întrebă mătuşa cu un vizibil efort.

- încă nu ne-am ocupat de asta.

- Voi fi încântată să te sfătuiesc.

Ironia acestor cuvinte o făcu pe Alicia să roşească şi

bâigui un uşor „mulţumesc“.

- Sunt sigură că acest. Rafferty va avea propriile sale idei, observă simplu mătuşa, cu un zâmbet acru.

Ceva în vocea sa, o făcu brusc pe Alicia să se simtă stingherită; cea mai îngrijorătoare, era expresia de milă din ochii spălăciţi ai Elizabethei.

în timpul weekendului, Alicia şi Dev începură să caute o locuinţă în care să se instaleze. Era amuzant să viziteze cu el case goale, să-i asculte reflecţiile glumeţe despre foştii şi actualii proprietari. Tânăra fată îşi dădu seama că se afla într-o oarecare stare de şoc, deoarece îi venea greu să-şi stăpânească râsul exagerat când agenţii imobiliari vorbeau despre gusturile personale şi aranjamente.

Nu se putu împiedica să nu-l întrebe pe Dev dacă păreau un cuplu. Poate, când va avea un inel pe deget, se gândi Alicia, ceva concret de privit şi de atins, va simţi că formau unul.

Se cunoşteau atât de puţin, se gândi în timp ce Dev măsura în lung şi-n lat o încăpere, încercând să şi-o imagineze transformată în atelier. Dar îşi repetă prompt că ştiau tot ceea ce trebuia să ştie. Restul va veni treptat. Vor îmbătrâni împreună, vor învăţa să se descopere. în douăzeci de ani, va privi înapoi şi se va mira că nici măcar nu putea spune dacă era fericită acum.

Duminică după-amiază găsiseră în sfârşit casa. Alicia începuse să-şi piardă speranţa. Nu avea importanţă cum va fi locuinţa, dacă Dev o găsea perfectă. Dar observă că el era teribil de exigent. în cele din urmă deduse că

lumina era cheia. Soarele trebuie să fie în partea dorită, la ora dorită. Şi nu era niciodată, cel puţin în casele care aveau un grajd, condiţie indispensabilă pentru Alicia. Duminică după-amiază, încetase să râdă la orice cuvânt, obosită şi descurajată. în acel moment o descoperiră, ca paradisul după purgatoriu. O casă încântătoare, mare, elegantă într-o periferie luxoasă. Avea grajd, piscină şi numeroase încăperi pentru mulţii copii ce vor veni. subiect pe care agenţii imobiliari nu ratau niciodată să-l abordeze. Lumina era perfectă şi Dev putea să-şi însuşească în întregime ultimul etaj pentru a-şi amenaja atelierul. După câteva lucrări de renovare şi decorare, va fi perfectă când se vor întoarce din călătoria de nuntă.

Semnară hârtiile necesare şi se duseră să cineze la restaurant, pentru a sărbători achiziţia. Alicia, brusc intimidată, îşi dădu seama că era prima lor întâlnire. îl observă pe Dev cu coada ochiului, pentru a şti ce atitudine să adopte. Dar pentru moment, acesta nu părea să se preocupe de starea sa sufletească. Era aproape ca şi când, în lipsa unei terţe persoane care să-i amintească de logodnica sa, o uitase complet, sau aproape, trecând-o pe un plan secundar al minţii, ca pe un copil pe care un adult obosit, putea conta că se va distra singur.

- Ei bine... îndrăzni Alicia, dornică să vorbească pentru a-şi alunga gândurile neliniştitoare.

- Ei bine?

- Eşti liber vineri seară? îl întrebă politicoasă.

- Desigur.

Pentru Alicia, nimic nu era mai puţin sigur. în ajun, când îi vorbise despre asta, nu-i răspunsese.

- Mătuşa Elizabeth ar vrea să ne cunoască toate planurile pentru căsătorie.

Tânăra fată vorbea pe un ton fals indiferent, fiind în realitate tot mai încordată. în penumbră, Dev arboră o expresie îndepărtată. Nu-i plăcea zâmbetul lui din acea clipă, care-i dădea impresia că-şi bătea joc de ea. Punându-şi furculiţa pe farfuria goală, adăugă:

- Unde vom merge în călătorie de nuntă?...

- Unde ţi-ar plăcea să mergi? o întrebă Dev calm, cu ochii în jos, pe mâinile crispate ale Aliciei.

- Tu eşti expertul.

- în ce?

Indiscutabil, o provoca, ochii îi sclipeau de un tainic amuzament. Alicia îşi ridică bărbia cu mândrie şi-i susţinu privirea, provocându-i un râs sincer. Nimeni nu ridiculiza o Carrington! Chipul ei întunecat risipi licărirea de ironie din ochii lui Dev. îi răspunse cu blândeţe, dar cuvintele semănau puternic a avertisment.

- Nu este târziu să ne răzgândim.

- Asta ai vrea?

- Nu.

Inima Aliciei, care se oprise o fracţiune de secundă, începu să bată din nou.

- Nici eu.

Cât îi fusese de teamă! Pentru a-şi acunde groaza şi uşurarea, reluă:

- îmi este egal. O plajă, undeva.

îşi amintea că Dev îi spusese cât îi plăcuse să înoate, când fusese în Grecia.

- Vreo plajă particulară? o întrebă zâmbind din nou. în Franţa? în Insulele Virgine? în Hawaii?

- Hawaii, decise ea la întâmplare.

- N-am fost niciodată acolo. Insula aceasta este probabil foarte interesantă.

Se întoarse apoi spre chelnerul care se apropia de masa lor. Alicia bău în grabă o înghiţitură de vin.

Săptămâna următoare, logodna fu anunţată în rubricile mondene şi toată înalta societate scutură cu tristeţe din cap şi trimise cadouri. în mediul lui Dev, Alicia simţi o acceptare sceptică. Era evident ce gândea toată lumea. Tânăra fu uimită să descopere o circumspectă ostilitate ofensată. Reacţiile anturajelor din care făcea fiecare parte, erau jignitoare atât pentru Dev, cât şi pentru Alicia. în consecinţă, tânăra anticipă o nuntă intimă şi discretă, spre marea uşurare a familiei. Dev o lăsă să facă toate pregătirile. Pe moment, părea că se lasă mai degrabă dus de evenimente, decât că participă la ele. Alicia nu se supără. Nu şi-l închipuia pe Dev în măsură să examineze argintăria sau să aleagă vesela. Dar era puţin surprinsă că nu remarca nici o schimbare de atitudine faţă de ea. Erau logodiţi de mai mult de o săptămână, dar sărutările sale rămăseseră scurte şi continua s-o tachineze.

Vineri seara, Dev veni să cineze la Carrington House, pentru a sărbători viitoarea nuntă, cum spunea mătuşa

Elizabeth. Jacqueline şi Victor, singurii invitaţi, sosiră devreme pentru a susţine moralul bătrânei domnişoare, în timp ce în camera sa, Alicia se schimbase de cinci ori, în speranţa să găsească o toaletă potrivită. Ciulea permanent urechea, pândind sosirea lui Dev, deoarece voia să fie prima care să-l întâmpine. în mod ridicol, simţea brusc dorinţa de a-l proteja. Ştia prea bine de ce era în stare familia sa.

Terminase să se îmbrace, optând în cele din urmă pentru o fustă din tweed gri şi o bluză albă, când îi auzi maşina pe alee. Se grăbi să coboare, devansându-l la timp pe Walters, majordomul.

- Lasă, mă duc eu, gâfâi ea, grăbindu-se spre uşă.

Walters ridică dispreţuitor dintr-o sprânceană şi apoi se
retrase. Alicia deschise, cu inima bătând şi respirând greu.

- Bună seara.

Logodnicul său avea un aer uimitor de protocolar, în costum de flanelă gri şi cămaşă cu dungi fine. Era prima dată când îl vedea în costum cu cravată. Şi fu o clipă derutată

- Suntem asortaţi! exclamă ea în sfârşit.

Râzând, Dev îi întinse portretul, terminat cu două zile mai înainte.

- Eşti fermecătoare.

O sărută uşor pe vârful nasului. Observând că uşa salonului era deschisă în spatele ei, Alicia îl sărută cu stângăcie. Nu putea rezista unei anumite mândrii, văzându-l atât de elegant.

- Sunt toţi acolo, îi şopti.

Alicia n-avea nici un motiv să-i fie ruşine şi Dev nu părea pentru nimic în lume neliniştit că face cunoştinţă cu familia Carrington; cu toate acestea, ea se temea de seara care urma.

- Mergem? întrebă nervoasă.

După cum se aştepta, vocea îi răguşise. Dev îi zâmbi cu o nonşalanţă forţată. Ridicând mâna, îi prinse ceafa şi-i atrase capul spre el. Apoi se aplecă şi buzele li se întâlniră într-un lung sărut afectuos. Când îi dădu drumul, Alicia îşi pierduse răsuflarea, tâmplele îi zvâcneau şi i se muiaseră picioarele. Ochii verzi ai lui Dev scânteiau de amuzament.

- Să mergem, îi spuse.

Alicia se întoarse şi porni înaintea lui spre salon. în prag, şovăi puţin. Intrând cu hotărâre, anunţă:

- Mi-ar plăcea să vi-l prezint pe Dev.

Cu siguranţă, toţi auziseră soneria, dar din tăcerea lor, s-ar fi spus că fuseseră luaţi prin surprindere. Alicia îşi simţi obrajii îmbujorându-se, în timpul celor câteva clipe de examinare. în sfârşit, mătuşa spuse cu o voce glacială:

- Ce mai faceţi, domnule Rafferty?

Victor se ridică. Jacqueline zâmbi cu răceală, fără să-şi părăsească locul de pe canapea.

- Domnişoară Carrington.

Dev se apropie de Elizabeth şi luă mâna pe care aceasta i-o oferise în mod reflex. O strânse apoi pe cea a lui Victor şi se înclină în faţa Jacquelinei.

- Luaţi loc, vă rog, domnule Rafferty, ordonă mătuşa

Elizabeth, pe un ton fără replică.

Dev se supuse. Alicia găsea prezenţa sa aproape nepotrivită, când se instala în fotoliul de brocart crem. Era atât de impresionant, atât de debordant de vitalitate! Chiar şi părul îi părea foarte strălucitor în acea încăpere impozantă. Tânăra se sprijini în coate de spătarul fotoliului, dar mătuşa i se adresă nervoasă.

- încetează să te agiţi, Alicia. Aşază-te.

Docilă, se duse să ia loc pe canapea, alături de Jacqueline, în timp ce Dev spunea cu o imperceptibilă ironie.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră să mă invitaţi, domnişoară Carrington.

- Câtuşi de puţin, mormăi bătrâna domnişoară.

- Sunteţi artist, domnule Devereaux? interveni suav Jacqueline.

întorcând spre ea ochii verzi, interpelatul îi contemplă în tăcere trăsăturile cizelate admirabil.

- Dev a adus tabloul, interveni Alicia ridicându-se în grabă pentru a se duce să-l caute.

I-l prezentă mătuşii, care-l luă împotriva voinţei sale. Alicia îi aruncă o privire plină de speranţă lui Dev, dar chipul acestuia rămase impasibil.

- Este captivant, murmură Jacqueline.

- Cum se prezintă în acest moment comerţul cu arta? întrebă Victor.

- Se îmbunătăţeşte treptat, răspunse Dev cu aceeaşi ironie în care Alicia nu avea încredere.

Prevăzuse deja o seară cu acest gen de discuţii scurte, dar inima i se strânse. Victor se îndreptă spre

masa bar.

- Ce beţi? Un scotch?

- Puţin vin alb, vă rog.

Cuvintele rămaseră în suspensie, în timp ce Victor îşi stăpâni o grimasă. După părerea sa, bărbaţii adevăraţi nu beau decât alcool tare.

Mătuşa Elizabeth examină portretul. După un timp, lăsă să-i scape pe un ton tăios:

- Sunteţi un om priceput, domnule Rafferty.

Jacqueline îşi părăsi locul şi veni să-l privească. Sprâncenele i se ridicară delicat.

- Este într-adevăr excelent! Victor, vino să vezi.

în timp ce acesta se apropia, Alicia schimbă o privire cu Dev. Expresia i se luminase puţin şi-i zâmbi cu un aer maliţios şi familiar. Ea se simţi reconfortată.

- De prim rang, declară Victor cu generozitate.

- Da, într-adevăr, rosti Elizabeth fără nici o plăcere, continuând să contemple chipul pictat al nepoatei.

- Masa este servită, anunţă Walters din uşa sufrageriei. Toată lumea se ridică pentru a trece la masă. Dev şi Alicia
ieşeau cu Jacqueline, în timp ce Victor îi oferea braţul lui Elizabeth.

Masa era delicioasă, dar s-ar fi putut servi şi cocoloaşe din hârtie, că Alicia n-ar fi observat. Mătuşa era de o politeţe rece. Cât despre Jacqueline, părea fermecătoare, iar soţul său amabil. Dev îi trata cu o politeţe ironică ce-i ascundea cu greu dispreţul pentru snobismul lor evident şi pentru spectacolul de

amabilitate. Familia Carrington dezaproba în mod făţiş alegerea Aliciei şi de-abia se străduia să facă o bună impresie, pentru a-şi ascunde sentimentele de consternare. Stinghereala Aliciei merse crescând până la desert, căpşuni cu frişcă. îşi vedea limpede familia prin ochii lucizi şi pătrunzători ai lui Dev.

- înţeleg foarte bine că nu vă doriţi o nuntă mare, şopti Jacqueline ştergându-şi cu delicateţe buzele cu şerveţelul. îmi amintesc de a noastră, Victor. Agitaţie, publicitate, fotografii în reviste! A fost divin. încheie cu un oftat languros.

Divin, până la ultimul briliant al inelului, gândi Alicia. îşi lăsă ochii în jos pe al său, pe care Dev îl alesese el însuşi. Era o bijuterie barocă, o împletitură dificilă din aur masiv, semănând cu nişte noduri care prindeau strâns nişte diamante minuscule. Deşi linia era primitivă, inelul se potrivea foarte bine pe degetul lung şi fin al Aliciei. Jacqueline îi surprinse direcţia privirii şi spuse:

- Aveţi gusturi excentrice, domnule Devereaux.

Ridicând o sprânceană, acesta replică:

- Oare nu este propriu unui artist?

Elizabeth interveni cu vocea sa tăioasă.

- Presupun că aţi fost să-l vedeţi pe domnul Ellis.

Domnul Ellis de la biroul de avocaţi „Ellis et Farraday“, era
avocatul familiei. Alicia şi Dev îl întâlniseră în timpul săptămânii pentru a-şi redacta testamentul şi a face înlăturarea restricţiilor de pe moştenire, pentru a

cumpăra noua casă. Alicia se temea puţin de acea vizită, dar notarul le demonstrase o politeţe absolut profesională şi-i felicită pentru logodna lor.

- Da, încuviinţă Alicia, urmărind foarte uşor gândurile mătuşii, în ciuda măştii de nepătruns.

- Acum, va trebui să luaţi decizii pricepute de investiţii, spuse Victor împlântându-şi furculiţa într-o căpşună bine coaptă.

- Sunt sigură că domnul Rafferty are propriile idei despre acest subiect, observă mătuşa Elizabeth.

- Să investeşti în pictură, s-ar putea să fie o acţiune hazardantă, continuă Victor, fără să înţeleagă remarca domnişoarei Carrington. Dar fireşte, ştiţi probabil asta.

- N-am nici o intenţie să mă amestec în proiectele Aliciei referitoare la capitalul său.

- Dar sunt sigură că sunteţi excelent în afaceri, murmură Jacqueline.

Dev se mulţumi să-i arunce o privire ironică şi păstră tăcerea. Brusc, Alicia se gândi la inscripţia ce pusese să fie gravată pe verigheta logodnicului său: Norocul dragostei. „Pentru că este un noroc să te iubesc“, răspunse în gând întrebării imaginare a lui Dev. Nu-şi putea împiedica familia să nu gândească ceea ce voia, dar înţelegea să compenseze această ostilitate cum putea mai bine. Avea deja capul plin de idei. îi cumpărase drept cadou de nuntă un cal mare, gri, cu picioare lungi, pentru a putea călări împreună. în plus, avea un milion de planuri pentru a decora casa.

Tânăra fată se grăbea să fie căsătorită. Se grăbea şi mai mult să vadă terminată acea seară.

Când se sfârşi, îl însoţi pe Dev la maşină. Noaptea era rece, dar senină, cu cerul înstelat.

- Sunt dezolată, se scuză Alicia în liniştea întreruptă doar de zgomotul paşilor lor pe pavajul curţii.

- Dezolată, de ce? Că nu mă plac ei? Nu te mai gândi la asta. Nici eu nu-i plac. Dar nu te nelinişti. Vom încerca toţi să ne înţelegem, pentru tine.

O sărută uşor şi-i dădu drumul aproape imediat. îndată, Alicia regretă căldura braţelor de pe umerii săi. Ar fi vrut să plece cu el, ştiind totuşi foarte bine că era vorba despre o dorinţă copilărească.

-Jacqueline este foarte frumoasă, nu-i aşa? îl întrebă brusc.

Toată seara, sora sa se străduise să se pună în valoare,
făcând pe seducătoarea sofisticată. Dev râse iar, dar fără o amabilitate deosebită.

- Destul de tipic, cred.

O satisfacţie, puţin frăţească, încălzi inima Aliciei.

- Nu sunt ca ei!

- Nu, murmură el, pe un ton îmblânzit. Va fi o bucurie să li te smulg din mâini.

Avea mai degrabă aerul cuiva care ducea o bătălie pentru păstrarea unui copil, decât al unui logodnic, recunoscu puţin tristă Alicia. Dar alungă acest gând, şi-i dădu împotriva voinţei ei drumul la mână când urcă în Ferrari.

în ziua nunţii Aliciei, soarele se ridicase pe un cer fără nori; ceaţa de dimineaţă se risipise, ca străpunsă de săgeţile numeroaselor biserici din Londra. Ea se îmbrăcă ajutată de Jacqueline, cu stomacul contractat şi mâinile tremurând, într-o rochie din tafta albă, trei sferturi. Imaginea din oglindă
i se părea neclară şi chipul palid sub voalul uşor. Rochia semăna puţin cu o pelerină victoriană de şcolăriţă, dar după Jacqueline, stilul se potrivea cu simplitatea Aliciei. ceea ce putea să însemne orice.

Drumul în maşină dură numai câteva minute. Tăcerea nu fusese întreruptă decât de veselia forţată a Jacquelinei. Mătuşa Elizabeth, cu o figură întunecată şi spatele ţeapăn, părea că se controla. înainte de a avea timp să se pregătească, Alicia se află în drum spre altar, privi în adâncul ochilor lui Dev, repetară jurămintele. Era căsătorită!

Recepţia se desfăşură într-un talmeş-balmeş de felicitări. Alicia n-avea ochi decât pentru Dev. De fiecare dată când îşi întorcea ochii spre el, acesta avea aţintită asupra ei o privire impenetrabilă, cu trăsăturile impasibile. Alicia se gândea în timp ce-şi bea şampania că părea unul din acei îngeri din piatră din biserici, frumos, gânditor şi compătimitor. Această comparaţie nu-i plăcea deloc.

Fu o adevărată uşurare să plece la aeroport aproape imediat. Alicia era singură cu acel necunoscut taciturn, brusc rezervat. Nu găsea nimic să-i spună. Era îngrozitor. în avion, Dev bău un pahar şi Alicia se

prefăcu adormită. Se întreba cu febrilitate ce nu mergea. Era atât de prostesc să se lase intimidată de Dev! Dar nu mai semăna cu bărbatul pe care-l cunoscuse. Fuseseră mai apropiaţi când nu erau decât prieteni. Vorbeau, cel puţin. Se căsătorise cu un străin desăvârşit. Era o greşeală. Oare de ce nu-şi ascultase mătuşa?

Despre ce naiba vor vorbi timp de o săptămână întreagă? Gândurile Aliciei se învălmăşiră, dezordonate şi înspăimântătoare, pe toată durata zborului.

în sfârşit, aterizară. Vama, formalităţile, drumul scurt până la hotel, totul se petrecu apoi cu o rapiditate alarmantă. Una după alta, dispăreau toate întreruperile: înscrierea la recepţie, urcarea în ascensor, bacşişul pentru comisionarul hotelului.

După plecarea acestuia, Dev închise uşa apartamentului şi se rezemă cu spatele de ea, în faţa Aliciei. Ea stătea în picioare, înconjurată de bagaje, cu ochii mari deschişi şi speriaţi.

- Ei bine, doamnă Rafferty? spuse Dev.

Alicia ridică bărbia. Poate se zăpăcise, dar era totuşi, o Carrington!

- Da?

- Trebuie să comandăm o gustare?

- Oh, cred că n-aş putea înghiţi nimic, replică, regretând imediat că renunţase la acest răgaz neaşteptat. Cred că voi face un duş.

Dev dădu din cap, îşi luă valiza şi o aruncă la picioarele patului neobişnuit de mare.

- De ce parte preferi să dormi? o întrebă pe un ton foarte protocolar, care totuşi n-o împiedică pe Alicia să roşească.

- Hm. n-are importanţă.

- Foarte bine. Vei lua partea stângă.

începu să-şi desfacă valiza în modul cel mai firesc din lume. Alicia îi urmă exemplul şi-şi aranjă hainele înainte de a se îndrepta spre baie. întârzie atât de mult timp cât îi permitea buna creştere, apoi îmbrăcă o cămaşă de noapte lungă şi un neglijeu din satin crem, pe care i le oferise Jacqueline.

Când se întoarse în cameră, aproape se înnoptase. O fâşie lungă, portocalie plutea încă pe cerul albastru închis, deasupra cerului şi mai întunecat. Dev, aşezat pe terasă, contempla plaja unde un tânăr bronzat alerga de-a lungul digului pentru a aprinde lămpile. Comandase pahare mari cu o băutură de fructe, cu gheaţă, decorate cu câte o felie de ananas.

în timp ce Dev se dusese la rândul său în baie, Alicia se aşeză, cu paharul în mână; aerul înmiresmat al serii îi mângâia plăcut pielea. Alcoolul îi calmă puţin nervii încordaţi şi compensă oboseala emoţională şi fizică a zilei. începu să-şi dorească să se grăbească Dev. I se părea că-şi petrecuse jumătate din viaţă pe terasa aceea, ascultând muzica ce urca slab de la barul hotelului.

Tânăra fată auzi în spatele ei deschizându-se uşa de la baie, apoi zgomotul înăbuşit al picioarelor goale ale lui Dev pe mochetă. îi simţi prezenţa foarte aproape şi inima începu să-i bată nebuneşte. Gura i se uscă atunci

când el se aplecă să-i sărute umărul gol. Mirosea a săpun de calitate şi avea încă părul ud. Când îi mângâie buzele, Alicia se înfioră. Nu era decât o umbră distinctă în întuneric, dar atingerea lui, de o realitate indiscutabilă, îi tăia răsuflarea. închise ochii. Destinul îi scăpa de sub control. Vocea gravă a lui Dev murmură brusc:

-Alicia?

Capitolul 5

Un tremur de teamă străbătu spatele Aliciei. întoarse capul şi buzele lui Dev le găsise pe ale sale pentru un lung sărut ameţitor. Inima Aliciei tresări şi începu să bată anevoios alături de el. Dev îi înconjură umerii goi cu tandreţe şi, parcă singure, braţele ei se ridicară pentru a se înnoda pe ceafa soţului său. Cu o grimasă uşoară, acesta o ridică şi o duse în camera scăldată de lumina lunii. S-ar fi spus că era o scenă dintr-un film romantic, gândi Alicia, cu obrazul lângă materialul mătăsos al halatului lui Dev.

Acesta o aşeză pe pat şi se întinse lângă ea. Alicia îi fu recunoscătoare că nu aprinsese lumina; îi era teamă să-l privească, tremura şi trupul îi ardea. Era în acelaşi timp înspăimântată şi nerăbdătoare. Apoi fu cuprinsă de o dorinţă nervoasă de a râde. însoţitorul său era atât de încrezător, atât de abil! îi desfăcu cu delicateţe panglicile cu margini de dantelă ce-i ţineau neglijeul. Tânăra fată îşi simţi veşmântul alunecându-i de-a lungul trupului. întuneric sau nu, fu îngrozitor de jenată.

- Oare trebuie să ne scoatem toate hainele? şopti cu o voce fără inflexiuni.

La aceste cuvinte, Dev rămase nemişcat. Se lăsă o lungă tăcere. Apoi, el îşi lăsă capul să cadă pe braţul Aliciei şi trupul îi fu străbătut de tresăriri tăcute.

- Dev? întrebă aceasta alarmată, înălţând capul. Dev, de ce râzi?

Tânăra fată era stupefiată. Era ultimul lucru la care se aşteptase! îşi stăpâni un uşor râs nervos.

- De tine, încheie el să hohotească.

în cele din urmă, se calmă treptat şi-şi regăsi respiraţia normală.

- Ah, Dumnezeule! oftă.

Se ridică într-un cot, apoi o contemplă fără să spună o vorbă. Alicia încerca să-i ghicească expresia.

- Ce trebuie să fac? îl întrebă.

- Nimic!

O clipă, Alicia crezu că va fi cuprins din nou de râsul nestăvilit, dar el inspiră adânc, cu o asemenea hotărâre încât ea începu să tremure. Nu se gândise foarte mult la noaptea nunţii. La drept vorbind, această idee o speriase puţin, deoarece prevăzuse că stângăcia sa va ieşi la lumină. Dar niciodată nu-şi închipuise că Dev va fi cuprins de râs. Tânăra fată n-ar fi ştiut să spună dacă această versiune îi plăcea.

Dev îi luă mâna aproape distrat, atingându-i uşor palma, mângâindu-i pielea atât de moale de la încheietură.

- Ştii, nu merit asta, îi şopti.

- Ce oare?

Propria voce îi păru Aliciei cea a unei copile bine crescute. Cu toate acestea, micile frisoane pe care i le produceau atenţiile lui Dev, nu erau o reacţie copilărească.

- Această. inocenţă, îi spuse Dev cu o voce brusc răguşită, urcând cu mâna de-a lungul braţului, până la linia lungă a gâtului. Eşti atât de tânără.

Se aplecă asupra ei, îi găsi gura şi-i întredeschise buzele cu o blândă insistenţă. Simţea căldura corpului

mare prin mătasea uşoară a cămăşii. Dev îşi scosese halatul şi nu întârzie s-o dezbrace complet pe Alicia.

Cu preţul unui imens efort, aceasta îndepărtă gândul de la mângâierile sale, întrebându-se dacă nu era supărat de ignoranţa sa. Cu siguranţă, avusese foarte multe femei în viaţă. în acea clipă, gura călduţă puse stăpânire pe unul din sânii săi şi-şi înăbuşi un strigăt uşor.

- Atât de dulce, murmură Dev.

Mâinile îi umblau pe piele domoale şi mângâietoare. Alicia era incapabilă să scape din puterea degetelor curioase, neobosite. Tot ceea ce el atingea, devenea arzător şi palpita, trezindu-se la acel contact. Tânăra tremura, cu nervii încordaţi la maximum. îi venea greu să rămână calmă şi nemişcată. Trupul părea că vrea să se mişte după propria voinţă, răspunzând celui al lui Dev.

Când în cele din urmă se întinse asupra ei, simţi un şoc dublu, de durere şi bucurie. Apoi nu mai fu decât o strânsă îmbrăţişare. Alicia nu se aştepta la această vulnerabilitate totală, la acest abandon absolut al fiinţei sale. Toate barierele se prăbuşiseră, înlăturate de ardoarea desperată ce punea stăpânire pe ea.

Cu ochii pe jumătate închişi, îl văzu pe Dev iluminat de extaz. Se prăbuşi curând alături de ea, respirând întretăiat. Alicia îşi auzea bătăile precipitate ale inimii.

Orice ar fi simţit ea, el trebuia să fi simţit însutit. Avea pielea umedă. Nu se simţise niciodată atât de aproape de o altă persoană. Ar fi vrut ca această unire,

această senzaţie de satisfacţie să dureze la nesfârşit. Şi totuşi, ceea ce tocmai trăise, nu era exact ceea ce-şi imaginase. într-un fel, se simţea detaşată de toate.

După un timp, el se îndepărtă şi şopti:

- Te-a durut? Iartă-mă.

Trecându-i un braţ pe sub talie, o strânse lângă el şi o sărută cu tandreţe.

- Este normal?

- Desigur. Data viitoare, vei vedea, va fi mult mai bine, îi spuse cu o voce somnoroasă, frecându-şi obrazul de părul Aliciei.

- Ca la echitaţie? îi sugeră aceasta.

-Mmmm.

Această idee păru să-l amuze pe Dev. Un minut mai târziu, după respiraţia sa regulată, Alicia ghici că adormise. Fără prezenţa sa palpabilă, ar fi avut impresia de singurătate neplăcută, iar camera i-ar fi părut străină. Se cuibări lângă el şi în cele din urmă adormi la rândul ei.

Fu trezită încet de o curioasă senzaţie pe tot corpul. încă pe jumătate adormită, protestă slab. Dev o făcu să tacă sărutând-o, în timp ce continua s-o mângâie. Mâinile îndemânatice aprindeau în ea un adevărat incendiu. Alicia îşi arcui instinctiv spatele, lipindu-se de el. Ca de foarte departe, percepu un uşor râs amuzat. Degetele lui Dev o sâcâiau în glumă.

Brusc, rămase nemişcat, observând nerăbdarea Aliciei. Aceasta îi întinse braţele.

- încă nu, îi şopti el.

Mâinile sale o înnebuneau. Gemu, îl atrase spre ea, şi spre imensa sa uşurare, îi cedă. Un mic strigăt de bucurie scăpă de pe buzele Aliciei. Nu mai putea să respire, nu mai voia nimic, se lăsase cu totul extazului său ce sporea. în sfârşit, îi păru că noaptea explodează într-o pasiune arzătoare. Avu impresia că se aruncă într-un vârtej din care doar vocea mângâietoare a lui Dev, la ureche, o aduse la realitate.

Când îşi recăpătară respiraţia, unul în braţele celuilalt, Alicia înţelesese în sfârşit ce era dragostea.

Alicia se întinse comod pe pat. Din baie, ajungea până la ea zgomotul duşului şi fluieratul bucuros al lui Dev. Oftă, se întinse languros şi căzu din nou pe perne cu un oftat de uşurare.

în acea clipă, uşa băii se deschise. Apăru Dev, frecându-şi capul cu energie.

- Ei bine? N-aveam decât o săptămână, o tachină zâmbind.

- Vrei să comand micul dejun? îl întrebă Alicia întinzând mâna spre telefon.

- Vrei să spui, prânzul. Este trecut de ora douăsprezece.

Se priviră îndelung, cu un fel de satisfacţie intimă. Dev fu
primul care întoarse privirea, spunând hotărât:

- Haide, în picioare! Să coborâm pe plajă înainte de a apune soarele.

- Şi ce se va întâmpla dacă va apune? îl întrebă cu nevinovăţie.

Soţul său îi aruncă o privire extrem de impudică

înainte de a se întoarce în baie. Alicia râse, înlătură păturile şi scotoci prin lucruri pentru a-şi găsi costumul de baie.

Puţin mai târziu, privindu-se în oglindă, tânăra femeie regretă că alesese unul atât de sobru.

Cercetă apoi tot sortimentul de produse de frumuseţe de pe măsuţa de toaletă, întrebându-se ce să aleagă şi cum să le aplice. în cele din urmă se decise pentru un fard uşor: pudră pe obraz şi un rimel rezistent la apă. Subtila transformare o încântă, iar Dev o găsi complet pe gustul său.

Străbătu holul hotelului la braţul său şi ieşi apoi pe plajă cu o siguranţă complet nouă. Fără ca măcar să-şi dea seama, se ţinea mai dreaptă, susţinând fără timiditate privirile trecătorilor. Era stupefiant, se gândi. Doar într-o zi - şi o noapte! - de căsătorie, realizase atâtea!

Chiar şi în afara sezonului, Hawaii era minunată, caldă şi însorită. Cerul şi oceanul se contopeau într-o imensitate albastră.

Cuplul părăsi Waikiki, considerând acest loc prea aglomerat şi plecă în căutarea unei plaje pustii, de-a lungul coastei. Descoperiră un golfuleţ cu nisip fin, adăpostit de palmieri impozanţi şi roci acoperite cu muşchi, unde îşi întinseră prosoapele. în timp ce Dev o ungea pe spate şi pe umeri cu ulei pentru soare, din nucă de cocos, Alicia citea cu voce tare ghidul pe care-l luase de la recepţia hotelului.

- Ştii, îi spuse în timp ce el o masa cu mâini ferme, că singurul mamifer indigen din insule este un mic liliac?

- Nu.

- Şi că există mai mult de nouă sute de specii de plante ornamentale, din care trei sute sunt arbori? Ar trebui să mergem să vizităm grădinile botanice, în timp ce suntem aici.

- în Anglia, câte specii de plante ornamentale există?

- N-am nici o idee.

- Atunci, de ce crezi că nouă sute este un număr impresionant?

- Nu ştiu. Am presupus pur şi simplu că era interesant.

- Cartea conţine şi informaţii cu adevărat utile? glumi Dev, întinzându-i flaconul cu ulei. De exemplu, cele mai bune restaurante?

- în acest scop, am alta.

Tânăra femeie aşează broşura şi-şi turnă loţiune în căuşul palmei. Fricţionă încet spatele lung şi musculos al lui Dev, aşezat în faţa ei. Era încă îmbrăcat cu blugi şi avea o pălărie din pai, cu o pană exotică în panglică. Alături de el, Alicia se simţea cam ştearsă, prea rezervată şi prea rigidă pentru o tânără căsătorită. Apoi îşi regăsi zâmbetul. Rigidă sau nu, ea era cea care-l masa pe spate! Se ridică pe un genunchi pentru a-i unge pieptul, întârziind cu mâinile pe bustul puternic. Cu coada ochiului, surprinse micul tremur amuzat al buzelor lui Dev.

Curând acesta aţipi şi Alicia profită pentru a parcurge distrată ghidul. Din când în când îşi privea soţul adormit, cu plăcerea de a-i aparţine. Când începu să fie prea cald, se avântară în apa albastră cristalină, urmărindu-

se veseli în spuma valurilor. Şi când obosiră să alerge pe plajă şi să se joace printre stânci, se întoarseră să se întindă pe prosoape, pentru a se usca la soare.

După-amiaza trecu repede, şi curând fu ora să se întoarcă la hotel, să se schimbe pentru cină.

Alicia făcu o baie lungă, apoi se unse cu o loţiune plăcută, hidratantă şi-şi pudră uşor tot corpul. întoarsă în cameră, văzu că Dev comandase cocteiluri mai-tai. îl bău pe al său terminând să-şi usuce părul, în timp ce Dev făcea duş. Pentru a încheia, îşi strecură după ureche o orhidee pe care i-o cumpărase Dev la întoarcerea de la plajă şi examină rezultatul. Mulţumită, îşi promise să-şi cumpere, când va avea ocazia, haine cu adevărat elegante. Când eşti căsătorită, este important să te simţi frumoasă.

Cina la restaurant, înfrumuseţată de un spectacol, fu foarte amuzantă, deşi Alicia bău mai mult decât era obişnuită şi privi petrecerea printr-o plăcută pâclă de alcool şi iubire. Era în special conştientă de prezenţa lui Dev. Tânăra femeie văzu toată seara prin ochii săi, desprinzându-şi rareori privirea de pe profilul energic, luminat de lămpi. Râdea când râdea el, îi imita expresia interesată, uimită să poată rămâne acolo, simulând indiferenţă, în timp ce toţi nervii îi vibrau de nerăbdare.

Erau cântăreţi din insule, dansatoare de hula. Ritmul sălbatic al tobelor se potrivea cu palpitaţia febrilă a inimii Aliciei. Când, în timpul ultimei părţi a spectacolului, Dev îi făcu cu ochiul, ea îi adresă o privire absolut edificatoare. Cu un clipit din pleoape şi fără o clipă de ezitare, Dev adună lucrurile şi cu o mână uşoară

şi curtenitoare sub braţul său, o conduse prin mulţime. Când fură singuri în ascensor, îi zâmbi cu maliţiozitate.

- Cu ce mică ştrengăriţă neruşinată m-am căsătorit!

- Mătuşa Elizabeth ar fi teribil de şocată! pufni ea.

A doua zi dimineaţa, se treziră devreme. După micul dejun, Alicia propuse să meargă să facă nişte cumpărături, în timp ce Dev va petrece o nouă zi pe plajă. Dar spre marea sa uşurare, el insistă s-o însoţească. Vizitară mai multe magazine elegante. Alicia descoperi că soţul său avea gusturi foarte exacte asupra stilurilor şi culorilor. Era o fericire, se gândi, deoarece n-o interesau propriile sale preferinţe. Singura dorinţă era să-i placă lui.

Spre marea bucurie a Aliciei, numeroase cutii fură curând pline cu bluze exotice imprimate cu flori, plante, scoici şi peşti, rochii din bumbac imprimate cu păsări, şopârle, delfini şi orhidee, sau uni, în culori vii.

Tânăra femeie privi cu o oarecare îngrijorare cele trei rochii de seară: una din muselină neagră, cu un decolteu adânc, alta indigo, fără umeri şi una strălucitoare, cu bretele, din lame auriu, cu corsajul drapat. Nu erau stilul ei obişnuit, dar totuşi le prefera categoric altor toalete pe care i le cumpărase Jacqueline pentru trusou.

Protestă totuşi în faţa unui costum de baie din două piese, minuscul şi negru, a unuia dintr-o piesă, albastru imprimat şi a unuia roşu.

- Roşu? Nu pot să port roşu!

- Nu fi proastă, bombăni Dev.

Spre surprinderea vânzătoarei, Alicia roşi ca şi când primise un compliment, ceea ce chiar era în acest caz.

în salonul de probă, îşi suci gâtul pentru a se examina cu un ochi critic. Croiala costumului de baie dintr-o piesă îi alungea picioarele, iar culoarea se potrivea bine cu tenul şi cu părul. Refuzând să meargă să facă paradă prin salon acceptă să cumpere costumele dintr-o piesă şi Dev păru mulţumit.

Dar când tânăra femeie declară cu voioşie că era rândul lui, se arătă dificil, declarând sus şi tare că nu voia nimic.

- Dar vreau să-ţi alegi ceva! insistă Alicia cu autoritatea familiei Carrington. Tocmai mi-am cumpărat o mulţime de haine. Nu-i drept!

- Aşa-mi place mie.

N-o privea şi ea îndrăzni.

- Sper că nu este din cauza banilor? Acum, ceea ce am, este şi al tău.

- Nu.

- Falocratule! exclamă ea. Bineînţeles că da! Şi am şi acte care o dovedesc! Haide, Dev, doar nu te îngrijorează ceea ce pot crede oamenii?

- Nu-mi pasă de ceea ce cred alţii, răspunse cu bruscheţe. Cu excepţia ta, adăugă.

- Ei bine, eu cred că ai nevoie de haine noi.

Dev zâmbi puţin, apoi scutură din cap şi repetă cu încăpăţânare:

- Aşa-mi place mie.

- Dar ţin să-ţi cumpăr ceva!

- în acest caz, oferă-mi nişte ochelari de soare. Tocmai i-am spart pe ai mei.

Cumpărară ochelarii şi apoi prânziră într-un

restaurant japonez, pe marginea unui bazin plin de crapi, unde fură serviţi de o tânără fată în chimono. Alicia preferă să uite scurta dispută pe tema banilor, ştiind că n-avea rost să se încăpăţâneze cu Dev. Nu-i înţelegea atitudinea, dar presupunea că şi-o va schimba până la urmă. Totuşi nu-şi vor petrece viitorii cincizeci de ani cu conturi separate în bancă!

Cu excepţia bruştei sale aversiuni pentru avere, Dev devenea tot mai apropiat de Alicia. Aceasta îşi dădu seama că avea un temperament artistic năvalnic şi că neaşteptatele schimbări de dispoziţie n-o priveau personal. De altfel, nu erau dese.

Timpul trecu repede, cu zile aurii şi nopţi de catifea. în fiecare zi descopereau o nouă ocupaţie: un tur al insulelor în elicopter, drumul lung panoramic spre Haleakala, Casa Soarelui la Maui, pescuitul în larg, scufundarea printre recifii de corali, muzeele, grădinile botanice, sportul cu vele sau doar nataţia şi băile de soare pe diferite plaje cu nisip negru şi ferigi luxuriante.

Alicia cumpără un aparat de fotografiat, în intenţia de a i-l face cadou lui Dev, dar cunoscându-i susceptibilitatea, în ultima clipă preferă să nu-i spună nimic. Făcură sute de fotografii. Dev imagina poze artistice şi Alicia fotografia tot ce vedea, în special pe soţul său.

Deşi în timpul zilei, acesta era indulgent, amuzat şi răbdător, amintindu-i fără să vrea Aliciei că avea foarte multe de învăţat noaptea, manierele sale n-aveau nimic condescendent. Alicia înţelese, cu bucuria de a fi descoperit asta, că o aprecia, ceea ce-i permise să

prindă curaj.

într-o seară, spre sfârşitul lunii de miere, în loc să aştepte liniştită ca el să facă primii paşi, îl mângâie şovăind şi-i observă surprinderea. Se opri.

- Continuă, îi şopti Dev. Mângâie-mă.

Era ceva nou şi deosebit de plăcut să-l atingă, să-l ia în braţe, să ştie că-i trezea dorinţa. Asta îi dădu un sentiment îmbătător de putere, dar în extazul unirii lor, nu există nici un dezechilibru. Fiecare noapte părea mai minunată decât precedenta. Cu toate acestea, în adâncul sufletului Aliciei rămăsese puţină nesiguranţă. Poate, îşi spunea, dacă nu i-ar fi cunoscut amanta, s-ar fi convins mai uşor că era la fel de minunat pentru el, ca şi pentru ea.

în ultima seară, în timp ce se odihneau liniştiţi, îl întrebă în şoaptă:

- Dev. cum este prin comparaţie?

- Mmm?

Părea adormit. I se întâmpla deseori, imediat după ce făceau dragoste. Alicia reluă pe un ton nesigur:

- Cum este în comparaţie cu. cu alte femei pe care le-ai cunoscut?

- Este diferit, îi răspunse încet, după ce reflectă.

- Mai bine, sau mai rău?

- Nu m-am gândit niciodată foarte mult la asta. Cu tine, totul este nou, îi murmură el. Este cumva ca şi când mori şi renaşti. Tu mă faci să simt. Nu ştiu. Să simt.

Alicia zâmbi mulţumită în întuneric, apoi îşi sărută soţul pe gât.

Se întoarseră din Hawaii bronzaţi, într-o formă

minunată.

Florile din părul Aliciei se înfiorară şi se ofiliră la prima rafală de iarnă englezească. Dar nimic nu-i putea domoli fericirea.

Se întoarseră direct la ei acasă. Casa se înălţa în amurg, mare, impozantă, iar ferestrele luminate păreau că le urează bun venit. Cu inima plină de fericire, Alicia uită imediat oboseala. La ea! Pentru prima dată, aceste vorbe aveau un sens.

După ce-şi căraseră bagajele înăuntru şi răspunseseră întrebărilor doamnei Larke, femeia de serviciu, înainte ca aceasta să plece, făcură turul proprietăţii. Totul era gata pentru ei. Bucătăria era plină ochi cu provizii, lucrurile le fuseseră despachetate şi aranjate, ultimele mobile livrate, iar masa din sufragerie era acoperită de o grămadă de cadouri de nuntă.

Perechea se îndreptă spre grajd, unde Alicia îi prezentă lui Dev darul său. Observă plăcerea cu care examina calul mare cenuşiu. Apoi îşi dădu seama că zâmbea fericită şi se întoarse, lăsându-l pe Dev să mângâie animalul pe grumaz.

Ceva din atmosfera englezească, poate vremea, o făcea mai rezervată, mai preocupată de comportamentul său. Dev era de asemenea mai liniştit, mai gânditor. Tânăra femeie spera că era efectul decalajului orar şi nu casa care-i displăcea. Pentru ea, viaţa nu putea fi mai frumoasă: o locuinţă încântătoare, libertatea totală şi, mai minunat decât orice, Dev.

Când se întoarseră în bucătărie, acesta păru cuprins de starea sa posomorâtă. Alicia desfăcu o sticlă de

şampanie în timp ce Dev răscolea în frigider. Se decise pentru o omletă şi începu s-o prepare, dând explicaţii. Alicia îl asculta cuminte, cu cupa în mână. Nu se plictisea să-i privească profilul bronzat şi părul cu reflexe aurii.

- Totul stă în încheietura mâinii, declară el, spărgând cu iscusinţă un ou.

înălţă capul şi o privi atent. Inima Aliciei tresări. O clipă privirile li se întâlniră, apoi fiecare se întoarse. Tânăra femeie îşi simţea sângele curgând mai repede prin vene.

Când omleta fu gata, îşi duseră farfuriile şi şampania în sufragerie, pentru a cina în timp ce despachetau cadourile. Erau foarte multe cu care Alicia n-avea ce face: servicii de ceai din argint, pahare şi carafe de cristal, lenjerie de masă brodată de mână, feţe de masă din dantelă, o vază mică, pentru o singură floare, din aur masiv. Prietenii lui Dev trimiseseră cearşafuri ultramoderne, plante verzi, o pendulă tăiată într-un bloc brut de lemn, tablouri şi ceramică.

Dev împărţi cadourile în două grămezi contrastante şi le examina cu un ochi critic. Tulburată, Alicia nu putea vorbi. I-ar fi plăcut totuşi să-i poată spune soţului său că nu voia să trăiască asemenea Jacquelinei şi a lui Victor, că nu era maniacă şi că puţin îi păsa de lux. Dacă Dev şi-ar dori ca pe patul lor să fie cearşafuri dungate cu negru şi mov, nu cerea altceva. Dacă dorea să atârne pendula aceea din trunchi de copac în salon, era plăcerea lui. Tot ce-l făcea fericit pe Dev, o făcea fericită

şi pe ea.

Când în cele din urmă urcară în cameră, Alicia avea nervii încordaţi la maximum. Şi dacă se schimbase totul? Dacă n-o mai dorea? îşi perie încet părul, în timp ce Dev se plimba prin încăpere, măsurând-o în lung şi-n lat. Semăna cu o felină care-şi explorează noul teritoriu. Deschidea şi închidea sertarele comodei şi privea în dulapul cu haine. Cât era de suplu şi de energic în pantalonii de pijama maro, cu bustul şi picioarele goale! Mâna Aliciei se crispă pe mânerul periei. Până la urmă o va toci! Dar simţea o teamă îngrozitoare de a se culca, în cazul în care el n-o mai dorea.

îl observă cum lăsa în jos cuvertura de pe pat.

- Nu vii? o întrebă brusc.

Un val de bucurie o cuprinse pe Alicia. Se ridică grăbită, pentru a se apropia de pat. Dev, culcat deja, o privea în timp ce-şi scotea halatul şi stingea lampa de pe noptieră. Se strecură lângă el şi aşteptă cu pudicitate.

O atrase alături, aproape brutal. Alicia îşi înnodă braţele în jurul gâtului său, cu buzele întredeschise, cu lăcomie. Dev o sărută cu sălbăticie şi cu inima palpitând, se strânse mai mult lângă el, simţindu-i prin mătasea diafană a neglijeului bustul care-i presa sânii.

Alicia răspunse dorinţei sale cu o înflăcărare de nedescris. Senzaţiile extrem de plăcute îi înlăturară toate îndoielile şi toate temerile. Era la ea acasă, în siguranţă.

Capitolul 6

în mintea Aliciei, cuvântul „căsătorie“ nu fusese niciodată sinonim cu amuzamentul. Cu toate acestea, descoperi că viaţa conjugală era foarte distractivă. Cel puţin dacă aveai alături persoana care trebuia.

îşi reluă studiile, se înscrise la o sală de arme pentru cursuri de scrimă şi, pe ansamblu, făcea tot ce-i plăcea, cu aprobarea lui Dev. Foarte puţine lucruri îl deranjau. Nu-i păsa că ea se întorcea de la grajd murdară, că spărgea vesela, că uita să-i transmită mesajele, sau că mânca îngheţată la micul dejun. Nu părea să observe toate micile defecte care le înnebuneau pe mătuşa Elizabeth şi pe Jacqueline.

Analizând cu atenţie, Alicia considera căsătoria lor o reuşită. Familia Rafferty nu cunoştea nici certuri, nici crize de frustrare sau de dezamăgire. Tânăra femeie era sigură că se înţelegeau din ce în ce mai bine şi că până la urmă îl va înţelege complet pe Dev. Se străduia tot timpul. Acesta era încă susceptibil când era vorba de bani, dar nu se opunea ca ea să cumpere tot ce vroia, pentru sine sau pentru casă. Atitudinea sa aducea o frumoasă dezminţire temerilor familiei.

în aprilie, Alicia îşi trecu în mod strălucit examenele. Dev îi termină un alt portret, pe care-l agăţă deasupra şemineului din salon. începu să-şi pregătească o nouă expoziţie la Maxwell. Viaţa devenea o obişnuinţă confortabilă şi astfel lunile treceau.

Alicia ştia că într-o zi sau alta se vor întâlni cu Magda Morrison. Dev o văzuse deja de câteva ori, la diferite

cunoştinţe. Era inevitabil, deoarece amândoi aparţineau aceluiaşi mediu artistic. La fiecare petrecere unde erau invitaţi, la fiecare expoziţie, Alicia se aştepta s-o înfrunte pe tânăra femeie. Dar nici o întâlnire nu avu loc şi ea se relaxă în sfârşit, gândindu-se că Magda îi evita.

Erau căsătoriţi de patru luni când se află în cele din urmă nas în nas cu ea. Se întâmplă la una dintre petrecerile asemănătoare din toate punctele de vedere cu cea la care se cunoscuseră. Dev o părăsise pentru a se duce să vorbească unei persoane, sau să aducă ceva de băut. Alicia se întoarse şi era gata să se lovească de Magda, care o privea atent, cu răceală. Alicia tresări, apoi făcu un efort pentru a rosti câteva cuvinte politicoase.

- Mi se pare că tu eşti, spuse Magda, măsurând-o din cap până-n picioare, în mod făţiş, cu ochii de culoarea lavandei. Te-ai schimbat. Căsătoria îţi prieşte.

Scruta chipul Aliciei, părând c-o pândeşte, asemenea unei pisici în faţa unui şoarece.

- Da, într-adevăr, răspunse Alicia fără să se încreadă în acea cordialitate bruscă.

- Şi lui Dev îi prieşte, reluă Magda cu un zâmbet dispreţuitor. Cel puţin, banii îi priesc.

- Dev nu s-a căsătorit cu mine pentru bani.

Magda continuă să zâmbească, având un aer amuzat şi provocator.

- în nici un caz! insistă Alicia cu asprime.

- Nu putea fi îndrăgostit de amândouă.

- Dev n-a fost îndrăgostit de tine. Se terminase. Te-a

aruncat afară!

- Da, dar nu pentru că nu mă iubea. Mă iubea în felul său, totuşi nu-i era de-ajuns. Şi mai mult îţi iubea banii.

- Refuz să te ascult! interveni Alicia.

Vru să se îndepărteze, dar Magda o reţinu de braţ, cu o forţă surprinzătoare.

- Crede-l dacă vrei, dar îţi vorbesc spre binele tău!

- Ia te uită!

- Nu fi proastă. Eu m-am acomodat perfect situaţiei actuale, murmură bruneta cu un zâmbet prefăcut.

- Unde vrei să ajungi? Insinuezi că Dev te vede încă?

- Ei bine, este normal să ne întâlnim deseori. Sunt sigură că ţi-a spus. Iese mult, nu-i aşa? Cu siguranţă, pentru a merge să-şi vadă prietenii.

Alicia îşi eliberă braţul cu o mişcare bruscă, fără să se preocupe că era remarcată de ceilalţi invitaţi.

- Nu mă las înşelată, declară cu o voce glacială. Vrei să te răzbuni pe noi pentru că Dev te-a dat pe uşă afară.

- Şi de ce crezi că m-a dat Dev pe uşă afară? întotdeauna ne-am avut ca pisica şi câinele. De ce să mă dea afară atunci, când trăiam împreună de luni de zile? Ne potriveam. Ne obişnuisem unul cu celălalt. Şi cu toate acestea, a fost suficient ca mica domnişoară Şansă să sosească, roşind toată de adoraţie, pentru a mă arunca afară! Ocazia era prea bine aleasă pentru a nu părea suspectă, nu găseşti?

- Te-a alungat pentru că ai sfâşiat tabloul.

Magda zâmbi cu ironie.

- După toate aparenţele, ar fi singura explicaţie.

Numai că. am rupt portretul după ce mi-a anunţat decizia de a te lua de soţie.

Alicia avu impresia că au trecut ore întregi până când Magda adăugă pe un ton cordial:

- întreabă-l, nu se pricepe să mintă.

- Ceea ce nu este cazul tău, replică Alicia cu un aer dispreţuitor.

O roşeaţă imperceptibilă coloră obrajii palizi ai Magdei. Ridică din umeri:

- Crezi ce vrei. Pe curând, încheie în cele din urmă, aruncând o privire în spatele Aliciei.

Făcând stânga-mprejur, tânăra femeie îl văzu pe Dev care sosea. îi întinse un pahar.

- Ce dorea? o întrebă.

- Să ne felicite în felul său.

Alicia era mândră că ştiuse să-şi stăpânească atât de bine vocea. Totuşi, nu se simţea în stare să-l privească pe Dev în ochi.

- Hm. Vrei să plecăm?

Deşi îşi dorea foarte mult asta, se prefăcu mirată.

- Atât de devreme?

- Dacă nu te plictiseşti.

- Nu, nu.

Oare îi era teamă de ce-i spusese Magda? se întrebă Alicia. îl urmă prin mulţime, zâmbind în dreapta şi-n stânga şi răspunzând cu amabilitate întrebărilor pe care nici măcar nu le auzea. Un calm ciudat pusese stăpânire pe ea. Avea pur şi simplu nevoie să fie singură pentru a reflecta. în timpul drumului de întoarcere, fu încântată

de tăcerea lui Dev. Pentru moment, tânăra femeie nu dorea să-i vorbească, aşa că se ghemui în colţul său prefăcându-se că doarme, în timp ce-l observa cu coada ochiului, privindu-l discret printre gene. Era tot acelaşi, dar îl vedea într-o nouă lumină.

Ajunşi acasă, Alicia aprinse lămpile, străduindu-se să fie naturală. Totuşi, nu se putea hotărî încă să-şi înfrunte soţul. Aşa că urcă la primul etaj, se dezbrăcă, apoi îşi făcu toaleta. Privind patul, i se făcu greaţă. Aşezată în faţa măsuţei de toaletă, îşi studie apoi imaginea în oglindă. Expresia îi era perfect normală. Pentru a-şi face de lucru, începu să-şi perie părul.

Puţin timp după aceea, Dev i se alătură.

- Magda ţi-a spus ceva care te-a tulburat? o întrebă.

- Nu.

Vocea Aliciei conţinea exact atâta mirare cât trebuia. Viaţa cu mătuşa Elizabeth îi perfecţionase talentele de actriţă.

- Nu, repetă. De ce?

- Eşti foarte tăcută.

- Sunt foarte obosită.

Tânăra femeie ridică în sfârşit capul şi întâlni privirea lui Dev în oglindă. O cercetă îndelung înainte de a începe să se dezbrace întorcându-i spatele. Alicia puse peria la loc, se duse să se culce şi stinse lampa sa. Dev făcu la fel, apoi încercă s-o ia în braţe.

- într-adevăr sunt foarte obosită, spuse ea, pe un ton distant.

Imediat, îi dădu drumul.

- Desigur.

Şi el era politicos şi rece. Alicia îşi spuse că poate asta era o uşurare pentru el. Renunţase atât de repede!

Culcată pe o parte, Alicia începu să reflecteze: „Ar fi trebuit să-l întreb. Ar trebui să-l întreb acum. O cunosc, ea este în stare de orice pentru a ne face rău. Ştiu că a minţit. Ştiu că Dev mă iubeşte. N-am decât să-l întreb. De ce mi-ar fi frică?“

Rămase fără să se mişte, privind cum treceau minutele pe pendula luminoasă. Nici el nu dormea, ghicea după respiraţie, după mişcări. îi putea pune întrebarea acum şi să termine o dată pentru totdeauna. Dar nu spuse nimic. Mai trecuse încet o oră.

- Dormi? murmură el în sfârşit.

Alicia nu răspunse, străduindu-se să respire regulat, cu ochii deschişi în întuneric. Dev oftă şi după câteva clipe se ridică. Traversă camera în picioarele goale şi ieşi pe culoar. Alicia se întoarse. De cealaltă parte, patul era călduţ încă.

„Trebuie să ştiu! îşi repetă ea. Nu pot să trăiesc în incertitudine“. Şi dacă o minţea? Sau dacă-i mărturisea? Ar fi murit. Nu, era imposibil! Şi totuşi. Ei bine, trebuia să ştie. Dar nu de la el. Pe de altă parte, dacă l-ar fi sâcâit pe nedrept, i-ar fi reproşat lipsa de încredere. Bănuielile soţiei, mai rele decât o insultă, i-ar fi părut de neiertat. Suportase deja defăimarea a numeroase persoane convinse că se căsătorise cu ea pentru bani. îşi amintea în special privirile cu subînţeles ale mătuşii,

ale Jacquelinei şi ale lui Victor. Complet învinsă, Alicia îşi reţinu de bine de rău lacrimile, temându-se să nu-l vadă pe Dev revenind dintr-un minut în altul.

Se întrebă ce făcea. Era prima dată, de când se căsătoriseră, când suferea de insomnie. Avea oare mustrări de conştiinţă? Mai trecură două ore înainte ca Alicia să adoarmă în sfârşit. Dev tot nu urcase încă.

A doua zi dimineaţă, când tânăra femeie se trezi, el dormea. Se îmbrăcă fără zgomot cu o bluză roşie aleasă de el şi cu o fustă din stofă de lână crem. în timp ce scotocea fără zgomot prin sertare, îl supraveghea cu coada ochiului. Se odihnea cu o abandonare de epuizare, cu părul răvăşit şi pleoapele cu genele lungi arămii absolut nemişcate. Chiar şi în somn, gura avea un aspect închis cu hotărâre, ca şi când îşi reţinea o mărturisire. în mod curios, chipul nu reflecta vulnerabilitatea unei fiinţe adormite, fără apărare. Era prea cizelat, prea perfect, asemenea unei marmure din Renaştere, unul dintre acei îngeri perfizi, frumoşi şi tainici.

Alicia părăsi curând camera şi urcă imediat în maşină pentru a merge în oraş. în timpul nopţii luase o hotărâre pe care cele câteva ore de somn nu i-o schimbase. Trebuia mai ales să acţioneze cu prudenţă. Nimeni nu trebuia să afle nimic,
iar Dev mai puţin decât oricine. Dorea să evite cea mai mică bănuială de scandal şi în acest scop, trebuia să organizeze totul singură. Nu se punea problema să se adreseze domnului Ellis, altfel ar fi aflat familia. Poate, în

sinea sa, era o Carrington mai mult decât crezuse.

Alicia parcă lângă prima cabină telefonică pe care o găsi în drum. Răsfoi paginile galbene ale cărţii de telefon, notă adresa dorită şi se duse imediat acolo. Stephens and Son era un birou mic, cu aspect neplăcut. Un birou trist pentru oameni trişti. Pătrunse totuşi acolo fără ezitare. O jumătate de oră mai târziu, angajase un detectiv particular.

Tânăra femeie refuză cea mai mare parte a serviciilor propuse: corespondenţă interceptată, ascultare telefonică, fotografii, ori doar să primească un raport săptămânal despre plecările şi venirile soţului. Din atitudinea interlocutorului său, înţelese că era ceva banal. Reuşi s-o facă să simtă partea murdară, desperată a hotărârii sale, să-i dea într-un anumit fel remuşcări că-l preda pe Dev unei mici întreprinderi mizerabile ca aceasta. Fu conştientă de trădarea sa. Dar Dev nu va şti niciodată despre asta. dacă era nevinovat.

Când Alicia se întoarse acasă, doamna Larke o anunţă că domnul Rafferty era în atelier.

- în acest caz nu-l voi deranja.

Doamna Larke se miră. Familia Rafferty era nedespărţită. Să se deranjeze reciproc, era principala lor ocupaţie.

Alicia urcă să-şi schimbe ţinuta cu nişte blugi şi un pulover. Totul era liniştit când coborî. Trecu prin bucătărie, luă un măr, apoi se îndreptă spre grajd. Dacă Dev o zărea de la - fereastră, va considera cu siguranţă ciudat că nu se dusese să-l vadă. Deja îi lipsea.

La drept vorbind, nu-şi putea evita soţul la nesfârşit.

Mai devreme sau mai târziu, probabil în orele următoare, trebuia să-l înfrunte. Va trebui să se comporte în mod firesc, să nu-i trezească bănuieli. Se întrebă cât timp îi va trebui oare să afle. Să afle ce, exact? Dacă se vedea cu Magda încă, desigur va trebui să-i povestească maşinaţiile sale. Dar în caz contrar, asta nu însemna totuşi că nu se căsătorise cu ea pentru bani. E acelaşi lucru, îşi spuse Alicia. Prima problemă, principala sa preocupare, era să păstreze o atitudine egală.

Tânăra femeie se întoarse la ora ceaiului. Domnul Rafferty, îi spuse menajera, era încă în atelier. Acum se făcuse prea întuneric pentru a picta. De ce oare rămânea acolo? Alicia îi spuse doamnei Larke să-i ducă ceaiul sus, apoi trecu în micul salon spre profunda satisfacţie a cumsecadei femei, care îşi spuse probabil că luna de miere se terminase cu adevărat.

Neştiind cum să-şi petreacă timpul, Alicia puse mâna pe un roman poliţist pe care-l începuse şi se aşează să citească. Nu progresase deloc în lectură când Dev coborî la cină. Inima îi tresări în mod firesc când intră, înalt şi suplu, în blugi şi cămaşă kaki, cu mânecile suflecate.

Sărută scurt capul aplecat al Aliciei şi se întinse pe canapea în faţa ei. Ochii verzi se opriră pe chipul tinerei femei care-şi lăsă cu regret cartea.

-Ai petrecut o zi bună? o întrebă. Nu te-am auzit ieşind de dimineaţă.

- Am petrecut de minune. Dar tu? îi replică, râzând un politicos interes conjugal.

Dev ridică uşor din umeri, fără să înceteze s-o

privească atent. Ea îi susţinu privirea, dar nu răspunse la întrebarea pe care o bănuia acolo.

- Ce citeşti? o întrebă după un timp de tăcere.

Alicia înălţă cartea pentru a-i arăta coperta.

- Mmm. foarte erudit.

- în orice caz, distractiv.

Se ridică suplu şi Alicia tresări.

- Vrei să bei ceva? îi propuse mergând spre bar.

- Nu, mulţumesc.

Ar fi avut mare nevoie de un întăritor, dar se temea să se apropie de ea. îl văzu destupând o sticlă şi servindu-se cu un scotch mare. Se întoarse cu paharul în mână, spunând:

- Mâine trebuie să merg la galerie. Luni este vernisajul.

- Aşa este.

în tulburarea sa, Alicia uitase de expoziţie. în fond, această inaugurare cădea la fix. Pe măsură ce trecea timpul, perspectiva de a-l evita pe Dev două sau trei săptămâni, părea tot mai imposibilă. Deja el se încrunta. Era gata să spună ceva, când doamna Larke apăru în cadrul uşii, anunţându-i că cina este servită.

în timpul mesei, conversaţia trenă. Alicia mâncă în silă şi observă că Dev făcea la fel. în schimb, bea mai mult decât de obicei. Fu o uşurare să se întoarcă în micul salon. Alicia se adânci în romanul său, în timp ce soţul se învârtea prin cameră. în cele din urmă se aşeză în faţa televizorului. Tânăra femeie simţi imediat o

eliberare, cu o urmă de amuzament, eliberare pentru că el era ocupat, amuzament pentru că avea oroare de televizor. Se gândi că era straniu să cunoască atât de bine şi în acelaşi timp atât de puţin o altă persoană.

La ora unsprezece, Dev închise televizorul şi întrebă brusc:

- Vei urca în curând?

- îndată ce voi termina cartea, îi răspunse Alicia fără să ridice capul.

îşi petrecu următoarele trei ore privind când tavanul, când cartea deschisă. Când consideră că trecuse destul timp, urcă scara fără zgomot, se dezbrăcă pe întuneric şi se culcă de partea sa, rămânând pe marginea patului. Epuizată de emoţii, adormi imediat.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Dev plecase, iar când se întoarse seara ea dormea. Aşa fu toată săptămâna. Datorită expoziţiei, le fu uşor să se evite. Alicia nu ştia dacă Dev o făcea intenţionat sau era doar prin forţa lucrurilor. Oricum, era fericită de răgaz. Cu siguranţă, soţul său bănuia că ceva nu era în ordine, dar cum nu spunea nimic, Alicia nu se îngrijora. Dev îi lipsea în fiecare clipă. Era greu să trăiască astfel, ştiindu-se răspunzătoare de această atmosferă apăsătoare. Totuşi, mândria de Carrington, o menţinea pe drumul său. în plus, era puţin ofensată că el se preocupa atât de puţin de răceala sa.

La sfârşitul primei săptămâni, Alicia primi un raport de la Stephens and Son. îl parcurse tremurând. Până atunci, nu se gândise la ceea ce făcea Dev şi dacă o

vedea în continuare pe Magda. Simţi o profundă uşurare constatând că încă n-avea de luat o decizie. în acelaşi timp, îi era ruşine. O săptămână întreagă, complet nevinovat! Tânăra femeie îşi aminti că-i promisese că-şi va păstra libertatea, considerând că oamenii căsătoriţi n-ar trebui să fie posesivi. îşi aminti răspunsul său: îi plăcea ca viaţa lui particulară să rămână particulară. Se comportase ca o paranoică şi asta o întrista. Dar era vina lui Dev, se consolă în mod copilăresc, în ciuda caracterului jalnic al acestei scuze.

Alicia rupse în bucăţi mici foile de hârtie pe care le făcu să dispară trăgând apa. Era gata să-i telefoneze lui Stephens pentru a anula urmărirea, apoi se răzgândi. încă o săptămână, poate două, pe urmă va fi sigură. Nu se va mai îndoi niciodată de Dev. Asta merita totuşi osteneala.

în miercurea din cea de-a doua săptămână, ziua liberă a doamnei Larke, Alicia pregătea cina, când auzi uşa de la intrare trântindu-se cu o violenţă ce se simţi în toată casa. Palidă de teamă, se ridică de la masa acoperită cu ustensile de bucătărie şi cărţi de bucate. Dev apăru în uşă. O singură privire asupra expresiei sale furioase, fu de-ajuns s-o facă să înţeleagă că, fără să ştie cum, se întâmplase ce era mai rău. O măsură din cap până în picioare cu ochi atât de întunecaţi, încât păreau negri.

- Nu-ţi vei mai primi raportul săptămânal, tună el, înainte ca Alicia să poată vorbi. îţi voi putea oferi eu amănunte despre ceea ce fac, să-ţi spun pe cine văd şi

unde mă duc?

Nu-l auzise niciodată ridicând vocea. O cuprinse panica; genunchii îi tremurau şi i se uscase gâtul. Cât despre Dev, tremura pur şi simplu de furie. Se apropie la mai puţin de un metru de soţia sa, şi deşi aceasta era la fel de înaltă ca el, păru s-o domine.

- Cum ai aflat? bâigui Alicia cu o voce de fetiţă.

- I-am smuls-o acelui individ, scrâşni Dev ridicând pumnul ca şi când era gata s-o lovească.

Alicia îşi reţinu o exclamaţie văzând sânge uscat pe articulaţiile sale.

- Credeai oare, că nu voi fi în stare să observ că eram urmărit peste tot? Mă iei drept un imbecil?

- îmi pare rău.

Şi-i părea cumplit de rău. Nu numai din cauza acestei violenţe înspăimântătoare, ci pentru că-şi vedea acţiunea prin ochii lui Dev şi-şi dădea seama că era de neiertat.

- îţi pare rău? Ha! Nu vrei să-mi citeşti şi corespondenţa? îi strigă privind-o cu un dispreţ total. Oare cum ai putut ajunge aici? Ce încercai să descoperi?

- Credeam că eşti încă amantul Magdei.

Mânia lui Dev dispăru brusc, cedând locul stupefacţiei.

- Magda? Aşadar, despre asta era vorba? Ea se află la baza acestor săptămâni de răceală? Dar cum poţi gândi astfel despre mine?

- Ea mi-a spus. Mi-a spus că te-ai căsătorit cu mine pentru bani şi că erai încă amantul ei. Trebuia să ştiu

dacă era adevărat.

- N-aveai decât să mă întrebi.

Alicia fu incapabilă să răspundă. El o privi încă o clipă, apoi făcu stânga-mprejur. îl reţinu de braţ, simţindu-i muşchii încordaţi sub mânecă.

- Dev, ştiu că nu eşti amantul ei, exclamă privindu-l cu deznădejde. Dar spune-mi doar că m-ai luat de soţie pentru că mă iubeai.

El o măsură îndelung. îi citi răspunsul în ochi şi-şi aminti în acelaşi timp că Magda îl definise ca pe un mincinos jalnic. I se făcu aproape rău.

- Te iubesc, declară Dev simplu. O ştii.

Alicia clipi din pleoape şi scrută mai adânc ochii verzi ca pentru a-i pătrunde în suflet.

- Când ne-am căsătorit, mă iubeai? îl întrebă strângându-i braţul. Te rog, răspunde, insistă în faţa tăcerii lui.

- Da, te iubeam, bombăni Dev. Cum aş fi putut să n-o fac? Erai o copilă atât de adorabilă. Fireşte, îmi plăceai! Dar nu eram îndrăgostit de tine.

- înţeleg, şopti Alicia cu o voce abătută, întorcându-i spatele.

- Nu, nu înţelegi nimic! Absolut nimic! Ce puteam face, ce simţeam în acel moment? începând din Hawaii, ştiu că te iubesc. Că sunt îndrăgostit de tine.

- De mine? Sau de acest stil de viaţă? îi aruncă peste umăr.

- Dacă nu era vorba decât despre bani, nu te-aş fi luat de soţie.

- Zău? Şi dacă nu aveam bani, dacă nu eram decât o

copilă adorabilă, fără avere, m-ai fi luat de soţie?

Era palidă şi ochii îi străluceau de lacrimile pe care şi le stăpânea. îi stătea în faţă, tăcută, cu privirea înflăcărată de emoţie.

- Nu, spuse Alicia. N-ai fi făcut-o.

- Nu este atât de simplu, replică Dev cu vehemenţă. N-aveam în nici un caz intenţia să mă căsătoresc cu tine. Aşa că am încercat să-ţi explic sentimentele mele. N-ai vrut să asculţi. Cu cât vorbeai mai mult, cu atât era mai dificil. Erai atât de avidă, atât de febrilă, atât de înfometată de acţiune!

- Şi bogată, spuse cu cinism Alicia. în acel moment nici nu mă gândeam la bani. îmi făceam griji pentru tine, dacă vrei să ştii. Nu reuşeam să te fac să înţelegi ce simţeam. Oh, Dumnezeule, nu ştiam nici măcar ce simţeai tu cu adevărat, din cauza acelui cult copilăresc pentru eroi! Şi apoi, insistai atât de mult, erai atât de convingătoare încât. Da, mărturisesc, mi-am spus „de ce nu“. Eram foarte sigur că voi fi mai tolerant decât familia ta. Mi se părea că schimbul era just. Erai atât de înfometată de acţiune, de atenţie. Eram convins că va fi doar o chestiune de timp înainte să te arunci de gâtul altuia. Eu, cel puţin, te plăceam.

îl detestă. îl ură pentru că ştiuse s-o ghicească atât de bine, pentru că se folosise de nevoia sa de afecţiune, pentru că-i fusese milă de ea. O dezgusta aproape la fel ca mica fată singuratică, naivă şi vrednică de milă care fusese. îi făcea greaţă. îl auzi apărându-se:

- Asta nu înseamnă că plănuisem totul. N-a fost calculat, ci spontan. Ascultă, o lună mai târziu eram

realmente îndrăgostit de tine. Oare trebuie să-mi petrec tot restul vieţii plătind acel impuls?

- De ce ai rupt-o cu Magda? întrebă Alicia cu cea mai glacială voce.

- Se terminase. De mult timp. Portretul a fost picătura în plus .

Tânăra femeie zâmbi răutăcios, cu un aer triumfător.

- Este interesant, Magda mi-a afirmat că a rupt pânza după ce i-ai ordonat să plece, este adevărat?

El ezită o clipă, dar îşi reluă imediat pasivitatea.

- Da, este adevărat.

- Ia te uită! După spusele ei, a distrus portretul pentru că îi anunţasei, cu mult timp înainte ca eu însămi să mă gândesc la asta, intenţia de a te căsători cu mine, declară Alicia pândind şocul pe chipul soţului său.

- Este exact, numai că, nu vorbisem serios! protestă acesta.

- N-ai avut oare, încă de la început, această idee într-un colţ al minţii? La urma urmei, văzusei că te idolatrizam şi că eram înfometată de tandreţe, după cum spui. Eşti foarte sigur că n-ai îndepărtat-o în mod inconştient pe Magda pentru a avea mână liberă, ca şi cale liberă, când te voi cere în căsătorie?

- Nu ştiu! Crezi că eu nu mi-am pus întrebarea? îţi închipui oare cât mă simt de vinovat. că te iubesc?

- Da, trebuie să fie o încercare cumplită, îl ironiză Alicia, dispreţuitoare. Dar încercarea ta a luat sfârşit. Vreau să pleci!

- Te rog, Alicia, dă-mi o şansă! exclamă el prinzându-i braţul.

- Ti-am dat destule, ripostă aceasta cu o voce atât de ascuţită, atât de glacială, încât îi dădu drumul. într-un anumit fel, ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare. Ar fi putut fi mai rău. Tu, cel puţin ai fost amabil şi în mod indiscutabil, m-ai învăţat foarte multe. Totuşi, nu mai sunt acea mică proastă naivă şi jalnică, nu mai am nevoie de serviciile tale. Le-am plătit deja destul de scump.

Cu ochii pe jumătate închişi şi chipul ca o mască fără expresie, Dev deveni brusc de o paloare mortală.

- Ascultă-mă.

- Nu mai vreau să aud vorbindu-se de tine!

Dev făcu un pas spre ea, dar Alicia scoase un ţipăt strident:

- Ieşi din casa mea!

în acea clipă, el făcu stânga-mprejur şi părăsi bucătăria fără o vorbă. O secundă mai târziu, uşa de la intrare se trânti cu zgomot.

- Du-te naibii! strigă Alicia. Apoi, punând mâna pe un bol aşezat pe masă, îl aruncă pe pardoseală cu toate puterile.

Capitolul 1

Alicia fu trezită de căldura soarelui care-i inunda camera. Rămase o clipă nemişcată, clipind obosită din ochi, surprinsă de uşoară teamă care o cuprindea. Oare ce nu mergea? Şi-şi aminti. Dev plecase. Trecuseră aproape trei săptămâni de la oribila ceartă din bucătărie.

Două zile după aceea, în timp ce Alicia era la padoc, el venise pentru a-şi lua tot materialul de pictură, câteva haine şi nişte articole de primă necesitate. Alicia se întrebase dacă un fel de mândrie întârziată îl împiedicase să-şi ia lucrurile pe care le plătise ea. Nu coborâse la grajd, nu lăsase nici un mesaj, dar Alicia presupunea că această vizită pe furiş era un mesaj în sine.

Poate, pentru Dev, zilele erau mai puţin lungi şi goale, se gândi. Oare unde locuia şi cu cine? Firește, pentru el, această ruptură era altceva. Pur şi simplu nu avea decât să se readapteze la un mod de viaţă pe care-l cunoscuse dintotdeauna. Dar pentru Alicia, însemna să încerce să-şi reconstruiască viaţa pe ruinele trecutului.

Tânăra femeie trebuia să recunoască şi asta cu durere, că-i influenţase viaţa în cele mai mici aspecte: de la coafură până la machiaj şi îmbrăcăminte, trecând peste părerea pe care o avea despre ea însăşi. Acum, datorită lui Dev Rafferty, era o cu totul altă femeie.

învăţase să se considere o persoană interesantă, seducătoare. Sub privirea lui indulgentă, căpătase siguranţă. Dar, din cauza lui Dev, fusese privată în mod

brutal de această încredere, de această siguranţă. închisese cercul, trecând de la fata tânără singuratică, timidă şi ştearsă la femeia tânără înfloritoare, dar tot singură.

îi trebuiseră trei săptămâni pentru a înfrunta viaţa fără Dev. Până atunci, nu-şi dăduse seama cât de strâns le erau împletite existenţele, cât de mult depindea de susţinerea lui calmă. După ce plecase, plânsese fără încetare trei zile şi mai plângea încă noaptea, singură în patul mare şi rece. Visa la el, revedea neîncetat cearta lor, nu mai mânca aproape nimic, nu visa să vadă pe nimeni şi nu se ducea nicăieri.

Dar asta nu putea dura. Trebuia să-l uite pe Dev şi să se gândească la viitor. Pentru asta, îi trebuia un scop, o activitate, o slujbă. Căsătorindu-se cu Dev, renunţase la această preocupare. Acum, cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îi plăcea mai mult. Avea o diplomă câştigată cu greutate şi beneficia de numeroase relaţii. Erau multe întreprinderi unde ar fi putut lucra. Pentru prima dată după trei săptămâni, simţi un oarecare entuziasm.

Căutarea unei slujbe începu şi se sfârşi cu domnul Maxwell. Venită să-l vadă pentru obţinerea unor scrisori de recomandare, îl auzi propunând:

- Dar, draga mea doamnă Rafferty, aş fi eu însămi încântat să vă angajez.

- Adevărat? se miră Alicia fără mare entuziasm, ştiind că Dev şi el erau foarte apropiaţi.

- Fireşte! insistă Maxwell, fără să-i înţeleagă ezitarea. Cu referinţele dumneavoastră.

Alicia citi printre rânduri. în afară de educaţie, avea prieteni bogaţi şi prestigiul în plus de a fi soţia unuia dintre cei mai mari pictori contemporani. Se gândise să vorbească despre despărţirea lor, dar la ce bun? Domnul Maxwell era cu siguranţă la curent. Niciodată nu telefonase pentru a vorbi cu Dev, ceea ce arăta că ştia unde să-l găsească. Dacă domnul Maxwell voia s-o angajeze, în deplină cunoştinţă de cauză, de ce să protesteze? Avea nevoie să muncească.

- Reveniţi repede, vom vorbi despre asta, îi sugeră el, ca şi când îi simţise reticenţa.

- Ei bine. Bun, de acord.

Tânăra femeie acceptă până la urmă, la a doua întrevedere, când directorul îi explică în ce vor consta atribuţiile sale. Se arătă convingător şi plin de tact faţă de subiectul despărţirii cuplului. în plus, ei îi plăcea mult galeria, o cunoştea de mult timp şi se simţea acolo în siguranţă.

Munca îi plăcu de asemenea. Rolul său nu era foarte greu, era suficient să fie amabilă şi decorativă, să vorbească despre artă cunoscătorilor, cu inteligenţă. Mulţi dintre clienţii lui Maxwell erau relaţii ale familiei Carrington şi cumpărau numai pentru că Alicia îi făcea să viziteze sălile. Printr-un noroc, vedea puţini prieteni de-ai lui Dev. Rari erau cei care aveau mijloace să-şi ofere tablouri la preţul pe care se aşteptau să-l obţină într-o zi pe propriile pânze.

Zilele treceau fără ca Dev să apară şi Alicia fu în acelaşi timp uşurată şi curioasă. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe Maxwell, totuşi mândria o reţinea. Se întreba mai

ales cum trăia. Nu se atinsese de contul lor din bancă, deşi o parte din bani îi aparţineau, provenind din pictură. Probabil reluase comenzile, şi trăia cu siguranţă de pe o zi pe alta. Alicia nu era impresionată de asta şi nu simţea nici o remuşcare; Dev era mai mult decât capabil să-şi poarte de grijă. Poate găsise chiar un nou mecena.

în cele din urmă, se hotărî să se ducă să-l vadă. Era copilăresc să lase situaţia lor neclară să se prelungească la nesfârşit. Cu cât va aştepta mai mult, cu atât demersul va deveni mai complicat şi mai stânjenitor. Inevitabil, toată lumea va fi curând la curent cu despărţirea. Oamenii se vor mira să nu audă vorbindu-se despre divorţ, poate vor crede că avea încă ridicola slăbiciune să-l iubească pe Dev! Trebuia să acţioneze neîntârziat.

Domnul Maxwell păru încântat să-i dea adresa soţului său. Spera poate într-o împăcare. îi ură noroc şi ea îi mulţumi. Cum nu era grăbită să se confrunte cu Dev, aşteptă weekendul şi se duse în oraş sâmbătă dimineaţa.

Nu locuia foarte departe de fostul său atelier. Cartierul părea şi mai sărac, circulaţia mai aglomerată. Alicia trebui să parcheze maşina la mai mult de o sută de metri. Imobilul era urât, nou şi deprimant. îşi imagină cu greu că Dev putea trăi acolo.

Urcă încet scara şi sună de mai multe ori la uşă. Nimeni nu veni să deschidă. Ce teribilă decepţie! îi fusese foarte greu să se înarmeze cu curajul necesar pentru această întrevedere. Absenţa lui Dev îi dădea o

lovitură dură.

Tânăra femeie coborî cu regret, apoi şovăi o clipă pe trotuar. Doi adolescenţi pe biciclete trecură în trombă prin faţa ei, atingând-o uşor şi fluierând admirativ. Renunţă.

La intersecţia cea mai apropiată, în timp ce aştepta schimbarea stopului, Alicia zări o siluetă cunoscută care intră în imobil, cu un sac de hârtie în braţe: Dev. Imediat inima îi tresări. Văzu pe cineva întâmpinându-l în hol, şi vorbindu-i agitat în timp ce întindea braţul spre Alicia. Dev se întoarse, înmână fără o vorbă de mulţumire sacul persoanei şi traversă şoseaua, fără să se grăbească.

Alicia aşteptă cu mâinile în buzunare şi bărbia ridicată, observându-i mersul suplu. Părea complet detaşat, chiar indiferent.

- Ei poftim, domnişoara Detectiv! o ironiză alăturându-i-se.

- Nu te spionez, replică Alicia printre dinţi.

Se schimbase foarte puţin, era încă la fel de frumos în blugi şi cu puloverul din lână subţire gri. Totuşi părul îi era mai lung şi nepieptănat. Cât despre trăsăturile puţin trase, lăsau să se presupună că Dev renunţa rareori la această figură teribil de întunecată. Chipul nu-i reflecta nici căldură, nici prietenie, nici măcar o urmă de surpriză. Dar Alicia îşi spuse că nici nu trebuia să aibă un aer deosebit de cordial.

- Pe scurt, treceai prin cartier?

- Am venit să te văd. Am să-ţi vorbesc.

- Despre ce? exclamă pe un ton dur.

O privea cu atenţie pe Alicia şi tânăra femeie îi

susţinu privirea, la fel de rece şi de nepătruns ca el.

- Am să-ţi fac o propunere, îi spuse cu bruscheţe.

- Care?

- Oare trebuie să stăm de vorbă aici?

Circulaţia era zgomotoasă şi trecătorii se loveau de ei.

- Sunt foarte ocupat, n-am deloc timp de pierdut. Explică-te.

Aliciei îi venea greu să creadă că bărbatul calm, indulgent, distractiv, pe care-l cunoştea îi putea vorbi astfel. Se încordă.

- Vreau să te întorci. în condiţiile mele.

Dev o cercetă îndelung, în tăcere. în cele din urmă întrebă:

- Ce condiţii?

- Va fi o căsătorie de convenienţă. Vei beneficia de averea mea, ceea ce te interesează mai ales, nu-i aşa? Iar eu, voi înfrunta lumea alături de un soţ tandru şi devotat, în public se-nţelege, ceea ce în fond este tot ceea ce doresc, încheie Alicia cu un cinism care păru că-l descumpăneşte pe Dev.

- La urma urmelor, eşti în întregime o Carrington! Să salvezi aparenţele!

- Poate. Ce importanţă are? Obţii ceea ce vrei. Doresc doar să te prefaci că eşti îndrăgostit. Ti-ai jucat deja rolul cu bine. Putem face un contract. Vei fi complet liber, fără restricţii şi vei avea toţi banii pe care-i vei dori.

- Oare de când te preocupă părerea unor persoane ca mătuşa Elizabeth? îi replică el afişând un aer

dezgustat. Cinstea şi respectul nu se cumpără. Este timpul să afli. Oamenii nu se cumpără. Eu nu sunt de vânzare.

- Zău?

La această vorbă, el deveni alb ca varul şi expresia i se făcu înspăimântătoare. Alicia se dădu înapoi în timp ce Dev profera printre dinţi, cu o intensă uşurare:

- Nu vei putea plăti preţul niciodată. Tot aurul din lume n-ar fi de ajuns să mă convingă să te ating persoană murdară!

Olăsă încremenită acolo, împietrită de şoc, de ura care-i deformase chipul. îl privi croindu-şi drum printre pietoni, apoi năpustindu-se spre şosea fără să se oprească.

Camionul păru să apară din neant. Totul se petrecu ca în vis. Dev nu văzu vehiculul greu repezindu-se asupra lui. Fu un urlet de pneuri, un scrâşnet de frâne de ultim moment şi un strigăt ascuţit, strident. al său, înţelese mai târziu. Când tânăra femeie auzi zgomotul înăbuşit al impactului, începu să alerge ca o nebună. în jurul ei se striga, se claxona, dar nu-şi mai dădea seama de nimic. Vedea doar trupul lui Dev, pe jos, exasperant de inert.

Alicia avea impresia că-şi petrecuse toată viaţa în spital. Existenţa nu mai însemna nimic, singura realitate era să aştepte, să bea nenumărate ceşti de cafea şi să asculte aceeaşi frază răsuflată.

- îmi pare rău, nici o schimbare. îi părea că trecuseră luni, ani de când era acolo. Aşteptarea dura doar de-o săptămână, cea mai lungă pe care o trăise vreodată.

„Dumnezeule, fă numai să se trezească, se ruga. Chiar dacă mă urăşte, îmi este egal. Chiar dacă trebuie să nu-l mai văd niciodată. Dar fă-l să se vindece“. Groaza n-o părăsea, era prea desperată pentru a ceda toropelii. Nu putea nici să doarmă, nici să mănânce; destinul său era să aştepte, mereu cu aceeaşi întrebare în minte: „Cum se simte?“

Se simţea foarte rău. Era foarte grav rănit, în comă, cu craniul fracturat. Doctorul Andrews îi explicase totul Aliciei, foarte calm. La drept vorbind, era puţin de explicat. Dev se va trezi, sau nu se va trezi. Deşi nimeni nu-i spusese, ştia, cu cât va rămâne mai mult în comă, cu atât vor fi mai puţine şanse să iasă din ea.

Fusese operat, cu succes după spusele chirurgului, dar asta nu însemna nimic. N-o lăsaseră decât să-l zărească prin geamul de observaţie. Cu capul ras, înfăşurat în bandaje, era culcat pe spate, nemişcat, cu tuburi în braţ şi flacoane de perfuzie în jurul lui. Singurul semn de viaţă era linia verde în zigzag de pe ecranul de control, de lângă pat.

Personalul spitalului se arăta foarte prevenitor. Doctorul Andrews era medicul curant al Aliciei. îl cunoscuse în adolescenţă, în urma unei căderi neplăcute de pe cal, într-o zi în care medicul generalist al mătuşii Elizabeth lipsea. Doctorul Andrews, venit să-l înlocuiască, îi plăcu Aliciei care, de atunci, continuă să-l consulte în pofida nemulţumirii mătuşii. Aceea fusese una din primele ei victorii.

Doctorul îi inspira mare încredere tinerei femei. O

ţinea la curent, cum putea mai bine, cu ceea ce se petrecea. Alicia ştia că făcuse apel la doctorul Wallace Wales, marele neurochirurg american, care sosise imediat cu avionul. Acesta din urmă, cel mai bun în specialitatea sa, afirmase că n-avea motive de desperare. Aliciei i se dăduse o mică rezervă, unde se putea odihni. încercau s-o convingă să se hrănească, dar altfel o lăsau în general liniştită. Această singurătate îi convenea, deoarece n-avea curajul să facă o impresie bună, să se prefacă optimistă, sau pur şi simplu să-şi ascundă deznădejdea.

Exact la o săptămână după accident, doctorul Wales, îl operă pe Dev a doua oară.

- Este relativ frecvent cu răniţii la cap, sublinie doctorul Andrews, pentru a o linişti pe Alicia, ca un rănit să rămână atât de mult timp fără cunoştinţă.

Nimeni nu renunţa la speranţă. O săptămână nu însemna nimic. Dacă Dev îşi revenea, va mai rămâne încă luni în spital, înainte de a-şi începe convalescenţa propriu-zisă.

în a noua zi, Dev se trezi. Doar o clipă, îi preciză doctorul Andrews Aliciei, dar îşi recăpătase evident cunoştinţa, ceea ce era foarte încurajator. La întrebările neliniştite ale tinerei femei, îi răspunse că bolnavul se afla pe calea cea bună a vindecării. Alicia se prăbuşi pe scaun, prea uşurată pentru a vorbi sau a plânge. Puţin după aceea se întinse şi adormi în sfârşit adânc, toată ziua, toată noaptea şi o parte din a doua zi.

Când se trezi, primi alte veşti bune.

Ieşit definitiv din comă, Dev dădea semne constante de progres. înţelegea ceea ce i se spunea, dar era încă prea slăbit pentru a se exprima.

- A. A întrebat de mine? îndrăzni Alicia cu timiditate, torturată de ideea de a fi respinsă pentru totdeauna de soţul său.

Cu un aer şovăitor, medicul o anunţă că apăruse o problemă.

- Ce are? îl întrebă înspăimântată.

- Este amnezic.

Văzând demoralizarea Aliciei, se grăbi s-o liniştească. Amnezia era urmarea obişnuită a unei come îndelungate. Până la urmă Dev îşi va regăsi memoria. Foarte puţini oameni şi-o pierdeau pentru totdeauna. într-o săptămână sau două, probabil amintirile îi vor reveni.

- Ce-a uitat? întrebă ea cu prudenţă.

- Pentru început, cine este, spuse cu gravitate doctorul Andrews. Toată viaţa sa este un mister pentru el. Dar, după cum ţi-am spus, nu este anormal. După toate probabilităţile, această pierdere de memorie va fi trecătoare.

Dar vai, nu fu aşa. îndată ce Dev îşi reveni în puteri, i se vorbi despre Alicia şi i se permise tinerei femei să-i facă o vizită. Era prima dată de la accident când îl vedea conştient. Era de asemenea prima dată când intră în cameră fără mască.

I se părea imposibil ca el să n-o recunoască. Se apropie temătoare de pat şi-l privi. Era nemişcat, dar ochii îi erau vioi, mari verzi ca niciodată în contrast cu

faţa albă ca varul, învineţită. O privi atent pe tânăra femeie, cu un aer curios şi îngrijorat în acelaşi timp. Evident, devenise pentru el o străină, totuşi, ceva în expresia lui o făcu pe Alicia să-şi uite timiditatea. Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

- îmi pare rău, şopti Dev. Nu-mi amintesc.

Amnezia nu-i schimbase firea. Bunătatea înnăscută se manifesta deja. în mod clar, suferea că trebuia s-o rănească mărturisindu-i că nu-şi amintea cine era. Alicia se îndreptă şi-l privi cu gravitate.

- îmi amintesc eu, murmură.

- Da, îi răspunse repede. Va trebui să-mi povesteşti.

Alicia îi luă mâna şi degetele lungi se închiseră peste ale
sale. Apoi Dev se relaxă, închise ochii şi adormi. Alicia rămase până la sosirea infirmierei, în speranţa de a-i da din puterea ei lui Dev, prin mâinile lor împreunate.

Când se întoarse în camera sa, în sfârşit plânse, de uşurare după acele zile de aşteptare greu de suportat. Apoi se simţi reconfortată.

Dev îşi revenea încet. Doctorul Wales îi spuse Aliciei că, ţinând seama de gravitatea rănilor, făcea progrese . Pierderea memoriei era îngrijorătoare, dar nu iremediabilă. Era nevoie de răbdare. Noile radiografii nu arătară nimic alarmant. Domnul Rafferty va fi în curând vindecat.

Alicia se întoarse acasă. Se ducea totuşi în fiecare zi la spital. Avea grijă să nu lase să i se vadă dragostea, supraveghindu-şi cuvintele şi atitudinea. îşi repeta neîncetat că, în pofida sentimentelor sale, pentru Dev

era o necunoscută. N-o iubea, nu simţea nimic pentru ea. încerca totuşi să-l înţeleagă, să-şi imagineze impresia pe care ai avea-o trezindu-te într-o dimineaţă, fără să ştii nimic despre trecutul tău.

în conversaţiile lor, Alicia vorbea numai despre el şi despre viaţa lui. Făcea totală abstracţie de ea însăşi, de emoţiile sale şi se străduia să rămână impersonală, pentru a-l face să se simtă în largul său. Era greu, pentru că nu ştia aproape nimic despre viaţa lui Dev înainte de căsătorie. Şi în plus, ţinea să evite să abordeze raporturile lor de cuplu. Uneori, încurcată la culme, îl simţea că-i ghiceşte eforturile de a evita anumite subiecte.

într-o zi, tânăra femeie îi aduse pictura marină pe care o cumpărase la prima expoziţie de la galeria Maxwell. îl lămurise deja pe Dev că era un pictor respectat în lumea artelor. Doctorul Wales credea că această informaţie îi va fi poate de ajutor memoriei. Dar Dev cercetă pânza cu un aer uimit, răscolind în zadar printre amintirile sale. După câteva clipe, Alicia înţelese că era încordat şi speriat. Puse aşadar tabloul jos, la piciorul patului, apoi spuse cu o voce liniştitoare:

- Nu face nimic, Dev. îţi vei aminti până la urmă.

Această replică l-a mâniat brusc:

- Şi dacă nu-mi voi recăpăta niciodată memoria? Nu ştii ce simt. Este ca şi cum m-am pierdut într-o altă lume. Toţi mă cunosc, dar eu nu ştiu nimic. Nu-mi ştiam nici numele, dacă nu mi l-ai fi spus.

Se agita, chipul i se congestionase şi ochii îi erau foarte strălucitori. Alicia se aplecă asupra lui, silindu-l să

se întindă.

- Haide, Dev, nu te enerva, îi murmură aruncând o privire neliniştită spre uşă.

- Lasă-mă-n pace! mormăi îndârjit. Nu înţelegi! Mi-ai spus că părinţii mi-au murit, că n-am familie! Mi-ai spus că eşti soţia mea, dar nu te cunosc! Nu simt nimic pentru tine. N-am nimic! N-am pe nimeni!

Respira cu greutate, cu trăsăturile crispate.

- Trebuie să te calmezi, insistă Alicia speriată. Mă duc să chem doctorul.

- Nu!... Te rog.

îi luă brusc mâna şi, epuizat, căzu înapoi pe pernă. Pentru că-şi umezea buzele, Alicia se întoarse pentru a-i servi un pahar cu apă. îl duse cu degetele tremurânde la gura lui uscată, susţinând cu cealaltă mână capul pansat. Dev bău puţin, apoi îl ajută să se întindă din nou. Se uită la ea trist, cu privirea înceţoşată, iar vocea nu-i fu decât un murmur:

- Iartă-mă. Nu este vina ta.

Pleoapele îi clipiră de câteva ori. Apoi o privi cu atenţie în tăcere.

- Trebuie să-mi amintesc, spuse în sfârşit.

- Va veni cu timpul.

Dev oftă cu durere şi curând adormi.

Alarmată de reacţia violentă în faţa tabloului, Alicia se hotărî s-o ia altfel. La vizita următoare îi vorbi despre ea însăşi, despre studiile, despre gusturile sale şi-i povesti întâmplări legate de familie. Cum părea s-o asculte, merse până la a-i mărturisi sentimentele şi gândurile sale. Dev n-o scăpa din ochi, după toate

aparenţele pândind un mesaj printre cuvinte. „Vezi, părea să-i spună Alicia, nu sunt o necunoscută. Ce vrei să ştii?“ îi aminti despre căsătorie, despre călătoria de nuntă în Hawaii, roşind de ceea ce trecea sub tăcere. Pentru prima dată după accident, Dev râse slab observând-o. îi descrise apoi casa lor, grădina, peisajul plin de verdeaţă, pacea şi liniştea, tot ceea ce putea reconforta o persoană închisă multe luni în spital. în mod confuz, înţelese că greşise că fusese atât de impersonal prietenoasă, la început. La ce bun să se comporte ca o infirmieră? Dev n-avea nevoie să fie asigurat că era liber şi independent, ci mai curând că nu era singur în tenebrele minţii.

La aproximativ trei luni de la spitalizare, Alicia îşi duse soţul acasă. Triumfa puţin, ca şi când câştigase primul premiu într-o competiţie dură. Oricum, un premiu destul de trist. Dev arăta mai rău în picioare decât în pat. Pentru un convalescent ţintuit în pat, era într-o formă relativ bună. în calitate de bolnav care mergea de colo-colo, aproape îţi făcea milă. Slăbise îngrozitor, părea transparent. Dar în sfârşit se deplasa singur, deşi încet.

în timp ce Alicia îl ajuta să urce scara, el nu făcu nici o remarcă, nu puse nici o întrebare. Tânăra femeie presupuse că era foarte obosit; totuşi, şi-ar fi dorit să-l vadă manifestând puţin interes pentru casă.

- Iată camera îi spuse în cele din urmă, deschizând uşa.

Curios, cercetă cu o privire circulară încăperea mare şi

luxoasă, apoi se apropie de fereastră pentru a contempla terenul pentru plantat trandafiri şi pădurea de la orizont.

- Este frumos, comentă politicos.

- Ce schimbare, nu-i aşa? exclamă ea încercând să nu pară prea îngrijorată.

Dev dădu din cap şi reveni spre comodă, pentru a-şi examina unul câte unul articolele personale de toaletă. Alicia îi ridică valiza pe pat şi începu să despacheteze, în timp ce Dev deschidea sertarele, inspectându-le conţinutul.

- Cât de străin este totul! murmură el.

Tânăra femeie pusese să fie aduse toate lucrurile lui Dev înapoi în apartament. Nu folosea la nimic să-l informeze despre despărţirea lor. El se întoarse la fereastră şi se aşeză într-un fotoliu, cu ochii aţintiţi asupra grădinii.

- Vrei să te las o clipă? Ai prefera să fii singur?

- Nu, nu rămâi. Mai vorbeşte-mi. despre noi.

Era prima dată când el însuşi amintea de căsătoria lor. Alicia şovăi, luă loc în faţa lui Dev, puţin stânjenită de atenţia cu care acesta o privea.

- Ce vrei să ştii?

- De cât timp suntem căsătoriţi?

- în curând, şapte luni. în timpul primelor patru, nu te-ai plâns deloc, preciză ea cu un aer maliţios, care-l făcu pe soţ să zâmbească.

- Nici acum nu sunt altfel. Eşti foarte drăguţă.

- Mulţumesc!

Era ridicol să roşească, totuşi Alicia avea impresia că

fusese complimentată de un necunoscut. Un necunoscut foarte frumos şi foarte misterios. Era ciudat de provocator.

- Aşadar, eram practic tineri căsătoriţi când am avut accidentul? o întrebă Dev.

-Aproape.

O privi ca şi când căuta răspunsul la o întrebare pe care n-o pusese încă.

- Casa şi. restul, este probabil a ta?

-A noastră. Jumătate - jumătate. Am acte care o dovedesc.

- Da, dar mai înainte ţi-a aparţinut. în calitate de artist, nu aveam o asemenea avere.

Alicia zâmbi şi-l tachină.

- Bineînţeles. Te-ai căsătorit cu mine pentru bani.

- Zâmbi şi el, cu acel zâmbet fermecător şi sigur pe care i-l cunoştea.

- Ce irosire!

Tânăra femeie izbucni într-un râs vesel, exact în clipa în care doamna Larke sosea cu un platou pe care-l puse în faţa lor, spunându-i lui Dev cu o voce dojenitoare:

- îmi veţi face plăcerea să mâncaţi tot!

-Dacă voi mânca tot, voi ajunge iar la spital, protestă el în glumă.

- Şi dumneata la fel, doamnă Rafferty! Amândoi parcă aţi ieşit dintr-o grevă a foamei!

Cum Dev şi Alicia schimbară o privire amuzată, doamna Larke clătină din cap, încruntându-se.

-Vorbesc serios. Văzându-vă atât de slabi, ce se va crede despre bucătăria mea? Şi de altfel, rotunjimile au revenit la modă, spuse lăsând cu satisfacţie ochii în jos

asupra persoanei sale corpolente.

Când îi părăsi, Dev oftă:

- Pe legea mea, în ceea ce mă priveşte are dreptate: într- adevăr am o mină îngrozitoare. Cât despre tine, eşti foarte bine. îmi plac femeile suple.

Brusc, Aliciei îi veni o idee.

- Dev, ce-ţi aminteşti cu exactitate?

- Oh. nu mare lucru.

- Dar îţi aminteşti gusturi personale?

- Da, dacă nu mă gândesc. Dacă reflectez, asta îmi scapă. Aşa că mă mulţumesc să. simt.

- Şi despre noi, nimic?

- îmi pare rău.

în faţa tristeţii sale, Alicia preferă să schimbe conversaţia.

- Acest rosbif este delicios, nu?

- Da.

în ciuda ameninţărilor doamnei Larke, Dev mâncă foarte puţin. Imediat ce terminară, Alicia îi ordonă să se odihnească şi-l ajută să se culce.

- Medicamentul.

îi întinse comprimatele, cu un pahar cu apă. El le luă şi-i înapoie paharul.

- Credeam că am părăsit spitalul, bombăni.

- Vei fi consternat de lista de instrucţiuni pe care am primit-o! Dacă ai nevoie de mine, sunt alături, îi murmură înainte de a ajunge la uşă.

- Alicia?

Se întoarse. Ochii verzi o contemplau cu gravitate.

- Eşti foarte bună. Mulţumesc.

- Pentru nimic, spuse ea cu un zâmbet slab.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, Alicia se trezi devreme şi întredeschise uşa camerei lui Dev. Dormea profund. Făcu un duş, se îmbrăcă, apoi se întoarse fără zgomot în încăperea vecină. Dev nu se mişcase. Deschise pe întuneric, cu precauţie, unul dintre sertare, dar acesta scârţâi. Dev înălţă capul.

- Mmm? Bună ziua, mormăi clipind din ochi.
- Iartă-mă. Ce păcat! Voiam să dormi până târziu.
- Nu cred că m-am lipsit de asta. Ce oră este?
- Zece şi jumătate. Ai dormit bine?
- Buştean.

îşi înăbuşi un căscat şi clipi din pleoape înainte de a o privi în mod făţiş pe Alicia. Amintea de o pisică, una dintre acele pisici obişnuite, semeaţă şi agresivă.

- Ce ţi-ar plăcea să faci astăzi?
- Aaah! exclamă el întinzându-se. Pare minunat să-ţi poţi hotărî activităţile. Mă săturasem complet de spital. îmi place mult culoarea aceasta. îţi vine bine.

Alicia râse în timp ce cobora ochii spre mătasea de culoarea ciocolatei a capotului.

- Nu este deloc de mirare, tu mi l-ai cumpărat. Ei bine, unde doreşti să-ţi iei micul dejun? Te simţi destul de voinic pentru a coborî?
- Bineînţeles. Nu sunt neputincios.
- Perfect. După aceea, dacă vrei, te vei duce să vizitezi domeniul.
- Cu plăcere.

Părea preocupat. Alicia îl întrebă din privire, dar îi

răspunse prin acel zâmbet fermecător, care nu dezvăluia nimic. îl lăsă să se îmbrace şi se întoarse în camera ei, pentru a-şi termina toaleta. Când ieşi, Dev o aştepta pe palier. îmbrăcase nişte blugi, acum prea largi pentru el, şi un pulover cu guler răsucit, galben. Alicia găsi ciudat că soţul său, care-şi uitase până şi numele, îşi amintea ce-i plăcea să poarte.

- Pe comodă, este o fotografie a surorii tale? o întrebă brusc.

- Da, este Jacqueline.

- Nu-ţi seamănă deloc. Presupun că celălalt portret este al mătuşii Elizabeth?

- Este exact.

- Eşti foarte apropiată de ele?

- Nu atât de mult cât aş dori. Ele sunt mai degrabă. puţin expansive, retrase în sinea lor. Este greu de explicat.

- Da, înţeleg. Părinţii mei erau la fel. Se mulţumeau cu ei înşişi.

Răspunsese atât de firesc, încât Alicia nu dădu mai întâi nici o importanţă cuvintelor sale. Brusc, îl văzu prinzându-se de balustradă.

- Dev! exclamă în acea clipă cu o voce surescitată. îţi aminteşti!

O privea atent, încruntat, cu un aer concentrat.

- Timp de o secundă, erau acolo. ca o imagine..

Câteva picături de transpiraţie îi apărură pe buza superioară, în timp ce făcea un vizibil efort de memorie.

- Nu forţa nimic! îl sfătui Alicia.

Dev se relaxă încet.

- Ai dreptate, mormăi.

Tânăra femeie îl examină neliniştită şi găsi că nu arată bine. El începu să coboare, prinzându-se în continuare de balustradă. Alicia îl urmă, tulburată. N-avusese niciodată responsabilitatea unei persoane suferinde; hotărî să-l lase să acţioneze după voia sa, cum ar fi făcut cu un cal bolnav, preferând ca el să-şi asculte instinctul.

Fu uşurată să-l vadă aşezat la masă în mod normal. Mâncă mai bine decât în ajun şi protestă când Alicia consideră că marea vizită mai putea aştepta.

îl plimbă prin casa pe care o aleseseră împreună. El fu politicos şi interesat, rămând totuşi destul de detaşat. Alicia bănuia că-şi punea memoria la încercare, că-şi căuta un semn care să-i arate calea. Atelierul îl fascină. Se duse de la pânză la pânză, studiind fiecare paletă, fiecare şevalet, fiecare penel şi cârpă. Privi apoi pe fereastra mare şi sfârşi prin a ofta.

- Nimic. Absolut nimic, încheie cu ciudă, întorcându-se spre Alicia. în principiu, este viaţa mea, dar.

- Oxid de crom!

- Ce?

- Ce este oxidul de crom?

- Pentru a picta verdele. De ce?

- Iată! Ceea ce ştii, nu se uită. Ştii să citeşti. Ştii să pictezi. Nu ştii doar cine eşti, atâta tot.

- Cât este de încurajator! exclamă el pe un ton furios. Nu ştiu, dar ştiu.

- Problema este că pretinzi prea mult de la mintea ta. îţi dai osteneala să-ţi aminteşti, dar nu eşti încă pregătit. Trebuie să te relaxezi. Este ca şi când ai avea un nume pe vârful limbii. Apare când nu te mai gândeşti la el. Dacă ai înceta să.

- Este uşor de spus! Nu tu eşti incapabilă să-ţi aminteşti ceva! Nu tu depinzi de necunoscuţi pentru orice, de la mâncare, până la trecutul tău.

Necunoscuţi! Termenul îi făcu rău Aliciei. îi înţelese furia, dar asta nu-i diminua durerea. Dev îi observă în acea clipă tristeţea şi mânia i se potoli brusc.

- M-am comportat ca un prost. Iartă-mă, îi murmură. îţi sunt foarte recunoscător.

- Nu vreau recunoştinţa ta! Crede-mă dacă poţi, Dev, nu-ţi cer nimic. Pur şi simplu te iubesc. Nu aştept nimic în schimb, nu sper să-ţi inspir dragoste, în timp ce nici măcar nu mă cunoşti. Dar de ce să nu fim, cel puţin, prieteni?

- Mi-ar face plăcere, răspunse Dev.

Tonul îi era neutru, astfel că tânăra femeie nu ştia dacă gândea cu adevărat acest lucru.

- Este nedrept să-mi porţi pică.

- Nu-ţi port pică.

Brusc, expresia feţei i se schimbă. Se apropie atât de mult, încât ea îi simţi respiraţia călduţă pe obraz. Un zâmbet neaşteptat i se contură pe buze.

- Trebuie să încetezi să-ţi faci griji.

Alicia îşi ridică în mod stângaci capul şi bâigui:

- Ştiu. Este cu siguranţă instinctul matern.

- Nu prea te văd ca mamă, replică Dev râzând.

Alicia îşi regăsi o aparenţă de voioşie, conştientă din nou de ataşamentul magnetic ce-i lega unul de celălalt.

- Cum atunci?

- Sora mea?

Oftă, iritată de faptul c-o tachina. Apoi râse uşor, temându-se ca licărirea de amuzament ce strălucea în ochii verzi să nu se stingă.

Alicia fu oarecum contrariată de caracterul platonic al relaţiilor cu soţul său. Erau buni prieteni, dar reacţiile lui Dev nu erau niciodată cele ale unui amant. Uneori flirta cu ea, pentru a o tachina; totuşi, nu putea lua asta în serios. Pe ansamblu, răspundea destul de rece la avansurile sale, ceea ce-l făcea să râdă.

Amnezia persistă, în ciuda unor sclipiri ocazionale ale memoriei. Alicia îl consultă pe doctorul Andrews, fără ştirea lui Dev. Sfatul său fu mereu acelaşi: odihnă, răbdare, calm, o viaţă cât de normală posibil. Era singurul tratament.

în acea seară, la masă, Alicia lăsă să-i scape cu un aer degajat:

- M-am gândit. Poate ar fi un lucru bun dacă am duce o viaţă normală.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, eu ar trebui să-mi reiau lucrul la galerie, iar tu, să începi din nou să pictezi.

Dev o privi îndelung, înainte de a întreba cu o voce ursuză:

- Şi dacă, acum, voi fi incapabil să pictez?

- Cum să ştii fără să încerci?

- Ah, te rog! Fără predici! Nu sunt copil!

- Sunt perfect conştientă de asta. Dar atâta timp cât nu vei încerca.

- Te îndoieşti că-mi voi recăpăta într-o zi memoria, nu-i aşa? o întrebă cu amărăciune. Trebuie să reîncep să trăiesc, fără să aştept să-mi revină.

Avea o privire dură, acuzatoare.

- Dev! Nu! Nu-i asta, în nici un caz! Şi chiar. Ar fi atât de teribil dacă nu-ţi vei aminti?

El privea pe fereastră, cu dinţii strânşi.

- Dumnezeule! soarta ţi-ar fi putut fi mai rea! reluă Alicia. Ai fi putut rămâne orb, sau paralizat! Ce ai? Oare sunt atât de respingătoare?

- Asta n-are nimic de-a face cu tine! protestă Dev.

- Ah nu?

Continuarea mesei fu deprimantă. Amândoi mâncară în silă, într-o tăcere totală.

Spre ora nouă, Dev îi ură noapte bună Aliciei cu o voce fără inflexiuni şi se duse să se culce. O jumătate de oră mai târziu urcă şi ea. Camera îi păru goală şi rece. Tânăra femeie îşi făcu toaleta, îşi îmbrăcă şi cămaşa de noapte, apoi se culcă, pradă unei tristeţi de neînvins.

Era pe punctul de a aţipi când auzi un zgomot de cădere. După câteva clipe, revenindu-şi în simţiri, se ridică tresărind. Venea din camera lui Dev. Ciuli urechile. Totul era liniştit. Dar când se lăsă din nou pe perne, brusc îi veni un gând: Dev lua somnifere. Dacă se

trezise, se ridicase şi ameţise? Se putuse împiedica şi lovi la cap. Aruncând pătura, Alicia sări din pat şi alergă la uşă.

Orază de lună lumina slab camera întunecată. Zări patul desfăcut, gol.

- Dev! strigă înspăimântată.

Surprinse atunci o mişcare în umbră. Era aşezat pe un fotoliu, aproape de fereastră.

- Ce ai? îl întrebă cu calm.

îi distingea doar silueta, pe fondul argintiu al geamului.

- Am auzit căzând ceva, murmură, apropiindu-se de el.

- Am răsturnat măsuţa mică, rotundă. Iartă-mă.

- Ce făceai?

- Nu puteam să dorm. Am preferat să mă aşez aici, o clipă.

- Ti-ai luat sedativele, nu-i aşa?

- Nu. M-am săturat de medicamente! Nu sunt bolnav.

La aceste cuvinte, Alicia îşi spuse că era, fără îndoială şi obosit să fie cocoloşit de ea. Dar rămase. Avea un aer atât de teribil de îndepărtat, în acea lumină palidă, încât simţi dorinţa de a-l atinge, pentru a se asigura de prezenţa sa reală. în loc de asta, exclamă brusc:

- îmi pare rău. Pentru adineauri.

- Adineauri?

- Probabil n-am înţeles bine ceea ce trăieşti. îi spuse

cu un râs uşor nervos. Deşi mi-ai explicat destul de des. Trebuie să fiu mai curând proastă.

Dev se ridică şi ea deveni profund conştientă de prezenţa trupului înalt şi subţire, atât de aproape. Instinctiv, se încordă. Simţi mirosul apei de colonie, plăcut şi foarte masculin. Inima începu să-i bată mai repede.

- Alicia.

- Da?

- Ceea ce ai spus. că te găsesc respingătoare. N-o crezi, nu-i aşa?

- Ei bine, să spunem doar puţin seducătoare? îndrăzni ea, prefăcându-se amuzată.

- Glumeşti! exclamă Dev atingându-i blând obrazul. Trebuie să ştii. cât eşti de frumoasă.

Alicia scutură din cap, fără o vorbă. Degetele lui Dev alunecară spre buze şi urcară până la ochi, ca şi când era orb şi căuta să-i cunoască faţa. O străbătură fiori.

- Eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

„Le-ai uitat pe celelalte!“ fu Alicia pe punctul de a-i răspunde. Dar în acea clipă gurile li se întâlniră într-un sărut blând şi cercetător. Tânăra femeie întredeschise repede buzele, în timp ce sângele îi zvâcnea cu putere în tâmple. Totuşi, Dev îndreptă capul.

- Asta face parte din tratament? îi şopti mângâindu-i gâtul.

- Tratament? Ce spui?

- Sunt încă într-o stare jalnică, nu? Iar tu eşti o infirmieră atât de devotată.

- Dev! eşti soţul meu! exclamă Alicia.

- N-am deloc intenţia să contest această declaraţie.

Cu aceste cuvinte o sărută din nou, uşor. O clipă, Alicia rămase foarte dreaptă. Dar aşteptase prea mult timp acest moment şi prea mult îl dorea. îşi trecu braţele în jurul gâtului său, se lipi de el şi-i mângâie tandru părul. Aparent fără efort, Dev o ridică şi o duse până la pat.

Alicia îi acoperi chipul cu mici sărutări, simţind cum îl cuprindea pasiunea. O aşeză pe cearşafurile răcoroase şi se întinse alături. Tânăra femeie începu să tremure. Se strânse şi mai mult lângă el, cu capul aplecat, iar gura sa lăsă o urmă de foc pe pieptul oferit. îl prinse de umeri, tremurând din toată fiinţa sa. Mâinile urcară încet spre gâtul soţului său şi i se înnodară la ceafă.

- îmi era atât de teamă, îi şopti Alicia. Credeam că nu mă mai voiai.

- Ce idee stranie.

îi zâmbi înainte de a pune stăpânire pe buzele Aliciei cu o blândeţe care o făcu să se topească de încântare. Tot trupul tinerei femei palpita de nerăbdare. în clipa în care soţul său se ridică, parcă regretând, Alicia scoase un oftat uşor de mulţumire. Dev râse încet şi anunţă cu o voce răguşită:

- Iată cel puţin un lucru pe care încă mai ştiu să-l fac.

Alicia întoarse capul cu precauţie, pentru a-l privi pe Dev dormind, în lumina blândă a dimineţii. Trupul său îi presa extrem de plăcut braţul; chipul îi era relaxat, liniştit. Se gândi la noaptea lor de dragoste şi zâmbi de plăcere.

Poate nu era un răspuns la toate, dar o făcea să ştie dacă încă îl mai atrăgea. Oricum, era un început. Dev se agită puţin. Alicia îşi mută braţul anchilozat şi se cuibări lângă soţul său, care deschise ochii. încă adormit, îi adresă un zâmbet larg, înainte de a o lua în braţe. Când îşi puse obrazul pe părul său lung, încurcat, Alicia îi percepu bătăile surde ale inimii. Era sigură că nicăieri pe pământ nu exista un loc mai cald şi mai confortabil.

- Bună ziua, îi murmură el la ureche.

Alicia răspunse cu un zâmbet uşor. Era complet trează, se simţea plină de energie, dar rămase nemişcată, bucurându-se de liniştea lui Dev.

- Ce este atât de amuzant?

- Pur şi simplu, sunt fericită.

- Şi eu.

- Adevărat? îl întrebă ea prompt.

Tânăra femeie se întoarse pentru a-l vedea mai bine pe Dev. Acesta deschise leneş ochii.

- Mmm.

Afară, vântul izbea rafale de ploaie în geamuri.

- Plouă? se miră Dev.

- încă din zori.

- Să rămânem toată ziua în pat, îi propuse cu o voce

visătoare.

închisese ochii şi mâna îi rătăcea de-a lungul spatelui Aliciei.

- Nu pot. I-am promis domnului Maxwell că mă duc astăzi la galerie, spuse aceasta cu regret.

Trecură câteva minute şi tânăra femeie se întreba dacă adormise din nou, când brusc, îi murmură:

- Ştii, pentru o femeie independentă ai un nume foarte demodat. Totuşi, mi-a plăcut încă din prima clipă în care mi s-a vorbit despre tine.

- Ah?

- Ţi se potriveşte, pentru că este deosebit, într-adevăr. De fapt, ce înseamnă această inscripţie de pe verigheta mea „Norocul iubirii?“

Alicia zâmbi cu timiditate.

- Era un răspuns pentru oamenii ca mătuşa Elizabeth, care credeau. că te-ai căsătorit cu mine pentru bani. în ochii mei, eu eram cea care aveam noroc. Te iubesc, asta este marea mea avere.

- Este drăguţ. Tu eşti drăguţă.

- Voi întârzia, îi spuse împotriva voinţei sale, întorcând ochii spre pendulă.

Se ridică oftând şi-l privi pe Dev care-şi încrucişase confortabil braţele sub cap.

- Leneşule! ce intenţionezi să faci astăzi?

- O, nu ştiu. Mă gândesc să pictez.

- Dev! Este adevărat? exclamă Alicia luându-l de mână.

- Nu pretind că şi reuşesc.

- Ştiu că va merge! Măcar încearcă!

- Promit să încerc, spuse Dev cu un aer ce se pretindea oficial.

***

Amintirea acelei nopţi o făcu pe Alicia să zâmbească până seara. Toată lumea îi părea mai amabilă, timpul mai puţin rece şi sumbru, pentru că-n fiecare clipă, se putea gândi la un moment de fericire. Se străduí să raţioneze puţin, să-şi spună că realuarea activităţilor artistice ale soţului său nu constituia o rezolvare definitivă. Totuşi, se simţea cu inima uşoară.

La întoarcere, discută câteva minute în bucătărie cu doamna Larke, care o anunţă că Dev rămăsese toată ziua în atelier.

- Trebuie să aşteptăm cu cina? o întrebă, când o văzu pe Alicia luând un măr din frigider.

- în nici un caz din cauza mea! răspunse Dev din uşă. Mor de foame.

Alicia se ridică şi-i întâlni privirea ironică; picioarele i se muiară pe loc. Tulburată de aerul de subînţeles pe care-l afişa femeia de serviciu, tuşi pentru a-şi ascunde jena.

- Hm. cum ţi-a mers astăzi? îl întrebă cu prefăcută nonşalanţă.

Tânăra femeie nu ţinea să facă prea mare caz de noaptea petrecută împreună şi ştia că dragostea fizică în sine, nu dovedea nimic.

- Mi-ai lipsit, spuse Dev, deloc deranjat de încântarea evidentă a doamnei Larke.

- Şi tu mi-ai lipsit, anunţă Alicia puţin cam brusc, incapabilă să rostească asemenea vorbe cu voce tare, cu naturaleţe.

- în acest caz, vino să-mi spui bună seara!

Dev întoarse o faţă zâmbitoare spre doamna Larke, care ridică ochii spre cer, înainte de a-şi lăsa nasul în jos spre legumele pe care tocmai le curăţa. O trase pe Alicia spre el şi-o sărută uşor pe gură.

- Cred că eşti foarte timidă, îi şopti.

- Dev!

Se lăsă spre el, cu toată greutatea. Imediat fu cuprinsă de o slăbiciune deosebit de plăcută. N-avea nevoie de mai mult. Câteva mici sărutări şi se topea. Cu atât mai rău dacă doamna Larke era alături, cu atât mai rău dacă se simţea stingherită şi fără apărare, dacă nu-şi explica bine ce simţea soţul său. La cea mai mică încurajare, se afla la bunul său plac.

Acest gând îi atenuă puţin reacţia instinctivă. Se eliberă cu prudenţă din braţele puternice care o înlănţuiau, apoi muşcă din măr, întorcând capul.

A doua zi, timpul îi păru Aliciei că nu se mai termină. Când în sfârşit veni ora închiderii galeriei, simţi o teribilă decepţie. Era marţi şi, în fiecare marţi, trecea s-o vadă pe mătuşa
Elizabeth. Desigur, putea să telefoneze pentru a-şi

amâna vizita în altă zi, dar urmarea ar fi cât se poate de neplăcută. împotriva voinţei ei, se duse aşadar la mătuşă.

Domnişoara Carrington era într-o dispoziţie foarte proastă. Ploaia îi redeşteptase vechea artrită şi-o împiedicase pe prietena sa, lady Coolidge, să vină pentru partida de bridge.

- Ştii, Alicia, îi spuse pe un ton acru, ai putea-o înlocui pe Elsimore.

Alicia, care mânca o felie de pâine prăjită cu castravete, era gata să se înece.

- Joc lamentabil! Nu-ţi aminteşti cum te exasperam?

Mătuşa Elizabeth o măsură din cap până-n picioare cu o
privire dură.

- Bridgeul pretinde concentrare, ceea ce-ţi lipseşte ţie. Cred că ar fi bine să joci din când în când.

- Este foarte amabil să-mi propui, dar în seara asta este imposibil. Dev.

- Poţi foarte uşor să-i telefonezi lui Devereaux pentru a-l anunţa, o întrerupse mătuşa. Cu siguranţă, nu-i datorezi nimic mai mult.

- Dev îmi este totuşi soţ, mătuşă Elizabeth.

Din păcate, domnişoara Carrington nu voia să audă nimic. Se lansă într-o critică şi mai violentă decât de obicei împotriva lui Dev, numind-o pe Alicia „sărmana sa micuţă“. Dădu dovadă de o compătimire atât de insultătoare, încât tânăra femeie îşi pierdu răbdarea.

Pentru prima dată în viaţă, Alicia îşi înfrunta mătuşa, uitând orice rezervă. Bătrâna domnişoară fu atât de sufocată, încât Alicia mai rămase cu ea un timp destul de lung. Plecă îndată ce putu.

Ajunse târziu pentru cină. Dev o aştepta în uşă.

- Unde ai fost? o întrebă luându-i impermeabilul ud, pentru a-l arunca violent pe un fotoliu.

Avea ochii strălucitori de mânie. Alicia îl privi uluită. Această atitudine nu i se potrivea deloc.

- La mătuşa mea.

- Timp de trei ore şi jumătate?

- Ei bine, da.

- Fără să telefonezi?

- Credeam că îţi vei aminti. Ştii că mă duc s-o văd în fiecare marţi, răspunse Alicia, flatată fără să vrea de îngrijorarea lui Dev.

- N-ai lipsit niciodată atât de mult timp! exclamă el. Mă întrebam ce ţi s-a întâmplat!

- Ai fi putut să suni la mătuşa Elizabeth.

- Zău? Şi dacă nu erai acolo! Cu siguranţă, i-ar fi plăcut.

Era pentru prima dată de la căsătorie, când îşi exprima
resentimentele împotriva familiei sale. Tânăra femeie îşi spuse că era probabil foarte nervos dacă lăsa să se observe animozitatea faţă de mătuşa Elizabeth. îl privi o clipă, nehotărâtă.

- Ei bine, unde aş fi putut fi? îl întrebă cu moderaţie.

- De unde să ştiu?

Pentru a-i da timp de gândire, Alicia îşi luă impermeabilul, îl scutură şi-l agăţă în dulapul de haine de la intrare.

- Nu-mi întoarce spatele! ţipă D ev prinzând-o de braţ pentru a o face să se întoarcă.

- Dev!

Năucită, ridică ochii şi-i văzu gura strânsă şi privirea furioasă. Râse nervos. Dev înjură şi o privi posomorât. Dar, brusc, buzele îi tremurară şi până la urmă zâmbi.

- Pentru Dumnezeu, Alicia! o dojeni scuturând-o puţin. Să nu mai faci asta niciodată!

Un licăr de maliţiozitate trecu prin ochii albaştri ai Aliciei. Trebuia ca Dev să-şi uite enervarea. Toată ziua îi lipsise; era atât de fericită că se întorsese! Dev o luă de talie şi o strânse lângă el.

- Ei bine? Ce face Elizabeth?

Până ajunseră în salon, mânia lui Dev dispăruse complet. îi dădu drumul Aliciei şi se îndreptă spre bar.

- Ce vrei să bei?

- Un vin de Xeres, te rog.

Alicia regreta căldura mâinilor mari pe mătasea corsajului său. Derutată încă de atitudinea lui Dev, se aşeză într-un fotoliu adânc din piele şi-l observa în timp ce servea aperitivele.

- Cum s-a desfăşurat ziua ta în atelier?

- Mi-am găsit câteva amintiri, spuse el, destupând

carafa de cristal.

Alicia se ridică imediat, neliniştită.

-Ah da? exclamă în grabă.

Dev nu păru să remarce nimic. îi adusese paharul şi se întinse pe canapea în faţa ei.

- Fragmente. La început, nici nu le-am dat atenţie. Pur şi simplu îmi aminteam; părea foarte normal.

De la întoarcerea din spital, Dev îşi recăpătase foarte bine forţele, se arăta mult mai vesel şi mai optimist, se gândi Alicia, aşa că era inevitabil ca memoria să-i revină. Trebuia să se pregătească pentru asta. Cu precauţie, pândindu-i expresia, îl întrebă:

- Ce ţi-ai amintit?

- Nimic foarte interesant. Am avut mai degrabă amintiri vagi referitoare la pictură. Totuşi, mi-au revenit anumite imagini din copilărie.

- Nimic despre noi? Despre mine?

Dev scutură din cap cu regret.

- Nu. Ultimii ani din viaţa mea sunt o pagină albă, cu excepţia picturii, încheie cu satisfacţie.

Alicia fu de două ori fericită, încântată să-l vadă recăpătându-şi gustul pentru artă şi uşurată că nu-şi amintea încă de despărţirea lor.

Capitolul 9

Dev era încă în atelier când Alicia se întoarse în acea seară. Se grăbi să-l întâlnească. Acesta aplica ultimele tuşe pe pânza sa, care reprezenta peisajul ce se întindea în spatele ferestrei. Era excelent. S-ar fi spus că era o vedere aeriană a câmpurilor şi pădurilor, cu o uşoară sugerare a geamurilor şi pervazului. Arborii strălucitori în nuanţele unei primăveri timpurii, evocau prospeţimea sursei.

Alicia oftă uşor remarcând expresia absorbită a soţului său. Ciocăni uşor în uşa deschisă. Dev se întoarse enervat, dar chipul i se lumină imediat şi-i zâmbi, cu acel zâmbet pe jumătate tandru, pe jumătate maliţios, care o încânta pe Alicia.

- N-am auzit maşina.

Aşeză penelul, apoi se apropie de ea, ştergându-se pe mâini pe o cârpă multicoloră. Alicia îi oferi buzele. Dev avea o gură fermă, caldă şi pasionată. Dar oare cât timp le mai rămânea înainte ca sărutările să devină rutină? se întrebă tânăra femeie. înălţă capul şi o privi zâmbind.

- O zi proastă?
- Nu, nu.
- Vino să vezi, îi ordonă, ducând-o spre tablou.
- Frumos peisaj, comentă maliţios Alicia.

El se prefăcu supărat.

- Atâţia ani de studii şi asta este părerea ta de expert! „Frumos peisaj?“ De acord, astfel îl voi numi.

întotdeauna acţionase în acest fel, ca într-un joc.

Reţinea prima impresie a soţiei sale pentru a da titlul ultimei opere. Devenise un fel de ritual între ei.

Alicia se întoarse de la „Peisajul frumos“, părăsind braţele călduţe ale lui Dev. Merse până la fereastră şi-l anunţă fără să-l privească:

- Este un mesaj pentru tine, jos. A telefonat un anumit doctor Leidon.

- Ah?

- Cine este?

- Un hipnotizator destul de cunoscut.

- Un hipnotizator? exclamă Alicia întorcându-se brusc. Pentru ce?

- Amnezia persistă şi m-am gândit la hipnotism ca ultimă salvare. Se pare că dă rezultate bune.

- Nu!

Dev o privea cu mirare, cu mâinile înfundate în buzunarele din spate ale blugilor. Ea încercă să-şi revină, să zâmbească.

- Pe legea mea, hipnotismul. Această practică este atât de puţin ştiinţifică! Nu crezi că ar trebui să ceri şi părerea doctorului Andrews?

- L-am consultat deja. Este de acord.

- Dar pentru ce?

După un lung moment, Dev lăsă să-i scape cu o voce fără inflexiuni:

- Am impresia că te temi să mă vezi recăpătându-mi memoria.

- în nici un caz! De altfel, ţi-a revenit. Cel puţin suficient.

- Suficient pentru cine? Este vorba despre viaţa mea, Alicia! Oare de ce te temi?

- De nimic.

- Ba da. Am simţit-o deja. Nu vrei să-mi amintesc ceea ce ne priveşte pe noi.

- Te înşeli, te asigur.

Alicia lăsă ochii în jos şi-şi strânse braţele în jur, ca pentru a se apăra.

- Dev, murmură, nu ţi-am cerut nimic niciodată, mai înainte. Dar te rog, te implor, n-ai vrea să renunţi să te laşi hipnotizat pentru a-ţi recăpăta memoria?

- Alicia!

- Te rog! îţi promit să nu mai pretind nimic de la tine, cât voi trăi.

Dev veni spre ea şi o prinse în braţe, legănând-o ca pe un copil.

- Haide, Alicia, ştii că de obicei nu-ţi refuz nimic. De data aceasta însă, este altceva.

- Crede-mă, nu mă tem că îţi vor reveni amintirile, dar. Dar mi-ar plăcea ca memoria să-ţi revină în mod firesc.

El oftă.

- Bun. Dacă este atât de important. Totuşi, mi se părea mult mai simplu să-mi spui de ce te temi.

- N-are nimic de-a face cu asta, decretă ea obosită.

Pentru că el nu răspunse, Alicia se gândi că poate reuşise
să-l convingă.

în acea seară, Jacqueline şi Victor trebuia să vină să

mănânce la ei. Când sosiră, le înmânară cu bucurie un cadou neaşteptat.

- O surpriză! exclamă Jacqueline, aşezând cutia mare, legată cu panglici, în braţele surorii sale.

Alicia ridică precaută capacul. Un pui negru de labrador înălţă capul şi căscă, deschizând un bot roz.

- Dev! exclamă ea, încântată.

- I-am spus fără să mă gândesc Annei Brighton că voiam unul din primii pui aduşi pe lume de Nataşa ei, explică Jacqueline întinzându-i mantoul de blană lui Dev. Ne-a luat în serios. Aceasta este o căţeluşă, are toate vaccinurile făcute şi iată-i pedigriul.

- Un mic animal drăguţ, spuse Victor cu un aer indulgent. Dar atenţie, n-a fost dresată încă.

- Ştiam că o veţi adopta, afirmă Jacqueline. Aliciei i-a plăcut întotdeauna la nebunie să aducă acasă pisici sau câini pierduţi.

Dev îi aruncă o privire pe furiş soţiei sale, apoi aşează puiul de căţel jos, pe parchetul cerat. Alicia se aplecă pentru a-l mângâia.

- Eşti sigură că nu-l vrei tu? îşi întrebă sora. Animalele se înţeleg bine cu copiii.

- Mulţumesc frumos, îmi este suficient cel mic replică Jacqueline.

Alicia se întoarse spre Dev, care-şi observa cumnatul şi cumnata cu un zâmbet destul de ironic. întâlnind privirea Aliciei, clipi uşor din ochi şi el se simţi reconfortat.

Mult mai târziu, după plecarea invitaţilor, când de-

abia urcă scara spre camera lor, aceasta îndrăzni:

- Poate ar trebui să primim mai mult.

Tocmai îşi peria părul contemplând în oglindă imaginea lui Dev, care se juca pe covorul crem din faţa şemineului, cu puiul de câine.

- Mmm? făcu el distrat, scărpinând burtica rotundă cu o mână lungă, bronzată.

- Nu găseşti că trăim puţin izolaţi?

- Nu ştiam că te simţi izolată.

- Mă gândeam în special la tine.

- La mine? Eu nu mă plâng. Am tot ce vreau aici.

Alicia se întoarse pentru a-şi ascunde bucuria. Aşeză peria la loc, se ridică şi se alătură soţului pe covor, pentru a mângâia căţeluşa.

A doua zi, Dev sosi pe neaşteptate la galerie la sfârşitul dimineţii.

- Dev! exclamă Alicia stupefiată. Ce faci aici?

Am venit să te iau, pentru a te duce la restaurant. Mi-am dat brusc seama că aveam oroare să mănânc singur.

îi ridică bărbia şi deşi o sărută uşor pe buze, totuşi o lăsă cu respiraţia tăiată.

- Devereaux, băiete! exclamă în acea clipă domnul Maxwell, grăbindu-se să-l întâlnească.

- Nu te deranjează, Oscar, să te lipsesc o oră sau două de Alicia?

- Bineînţeles că nu! Luaţi-vă tot restul zilei, copii.

- Haide, Dev! protestă Alicia de formă.

- Du-te repede şi-ţi ia poşeta, mor de foame.

- Ah, am înţeles! glumi ea. Tu mă inviţi şi eu plătesc!

Cei doi bărbaţi râdeau din toată inima, în timp ce Alicia fugi să-şi caute lucrurile. Când se întoarse, o a treia persoană se alăturase grupului. Inima Aliciei începu să bată nebuneşte când recunoscu tânăra femeie mică şi suplă, în pantaloni negri şi bluză cu imprimeuri chinezeşti. Era Magda!

îşi reluă cu greutate mersul şi se opri alături de domnul Maxwell, în faţa lui Dev şi a Magdei. Se gândi că semănau astfel, toţi patru, cu jucătorii a două echipe adverse.

Magda ridică încet privirea.

- Alicia! Este atât de mult timp.

Nu se schimbase deloc. în definitiv, ultima lor întâlnire data numai de un an. Un an greu şi traumatizant pentru Alicia şi pentru Dev, desigur, dar fără îndoială nu şi pentru Magda. Aceasta o examina încă pe Alicia cu un aer rece şi dispreţuitor, cu un zâmbet cu subînţeles pe buze.

- Eşti gata, Dev? întrebă Alicia cu o voce aspră, aproape ameninţătoare, care o surprinse şi pe ea însăşi.

Domnul Maxwell păru mirat. Alicia roşi stânjenită şi mâna
i se crispă pe poşetă. Magda îl examina pe Dev printre genele sale lungi, pândindu-i reacţia.

- Desigur, mormăi acesta.

îi spuse la revedere lui Maxwell, îi zâmbi politicos Magdei şi o urmă pe Alicia. Când ajunseră în strada însorită, o luă cu bruscheţe de braţ şi o forţă să se

oprească.

- Ce înseamnă asta? izbucni brusc.

- Ce?

- Nu face pe proasta! Ce înseamnă atitudinea ta?

- Ce ţi-a spus ea? întrebă Alicia în loc de răspuns, eliberându-se cu energie.

- Spus? repetă Dev, năucit. Ei bine. „Bună ziua Devereaux, îţi aminteşti de mine? Mi-a părut rău să aflu de accidentul tău“. Sau ceva apropiat. De ce?

- A fost amanta ta! exclamă furioasă Alicia.

Expresia lui Dev se înăspri imediat. Prinzându-şi soţia de braţ, o trase fără o vorbă spre maşină. După ce o obligă să urce, înconjură vehiculul pentru a se aşeza alături de ea.

- Bine. Acum, vorbeşte.

Alicia privi cu amărăciune chipul întunecat.

- Nu este nimic de spus. A fost amanta ta.

- Când?

- înainte de căsătoria noastră.

Se abţinu să adauge „şi poate după“.

- Ei şi?

- Şi.

- Ei bine, da! în sfârşit, nu-mi amintesc deloc de ea!

- îşi aminteşte ea de tine.

Păstrând tăcerea, Dev privi îndelung prin parbriz, ca şi când reflecta. Alicia îşi muşcă pumnul pentru a nu plânge.

- Sunt sigur că este ceva, reluă el după un timp. Te comporţi ca. Asta are legătură cu restul, nu-i aşa? Cu

faptul că te temi să mă vezi recăpătându-mi memoria?

Tânăra femeie nu putu răspunde. Dev îşi trecu nervos mâna prin păr.

- Ce este? insistă. Ce te temi că voi descoperi?

Alicia scutură din nou din cap, fără să răspundă.

- Alicia, murmură Dev, cu gentileţe, vorbeşte, te rog.

- Oricum, nu este greu de înţeles de ce nu-mi place! Sunt geloasă, atâta tot!

- N-ai nici un motiv să fii.

Ea râse, nervoasă. Dev întinse mâna şi o obligă să-l privească în ochi.

- Destul. Spune-mi ce-am făcut.

- Nimic! N-ai să înţelegi.

- în tot cazul, nu înţeleg nimic din această scenă.

Alicia întoarse capul, apoi porni motorul.

Era ziua liberă a doamnei Larke. în acea seară, casa părea goală şi rece. Dev se duse în salon pentru a-şi pune de băut, cu Alicia pe urmele sale.

- Vrei să bei ceva? îi oferi el.

- Nu, mulţumesc.

îşi strânse braţele în jurul său şi aşteptă. Dev continua s-o observe. Alicia avea nervii încordaţi. Tăcea, cu o încăpăţânare copilărească, foarte hotărâtă să nu-i dezvăluie nimic din ce voia să ştie. Dev îşi bău încet paharul, părând că nu-i observă tensiunea.

Tânăra femeie se întreba dacă mai era încă mânios. Oare ce se petrecea în spatele măştii lui nepăsătoare? O examina ca şi când critica un tablou. Conta oare s-o prindă pe picior greşit?

- Ei bine? lăsă ea să-i scape pe un ton agresiv.

- Te ascult.

- Nu ştiu ce vrei să auzi.

- Adevărul îmi va fi de-ajuns.

Cu mâinile în buzunarele rochiei, Alicia înaintă spre mijlocul încăperii. îşi reproşa că se comportă ca un copil urâcios; dar astfel o trata el.

- N-ar fi trebuit să fiu atât de grosolană. Iartă-mă.

- De acord, am uitat.

- Sunt geloasă pe ea.

- De ce?

- O ştii.

- Nu. Am auzit, mi-a fost amantă odinioară, totuşi, cu tine m-am căsătorit.

- Dar nu mă iubeşti! îi strigă ea, dezvăluindu-şi în sfârşit profunda durere.

îl văzu deschizând ochii mari de stupefacţie

- Ce spui? Bineînţeles că te iubesc!

Cuvintele lui Dev se transmiseră în mintea Aliciei, răvăşindu-i gândurile haotice. Le ascultă ecoul, fără să le creadă. îi mai spusese o dată că o iubea. Dar cuvântul „iubire“, n-avea pentru el aceeaşi semnificaţie ca pentru ea.

- Mă. plăceai, îl corectă.

Se apropie de ea şi-şi adânci privirea în a sa. Alicia încercă să zâmbească, apoi lăsă capul în jos, simţindu-i respiraţia caldă pe obraz.

- Te iubesc, îi repetă.

Ea scutură din cap energic.

- Ba da, te iubesc. Cum poţi crede altceva? îi murmură lângă gură, înainte de a o săruta cu tandreţe.

- Eşti. recunoscător. de la accident.

Dev izbucni în râs.

- Recunoscător? Pentru că m-a îngrijit soţia mea?

- Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti.

- Ţi-o spun în fiecare zi. Poate nu în aceşti termeni precişi, dar. totuşi, se vede!

Alicia ezită. Da, îi demonstra afecţiunea. Cu toate acestea, amintirea a ceea ce se petrecuse între ei, înainte, o făcea să nu-l creadă pe cuvânt.

- Când ne-am căsătorit, trebuie să-ţi fi spus că te iubesc.

- Doar că acum, este altceva! Pentru tine, totul a început când m-ai văzut prima dată la spital!

- Este adevărat, admise el. în acea clipă m-am îndrăgostit din nou de tine. Nu-ţi dai seama de asta? Oricum, nu crezi că din recunoştinţă nu mă pot stăpâni să te ating?

într-adevăr, o ţinea fără încetare în braţe şi o mângâia în afara oricărui context erotic.

- Ar putea fi doar dorinţă fizică.

- Este mai mult de atât! Iubesc totul la tine, modul de a dormi, de a vorbi fără şir, trecând de la un gând la altul. Nu-ţi pot explica. Pur şi simplu am nevoie să fii cu mine. Când eşti aici, totul merge mai bine.

îi zâmbi, o privi tandru şi sincer, amuzat că ea nu ştia ce simţea.

Alicia nu-şi credea urechilor.

- Nu ştiu ce să spun, şopti cu timiditate.

- De ce nu: „Ah, înţeleg ce simţi?“ Sau şi mai bine, „Şi eu te iubesc?“

Aliciei i se păru că, de-o veşnicie, simţea pentru prima dată dorinţa de a râde cu bucurie. După o scurtă ezitare, îşi puse mâinile pe umerii soţului şi le înnodă la ceafă. Acesta lăsă capul în jos, iar buzele-i ferme şi deosebit de plăcute îi atinseră gura, oprindu-se acolo. Tânăra femeie se lipi de el, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Simţi cuprinzând-o o dorinţă egală cu a lui Dev, renunţând la orice poftă de a râde. îl iubea prea mult. îl voia prea mult. N-avea nici un motiv să nu cedeze dorinţei sale. O iubea. O simţea din încordarea trupului înalt şi musculos, din palpitaţiile inimii, din tremurul uşor al mâinilor care o mângâiau. Nu-şi va mai pune niciodată întrebări, pentru a nu regreta nimic. Se abandonă în întregime gurii avide a lui Dev şi ultimele îndoieli îi dispărură, ca nişte flori duse de un vârtej.

Capitolul 10

în general, timpul trecea repede la galerie, dar în acea zi, orele parcă stăteau în loc. Alicia privi în lungul sălii luminoase şi reci, împodobită cu tablouri, cu impresia că este prizonieră. Când, în sfârşit, sosi ora închiderii, crezu c-o aşteptase o veşnicie.

Intrând în casă, îi adresă un bună ziua voios doamnei Larke, care ştergea praful în micul salon şi-şi aşează poşeta pe consola din vestibul. Pudgy, căţeluşa, coborî scara ţopăind, pentru a o întâmpina, clătinându-se cu stângăcie pe labele groase.

- Ei bine, ce-am făcut astăzi? îi spuse Alicia, lăsându-se în jos s-o mângâie.

Pudgy se rostogoli fericită pe spate, trăgându-i o limbă roz.

Alicia se ridică în cele din urmă, apoi porni spre scară, escortată de Pudgy, care-i muşca un pantof. Pe palier, puiul o depăşi şi porni direct spre cameră.

Alicia, care se îndrepta spre atelier, o urmă după o scurtă ezitare. împingând uşa, rămase în prag.

Dev era aşezat pe pat, nemişcat. Nici nu se uită la Pudgy, deşi căţeluşa se grăbi spre el. în sfârşit, întoarse capul spre Alicia. Chipul îi era alb ca marmura. Alicia zări lângă el un morman de mătase violetă. Cu respiraţia tăiată, recunoscu rochia învechită pe care o purtase pentru tabloul său. Până acum, rămăsese uitată în fundul dulapului de haine. Tânăra femeie înţelese, înainte chiar ca Dev să-i spună cu o voce dură, glacială:

- îmi amintesc totul.

Picioarele Aliciei se muiară şi gâtul i se uscă.

- Ah?

Fără nici o îndoială, Dev găsea această reflecţie foarte puţin potrivită; îi aruncă o privire ostilă. Ea se sprijini cu spatele de perete pentru a nu leşina.

- Şi. are oare importanţă? şopti.

- Din moment ce obţii ceea ce vrei! Ti-ai dat multă osteneală pentru a continua comedia, nu-i aşa? Nu ştiam că aparenţele contează atât de mult pentru tine.

- Nu despre asta este vorba.

- Nu? în acest caz, explică-mi de ce te speria perspectiva de a-mi recăpăta memoria. Sper totuşi că nu deoarece, astfel, aveai tot ce-ţi doreai?

- Ba da, dar ceea ce-mi doream nu este ceea ce crezi tu, bâigui Alicia.

- Desigur. Iubirea!

„Este un coşmar!“ gândi vag Alicia. Dev avea ochii periculos de strălucitori. Privirea necruţătoare părea c-o străpunge.

- Foarte bine, consimţi ea, pe un ton fără speranţă. Te iubeam şi-mi era teamă că, revenindu-ţi memoria, mă vei detesta.

- Mă iubeai? Ha! M-ai aruncat afară ţipând că mă urăşti. Aveai aceeaşi expresie în faţa imobilului meu, în acea zi.

- Doar după accidentul tău am înţeles. Dar oare la ce te aşteptai? se înfurie. M-ai umilit! M-ai făcut să par o proastă! Dacă te detestam, era pentru că te iubeam.

- Aşadar, tu ai vrut să mă tratezi astfel, îi replică Dev.

- De ce nu încerci să înţelegi? îl imploră Alicia, cu mâinile întinse în semn de desperare. Nimic nu s-a

schimbat cu adevărat. Până acum, am fost fericiţi împreună.

- O fericire bazată pe minciuni, bombăni el, respingând-o pe Alicia cu enervare.

- Era bazată pe dragoste, insistă aceasta.

Pudgy, înspăimântată de aceste strigăte cu care nu era obişnuită, începu să latre.

- Nu pot schimba nimic din trecut, sublinie Alicia cât mai calm posibil. Şi este o nebunie să respingi totul din cauza unui trecut irevocabil!

- Ai dreptate, trecutul nu poate fi schimbat.

Se priviră cu tristeţe.

- Ce vrei să spui?

- Trebuie să reflectez.

Cu aceste cuvinte, se ridică, merse spre uşă şi ieşi din cameră. Alicia îi asculta paşii pe palier, apoi pe scară. Se duse la fereastră. Câteva clipe mai târziu, îl văzu pe Dev apărând în curte; se îndrepta spre Ferrari şi urcă hotărât. Cu privirea abătută, urmări maşina cu ochii până când aceasta dispăru la capătul aleii.

Cu inima grea, tânăra femeie se aşeză apoi pe pat, în acelaşi loc în care stătuse Dev şi mângâie distrată vechea rochie de mătase. Cum o găsise oare? Pudgy era probabil răspunzătoare. Scotocea întotdeauna prin dulapul cu haine în căutarea unui lucru nou, pentru că-i ieşeau dinţii. Alicia şi-l imagină pe Dev aplecându-se pentru a o face să iasă şi descoperind astfel rochia violetă printre toaletele pe care nu le mai purta.

Oftă îndelung. Voia să plângă, dar se simţea prea

amorţită, prea goală. Ochii îi ardeau şi pieptul o durea. Această nouă încercare era atât de neaşteptată! Alicia încetase să creadă că el îşi va mai recăpăta memoria, se încrezuse în norocul ei. în consecinţă, nu trebuia să fie desperată. Poate că prinzând momentul oportun, îl va face să înţeleagă.

Desigur, această bruscă revenire a memoriei i-a cauzat probabil un şoc teribil. Scena aceea îngrozitoare era fără îndoială foarte vie în mintea sa. Dar existau alte amintiri pentru a o compensa, cele ale ultimelor luni. Cum putea să tragă linie peste tot ce împărţişeră? îşi pierdeau timpul şi energia cu întrebări secundare. Singurul lucru important era că se iubeau. în cele din urmă, ea crezuse în sentimentele lui Dev, de ce n-ar ajunge să se încreadă şi el în ale sale?

Alicia rămase aşezată acolo, nemişcată, în timp ce gândurile
i se învolburau în cap. Ciulea urechea, distrată, pândind întoarcerea Ferrariului, privind-o pe Pudgy rozând veselă perechea sa preferată de pantofi.

Era foarte târziu când auzi maşina intrând pe alee. După ore întregi, se culcase, fără să poată dormi. Când motorul vehiculului se opri, îşi simţi inima bătând cu putere.

Alicia se ridică repede, izgonind-o pe Pudgy, făcută ghem la picioarele ei şi privi pendula. Era ora unu dimineaţa. Uşa de la intrare se trânti curând şi apoi nişte paşi urcau scara. Tânăra femeie se întoarse, afundându-şi capul în pernă. Nervii îi erau încordaţi.

Când Dev se opri în uşă, se ridică într-un cot. El nu era decât o umbră în semiobscuritate, o siluetă care se apropia încet de pat.

- Poţi să aprinzi lumina, nu dorm, spuse Alicia.

Dar Dev se aşeză lângă ea, fără să atingă lampa. Alicia respiră imediat parfumul nopţii reci şi umede.

- Unde ai fost? îl întrebă, străduindu-se să nu lase să se observe nici o urmă de bănuială în voce.

- Am rulat. Am mers pe jos. Ar fi trebuit să-mi spui, murmură în cele din urmă, ca şi când repetase deja fără încetare aceste cuvinte.

- La început, n-am putut. Erai atât de bolnav! Şi apoi, mi-a fost teamă să nu stric totul. Speram că te vei îndrăgosti de mine. cu adevărat. Nu vedeam decât acest mod de a şterge trecutul.

- Trecutul nu poate fi şters.

Alicia lupta împotriva unei vagi depresii.

- Nu, dar se poate. neutraliza. Asta era intenţia mea, voiam să-şi piardă orice importanţă.

- Cum credeai că vei reuşi? Aşteptai pur şi simplu să mă îndrăgostesc de tine?

Exista în vocea lui Dev o intonaţie înspăimântătoare. O lipsă completă de sentiment, ca şi când se-ndepărtase de ea. Presupunea că jucase deja această scenă în minte înainte de a ajunge la propriile concluzii. Vorbea, dar nu simţea nimic.

- Da, pentru că dacă te îndrăgosteai de mine, de data aceasta ar fi fost pentru mine însămi, explică Alicia. Astfel, puteam să uit trecutul.

- Eram îndrăgostit de tine înainte de a ne despărţi. O ştii, ţi-am spus-o.

Răceala lui Dev începuse să cedeze locul unei adevărate mânii.

- Da. Ştiam, acceptă Alicia cu simplitate. Totuşi, n-am crezut-o. Oare ţi-ai închipuit cât de greu era pentru mine, Dev? Eram gata să mor la gândul că te-ai căsătorit cu mine din milă.

- Şi din dorinţă fizică, îi replică el pe un ton caustic. Să nu uităm banii.

- Este exact, recunoscu Alicia. Dar te adoram.

- Cine te-a chemat? Cine ţi-a cerut să apari în viaţa mea cu ochii aceştia mari şi albaştri şi acel cult copilăresc pentru eroi? Ţi-am spus. Dumnezeule, nu puteai fi chiar atât de naivă! Ştiai, sunt sigur. Era unul dintre motivele pentru care mă admirai atât de mult, mărturisi Dev şi am plătit pentru asta. M-ai făcut să renunţ la tot, până şi la amorul-propriu!

După aceste cuvinte amare, se lăsă tăcerea. Apoi, Dev oftă şi reluă obosit:

- Sunt bărbat şi nu deosebit de încântător. Ce credeai? îmi ofereai. Dumnezeule! îmi ofereai o avere şi în primul rând pe tine! Am luat totul.

După o nouă tăcere, Alicia murmură cu tristeţe:

- în acel moment, nu înţelegeam. Credeam sincer că acţionai în interesul tău. Acum, sunt mai matură. N-aveam nici o experienţă, pe nimeni cu care să vorbesc. Nu ştiam ce să fac. Te detestam şi te iubeam în acelaşi timp. Iată de ce te-am căutat şi ţi-am propus o căsătorie în condiţiile mele. N-aveam altă soluţie pentru a te

întoarce la mine. Dar m-ai privit cu ură în ochi.

Dev râse scurt.

- N-a fost deloc aşa. Nu mi-ai propus în mod direct să mă întorc. Ai. spus. nişte lucruri. Pe mine mă uram, nu pe tine. Eram nebun de furie împotriva ta, totuşi nu te-am urât niciodată.

Alicia îşi ţinu respiraţia, rugându-se. Crezu o clipă că frământările sale luaseră sfârşit, că Dev o va lua în braţe. Dar el se ridică şi se duse la fereastră. Silueta îi apărea întunecată pe fondul cerului înstelat. îşi vârî mâinile în buzunare şi dădu capul pe spate.

- M-am gândit la asta, m-am gândit foarte mult. Eşti tot ceea ce nu sunt eu, spuse cu o voce uimitor de limpede. Eşti proaspătă, inocentă, senină, blândă. Ti-ai păstrat visurile intacte, în ciuda loviturilor pe care ţi le-am dat. Mi-ar plăcea să cred, că aş fi fost altfel, dacă aveam cu zece ani mai puţin. Din păcate, la vârsta ta, le pierdusem deja pe ale mele.

Alicia sări din pat. Ajunse în faţa lui, ridică ochii spre chipul distant.

-Adorabilele mele visuri intacte! exclamă ea. Oare de când am devenit o sfântă? Dacă vrei să te eliberezi din această căsătorie, ar trebui să găseşti un pretext mai bun!

Dev întoarse capul, cu ochii strălucind în întuneric şi zâmbi uşor la tonul ei scandalizat.

- Suntem deosebiţi, frumoasă treabă! continuă ea. Tocmai, astfel ne completăm! Am cunoscut mulţi tineri drăguţi, fără complicaţii. Mă făceau să mor de plictiseală. Cum tu însuţi ai spus-o, cu tine este.

Se întrerupse, căutând cuvintele.

- Da?

- Nu ştiu ce este, mormăi Alicia nedesluşit. Dar este pasionant. Şi chiar dacă eram o sfântă, este de-ajuns una într-un cuplu. Nu întrebi nici măcar dacă am fost fericiţi împreună.

- Oare ai fost fericită? o întrebă Dev, cercetându-i faţa, ca pentru a citi pe ea. Privind totul cu atenţie, poţi spune cu sinceritate că ai fost fericită?

- N-o ştii? şopti Alicia. Mi-ai dat totul. Acum, vrei să-mi iei totul înapoi?

- Alicia.

- Dev, de ce cauţi probleme acolo unde nu există?

- Nu-i deloc atât de simplu.

- Ba da, este cât se poate de simplu.

Râse şi atinse buzele soţului său cu un sărut convingător.

- De ce ţii să te pedepseşti veşnic. şi pe mine la fel? Trecutul este trecut.

îl sărută din nou. Dev o îmbrăţişă şi o strânse cu pasiune. Gura îi tremura sub cea a Aliciei, cu aceeaşi dorinţă înflăcărată. Când îi dădu puţin drumul din îmbrăţişare, Alicia se lăsă spre el.

- Ah, Dev.

- Oh, Alicia! o ironiză acesta cu drăgălăşenie, punându-şi obrazul pe părul său mătăsos. Faci un târg prost! Şi este destul de mult timp de când încerc să fiu nobil. Mi-e de-ajuns.

- Slavă Domnului! exclamă Alicia cu un oftat de

uşurare.

Brusc, pufni.

- Mmm? murmură Dev, muşcând-o de ureche.

Braţele îi erau calde, liniştitoare, puternice şi tandre. O rază de pace, se gândi Alicia, fericită.

- Tocmai mă gândeam. începu ea râzând. Dacă ar şti mătuşa Elizabeth! Măcar o dată, moştenitoarea este cea care-l acaparează pe vânătorul de zestre!

Sfârşit